

הפמפומה

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: תפלות' - ולהעלות שעשועים פאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 105

פרשת פי תשא-פרה תשא"א

פרשת פרה | רבי ר' אלימלך מליזענסק זיע"א

פרשת פי תשא

"פי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם, ונתנו איש נפשו לה' בפקד אתם" (שמות ל, יב)

א. ח"א קיא - 'ראש בני ישראל' (שמות ל, יב) - ראשי-תבות: **'רב"י'**. ולהפך: **'רשעים ב'השן' 'דמו'** (שמואל-א ב, ט) - ראשי-תבות: **'רב"י'** [רמו: שאומרים תורה בהשן (כתב-יד מוהר"ת ז"ל)].

[ב'פרשאות-לחכמה: שמעתי מאבי ז"ל (ר' צבי אריה ב"ר אהרן ז"ל הרב מברסלב): שלדעתו הפרוש בזה: **כי כשזוכין ל'דבי-הגון', אזי הוא מאיר עיני המקרבין אליו - על-דרך (קהלת ב, יד): "החכם עיניו בראשו" - כי הוא באמת "ראש בני ישראל". וכמו שאור-העינים רק מהראש והמה, כמו-כן כשזוכין ל'דבי-הגון', שהוא "ראש בני ישראל" באמת - אזי הוא מאיר להדור, ופותח עיניהם ממש, וכמבאר גם-כן במקום-אחר ב'דבריו ז"ל.**

אבל להפך חס-ושלום 'דבי-שאינו-הגון' - לא די שאינו מאיר עינים, אדרבה הוא מהשן עיניהם ביותר, שזה בחינת: "בהשן 'דמו'. ועין גם ב'ספר-הקנה': שפאריה בגנות ה'דבי-שאינו-הגון' - ושם נאמר: "רע בעיני יי" (בראשית לח, ז), ראשי-תבות: **'רב"י'. וכבר צוחו על-זה 'קמאי דקמאי'.**

ונראה לעניות-דעתי: דרוצה-לומר: על-דרך שכתוב בזהר נשא (קכב): **"ורשעים בהשן 'דמו'" - אינון 'ערב-רב' וכו', ואתה-דרך רעין על ישראל דאינון 'רשעי עמא' עליהו אתמר (איכה א, ה): 'היו צריה לראש'. וכן בפרשת פנחס (הצו): "כד 'ערב-רב' אינון מערבין בישראל מה כתיב: 'היו צריה לראש'. וישראל בתר דמתעברי מנייהו אליו, מה כתיב (במדבר כו, ב): 'שאו את ראש כל עדת בני ישראל'".**

ב. ח"י-מוהר"ן תעד - "פי תשא את ראש בני ישראל" (שמות ל, יב) - זה בחינת **'משא' 'ונתנו איש נפשו' - זה בחינת 'מתן'.** הינו: בחינת **'משא-ומתן'.**

"זה יתנו כל העבר על הפקדים, מחצית השקל בשקל הקדש" (שמות ל, יג)

ג. ספר-המדות, צדקה ח"ב יט - על-ידי גתינת שקלים, נצול מיצר-הרע.

"העשיר לא ירבה וגו', לכפר על נפשתיכם" (שמות ל, טו)

ד. ח"א ס, ד - "לעולם ישלש אדם מעותיו, שליש בפרקמטיא, ושלש בקרקע, ושלש

בידו (בבא-מציעא מב.). ושלשה חלקים אלו שיש בעשירות, הם כנגד שלשה פעמים 'עשירות' שנוזר בתורה. כי בכל התורה בלה לא נזכר עשירות, כ"א שלש פעמים אלו.

(א) **אצל 'סדום'**, כמו שכתוב (בראשית יד, כג): **"ולא תאמר אני העשרתי את אברם"**.

(ב) **ואצל 'רחל ולאה'**, כמו שכתוב (שם לא, טז): **"כי כל העשר אשר הציל אלקים" וכו'.**

(ג) **ואצל 'שקלים'**, כמו שכתוב (שמות ל, טו): **"העשיר לא ירבה"**.

פי **"שליש שבפרקמטיא"** - הוא כנגד העשירות שנוזר **אצל סדום** וכו'.

ו**"שליש שבפרקע"** - הוא כנגד העשירות שנוזר **אצל רחל ולאה** וכו'.

ו**"שליש בידו"** - הוא כנגד העשירות שאצל **שקלים**, שנאמר שם (שם): **"לכפר על נפשתיכם"** - בחינת (איוב יב, י): **"אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש"**.

"וידבר ה' אל משה לאמר. ועשית" (שמות ל, יז-יח)

ה. ח"א ד, ז - זה מן הנמנע, שלא יבוא לאדם איזה גדלות, כששומע שמספרין שבחו! - כל-שכן כש'מלך גדול' משבח ומפאר אותו.

אבל צריך לזה בטול כל הרגשותיו וחריותיו - אזי יכול האדם לשמע שבחו, ולא יבוא לו שום גדלות!

כמו 'משה רבנו', שראה פתוב בתורה: **"וידבר ה' אל משה"**, **"ויאמר ה' אל משה"** - וישראל קוראין בכל יום בתורה שבחו של משה, והוא בעצמו מספר להם שבחיו, ולא היה לו שום התפארות וגדלות מזה, כמו שכתוב (במדבר יב, ג): **"והאיש משה ענו מאד"**.

ו. ח"א נב, ט-י"א - **"נעשה ונשמע"** (שמות כד, ז), הוא בחינת **נסתרות ונגלות**.

נעשה הוא בחינת **נגלות**, המצוות שאפשר לכל-אחד לקיים לפי מדרגתו. ו**נשמע** היא בחינת **נסתרות**, מה שגבוה ונסתר ממנו, שאינו יכול לעשות עבודה בזה.

למשל: **אצל כל מצוה יש דברים שסביבות המצוה**, כי מלבד הצווי הנאמר בתורה לקיים המצוה, יש עוד לזה דברים בתורה, כגון: **"וידבר ה' אל משה"**, ו**שאר דבורי התורה שסביבות המצוה**. ועבודה שיש ב'**דבורי-התורה הללו שסביבות המצוה**, הם בחינת **נשמע**, בחינת **נסתר**, כי המצוה בעצמה אנו יכולים לקיים, אך העבודה שיש באלו הדברים אין אנו יודעים.

וזה בחינת **תורה ותפלה**. **נעשה** הוא בחינת **תורה**, הינו ה'**נגלות**, מה שיודע לקיים. ו**נשמע** הם בחינת **נסתרות**, בחינת **דבורי-התורה**, שהם ה'**דבורים של התורה שסביבות כל מצוה**, שהם בחינת **נסתר** כנ"ל, שאינו יודע איך לעבד בזה את השם-יתברך, בחינת **תפלה**, שהיא **דבקות** וכו', הינו בטול ודבקות לאין-סוף, כי אין-סוף הוא בחינת מה שאין בו תפיסה וכו'.

ויש בכל דרגא ודרגא, וכן בכל עולם ועולם, בחינת **"נעשה ונשמע"** וכו'. וצריך כל אדם שילך מדרגא לדרגא ומעולם לעולם, עד שיזכה בכל פעם לבחינת **"נעשה ונשמע"** גבוה יותר - שיהיה נעשה אצלו בכל-פעם, מבחינת **"נשמע"**, בחינת **נסתר**, בחינת **תפלה**, בחינת **דבורי-התורה שסביבות המצוה** וכו' - יהיה נעשה מזה בחינת **נעשה**, בחינת **נגלה**, בחינת **תורה** וכו' - ויהי לו בחינת **"נשמע"** וכו' גבוה יותר וכו'. עד שיבוא בראשית נקדת הבריאה, שהוא תחלת האצילות וכו'.

אך כשרוצים לצאת ממדרגת **"נעשה ונשמע"** זה, למדרגת **"נעשה ונשמע"** גבוה ממנה - צריך להיות 'ירידה' קדם העליה, פי ה'**ירידה** היא תכלית העליה וכו'.

וזה (ישעיה ג, ו): **"והמכשלה הזאת תחת ידך"** - **"אלו דברי-תורה, שאין אדם עומד עליהם אלא אם-כן נכשל בהם"** (שבת קכ. גטין מג.).

"דברי-תורה" - הם בחינות ה'**דבורים שסביבות המצוה**, שהם: **"וידבר ה' אל משה"** וכו', כנ"ל - שהם בחינות **נסתר**, בחינות **נשמע**, בחינות **תפלה**, כנ"ל.

"עומד עליהם" - זה בחינות **תפלה** - כי אין עמידה אלא **תפלה** (ברכות ו:).

ולעשות מה' דברי תורה, שהוא בחינות 'נשמע' - יהיה 'נעשה' ממונו בחינות 'נעשה' - עד שיהיה ה'עמידה', שהוא בחינות ה'תפלה' - יהיה "עליהם" - הינו שיהיה לו בחינות 'עמידה', בחינות 'תפלה', בחינות 'נשמע גבוה' יותר. כי כשיהיה מה' נשמע' נעשה, יהיה לו 'נשמע גבוה' ממונו.

זוה: "איי אפשר אלא אם כן נכשל בהם" - כי לעלות מדרגא לדרגא, צריך 'רידה' תפלה, שהיא ה'מכשול'.

ז. ח"א נט - "יש זריז ונשכר, זריז ונפסד" (פסחים נ:). כי "מצוה גוררת מצוה" (אבות פ"ד מ"ב), שהמצוה גוררת חברתה. ובדאי יש איזה בחינה 'בין המצוות' מה ש'בין מצוה למצוה', שמקשר מצוה אחת לחברתה, אשר על-ידי זה, המצוות נגדרים אחת אחר חברתה. ובאמת זאת הבחינה בעצמה 'בין המצוות', היא גם-כן יקרה מאד.

ועל-כן 'צדיק מנעוריו שהולך מדרגא לדרגא, מפסיד על-ידי ה'זריזות', כי כשרץ בזריזות ממצוה למצוה, מפסיד את בחינת הקדשה 'בין מצוה למצוה', כי עובר ומדלג על הבחינה הזאת, כי המצוה בעצמה הולכת אליו, כי נמשכת ונגררת אליו על-ידי המצוה ראשונה שגוררת השנייה, ואזי יוכל לדלג ולעבר מה שהוא 'בין המצוות', ועל-כן הוא "זריז ונפסד".

אבל כששזוהה קצת - יוכל בתוך-כך להשיג גם הבחינה ש'בין המצוות'.

ובליזה למי שהולך בדרכי-השם פסדר מנעוריו. אבל מי שצריך לעשות תשובה - הוא צריך ויזקא להיות 'זריז גדול מאד', למחר ולרוץ להמלט על נפשו, ואסור לו לשהות כלל לעמד ולהתישב, כי 'בעלי-תשובה' אינו הולך מדרגא לדרגא כלל, ואין בינו ובין הקדשה שום בחינה הנ"ל, כי צריך להתחיל מחדש, וצריך לרוץ ולדלג אל הקדשה. ואיש כזה הוא "זריז ונשכר".

ובחינה ש'בין המצוות' כנ"ל הוא כגון (שמות ל, יד-יח): "וידבר ה' אל משה לאמר. ועשית". ובדאי יש עבודה גם ב'אלו הדבורים שהם קדם המצוה'. כי 'עקר המצוה בעצמה' נאמר בתורה אחר-כך, אחר תבת "ועשית".

אבל באמת בודאי גם בפסוקים הנ"ל ש'בין מצוה למצוה, יש בהם עבודה. וזהו בחינה הנ"ל מה ש'בין מצוה למצוה. ועין במקום-אחר מענין זה (לקוטי-מוהר"ן ח"א כב, ט): "שבאמת יש עבודה גם בפסוק וידבר" וכו'.

"ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור" (שמות ל, כג)

"מרדכי מן התורה מנין, דכתיב: 'מר דרור', ומתרגמינן 'מירא דכניא' (חלין קלט:)

ח. ח"א י, ח - וזה בחינת (חלין קלט: על שמות ל, כג): **"מרדכי, מר דרור"** - 'דרור' לשון 'חרות', בחינת 'ידיים', בחינת ה'תורה בנגלה' - הינו בחינת: "חרות על הלחת", כמו שאמרו רז"ל (ערובין נד:): "אל תקרי חרות, אלא חרות" - שהוא בחינת ה'תורה בנגלה'. זה בחינת 'ידיים', כמו שכתוב: "דודי שלח ידו מן החור".

ו'אסתר' בחינת 'רגלים', "מה ירך בפתר" וכו' (סכה מט:).

ט. ח"א נו, א-ב - יש בכל אחד מישראל בחינת 'מלכות', לפי בחינתו. וצריך כל אחד לבלי להשתמש עם בחינת ה'מלכות' שלו להנאתו ולצרכו, רק ש'המלכות' יהיה אצלו 'בן-חורין', בבחינת (קהלת י, יז): "אשריך ארץ שמלכה בן-חורין".

וזה בחינת (חלין קלט: על שמות ל, כג): **"מרדכי, מר דרור"** - שה'חרות' הינו ה'מלכות', יש לה 'דרור' ו'חרות' - שלא להשתמש בה להנאתו ולצרכו, כי אם להשם-יתברך, בבחינת (עבדוה א, כא): "והיתה לה' המלוכה" - דהינו: להזהיר ולהזכיר את הנשמות שנוכעים אליו.

י. ח"ב עד - 'פורים' הוא בודאי הלוח ודרך ל'פסח', שיהיו יכולים להיות נזהרין מ'חמץ'.

וזהו בחינת (שירי-השירים ה, יג): **"שפתותיו שושנים נטפות מור עבר"**. "שפתותיו" - זה בחינת 'פסח' - "פה-סח" (פרי-עץ-חיים, סג'המצות פ"א). 'שושנה' - היא 'אסתר', ו'שושנה' גימטריא 'אסתר' (שם פורים פ"ו). "נטפות מור עבר" - זה בחינת (שמות ל, כג - חלין קלט:): **"מרדכי, מר דרור"**, לשון 'חרות', בחינת 'חרות של פסח'.

"שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת ל, כה-לא)

יא. ח"א ד, נסוף - "גַּרְבֵי מִשְׁחָא" (בבא-בבא ע"ג), זֶה בְּחִינַת הַדְּעַת, כִּי **"שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ"** (שְׁמוֹת ל, כה-לא) זֶה בְּחִינַת **שִׁכְלוּ**.

יב. ח"א נד, נסוף - זאת התורה נאמרה בשבת הנקבה. ואחר שאמר התורה הזאת אמר: אני אמרתי עתה איך מדליקין **גַּרְבֵי הַנֶּפֶה**, בְּחִינַת: **"לֹא מִשְׁכָּא מִשְׁחָ רַבּוֹת קֹדֶשׁא, וְלֹא דְלִקָּא בּוֹצִינָא"** (זהר ויקרא ז: אָמור פח: קד: וע"ז), **"שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ"** (שְׁמוֹת ל, כה), שֶׁהוּא הַדְּעַת. הֵינּוּ: בְּחִינַת הַגְּדֵלַת הַדְּעַת, שֶׁהוּא בְּחִינַת זְכָרוֹן. וְלֹא בְּאֵר יוֹתֵר.

יג. ח"א קעז - "דְּשַׁנְתָּ בְּשֶׁמֶן רֵאשִׁי" (תהלים כג, ה). בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת הַמַּחִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת (שְׁמוֹת ל, כה-לא): **"שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ"**, בְּחִינַת (תהלים קלג, ב): **"בְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֵאשׁ, כִּידוּעַ"**.

"קַח לָךְ סַמִּים וְגו'. וְעֲשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת וְגו'"

(שְׁמוֹת ל, לד-לה) - **עֲנִינֵי 'קְטֹרֶת'**

יד. ח"א יג, א; הוֹסֵפוֹת מִנְתַּב־יָד רַבֵּנוּ ז"ל הַשֵּׁיךְ לְהַתּוֹרָה הַזֶּה (נִדְפָס בְּסוֹף הַסֵּפֶר) - אֵיךְא בְּזֶהר (פְּנִיחָס רַכֵּד): **"רוּחָא נָחַת לְשַׁבְּךָ חֲמִימָא דְלַבָּא, וְכַד נָחַת רוּחָא, לַבָּא מְקַבֵּל לָהּ בְּחִדּוּה דִּנְגוּנָא דְלִיּוּאֵי"**.

"רוּחָא" - זֶה בְּחִינַת אֲדָקָה, שֶׁהִיא **"רוּחַ נְדִיבָה"** (תהלים נא, יד) - **עַל־יָדוֹ מְקַרְרִין חֲמִימוֹת תְּאוֹתֵי מְמוֹן**.

"נְגוּנָא דְלִיּוּאֵי" - זֶה בְּחִינַת מִשְׁאֵל־וּמְתָן בְּאִמּוּנָה - **"שִׁשְׁמַח בְּחֻלְקוֹ"** (אבות פ"ד מ"א; תמיד לב), **וְאֵינוּ "אֵץ לְהַעֲשִׂיר"** (משלי כח, כ). כִּי הַנְּגִינָה זֶה הַמִּשְׁאֵל־וּמְתָן, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים פא, ג): **"שָׂאוּ זְמֵרָה וְתָנוּ תִף"**.

"חִדּוּה" - זֶה שִׁשְׁמַח בְּחֻלְקוֹ.

זֶה בְּחִינַת **'קְטֹרֶת'** - שֶׁמֶקְשֵׁר חֲמוּם הַלֵּב עִם הָרוּחַ. וְזֶה (משלי כז, ט): **"קְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב"**.

זֶה בְּחִינַת (דְּבָרִים לג, י): **"יִשְׁימוּ קְטֹרֶה בְּאִפְךָ"** - שְׁעַל־יָדֵי בְּחִינַת **'קְטֹרֶת'** הַנֶּל, נִתְבַטֵּל בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ג, יט): **"בִּזְעַת אִפְךָ תֹאכַל"**.

טו. ח"א נד, נסוף - עַל־יָדֵי שְׁמַחַת הַמִּצְוָה - נִשְׁלַם הַקֹּדֶשׁה, וּמַעֲלָה הַחַיּוֹת וְהַקֹּדֶשׁה שֶׁבְּקַלְפוֹת, בְּבִחִינַת **"אֶחָד־עֶשֶׂר סַמֵּי הַקְטֹרֶת"** (כְּרֵתוֹת ו).

וּבִשְׁבִיל זֶה שְׁעַל־יָדֵי הַקְטֹרֶת מַעֲלִין מִהַקְלָפוֹת חַיּוֹתָם - כְּתִיב בָּהֶם (משלי כז, ט): **"קְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב"**.

וְזֶה שֶׁשָּׂאֵלוֹ 'סְבִי־דְבֵי־אֶתוֹנָא' (בְּכוֹרוֹת ח): **"מִי יִימַר, אֵיךְו אֲשֶׁלוֹ וּמוֹשְׁחוֹ"**. מִי הוּא זֶה שִׁכְנַס בְּהִיכְלֵי־הַתְּמּוּרוֹת לְמַקּוֹם הַקְלָפוֹת, לְהַעֲלוֹת מִשֶּׁם הַקֹּדֶשׁה בְּבִחִינַת **'קְטֹרֶת'**, וְשְׁעַל־יָדֵי עַלִּיתוֹ יִתְעַלָּה הַבְּרָכוֹת.

וְזֶה: **"מִי יִימַר"** - לְשׁוֹן תְּמּוּרָה, לְשׁוֹן (וִיקְרָא כז, לג): **"אִם הָמַר יִמְרֵנוּ"**.

"וְהַשִּׁיב לָהֶם: אֵיךְו אֲשֶׁלִי וּמוֹשְׁחוֹ" - הֵינּוּ: עֵקֶר עַלִּית הַקֹּדֶשׁה, עַל־יָדֵי הַשְׁמַחָה.

וְלַעֲתִיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת בְּשְׁמַחָה, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב: **"כִּי בְשְׁמַחָה תֵצְאוּ"** (ישעיה נה, יב) - אֵץ יִכְלוּ הַקְלָפוֹת לְנַמְרֵי. וְזֶה: **"אֵיךְו אֲשֶׁלִי"** וְכו'. **[תְּפִלָּה א]**

טז. ח"א לה, ה, נסוף - כְּשֶׁאָדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵל־וּמְתָן בְּאִמּוּנָה - אֵזִי נוֹפְלִים כָּל הַקְלָפוֹת וְהַעֲבוּם וְהָאֲרָצוֹת שֶׁסְּבִיבוֹת הָאִמּוּנָה, וְעוֹלָם מְמַנָּה כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַקֹּדוֹשִׁים שֶׁבְּתוֹכָם, בְּסוֹד **"אֶחָד־עֶשֶׂר סַמֵּי הַקְטֹרֶת"**.

יז. ח"ב טז - כָּל הַפְּרִנְסָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל צָרִיכִין לְקַבֵּל עַל־יָדֵי הַמְּלָךְ, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִלְכָּה (דְּנִיאל ד, יח"ט): **"וּמְזוֹן לְכֹלָא בְּה. אֲנָתְהוּ הוּא מְלָכָא"**.

וּכְשֶׁנִּשְׁמַשׁ הַמְּזוֹן עַל־יָדֵי הַמְּלָךְ - נַעֲשֶׂה מְמַנּוּ בְּרוּרִים, כְּגוֹן: תְּבוּאָה, שֶׁהַרְבֵּה מְמַנָּה אוֹכְלִין בְּהַמּוֹת, וְאַחַר־כֵּן מִתְבָּרַר עוֹד וְאוֹכְלִין מְמַנָּה עֲבוּם, עַד שֶׁמִּתְבָּרַר מְמַנָּה לְיִשְׂרָאֵל.

וְגַם בְּהָאֲכִילָה יֵשׁ בְּרוּרִים - עַד שֶׁמִּתְבָּרַר וְנַעֲשִׂין מֵהֶם **"אֲמַרֵי שְׁפָר"** (בְּרֵאשִׁית מט, כא), דְּהֵינּוּ: בְּרָכוֹת שֶׁמְבָרְכִין עֲלֵיהֶם תְּחִלָּה וְסוֹף וְכו', וּמִתְפַּלְלִין וְעוֹבְדִין הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּכַחוֹת הָאֲכִילָה.

וּמֵאלוֹ **"אֲמַרֵי שְׁפָר"** - נַעֲשֶׂה עֲטָרָה לְהַמְּלָךְ, וְגַם יְכוּלִין לְרֹאוֹת זֹאת הָעֲטָרָה.

ואלו ה'ברורים', הם בחינת 'קטרת' וכו'.

וזהו בחינת (שירי-השירים ג, יא): "בעטרה שעטרה לו אמו ביום התנתו וביום שמחת לבו" - הינו לראות ה'עטרה' של ה'מלך' "שנעשה ביום התנתו" וכו'.

וזהו: "וביום שמחת לבו" - זה בחינת 'קטרת', בבחינת (משלי כז, ט): "שמן וקטרת ישמה לב". פי ה'ברורים' שמהם נעשה "אמרי שפר" פנ"ל, שמהם נעשה ה'עטרה' פנ"ל, הם בחינת 'קטרת' פנ"ל.

יח. חיי-מוהר"ן תיא - התלוצץ מאד מ'טעמי-המצוות' שבספר 'מורה-נבוכים', ואמר: "איך יעלה על הדעת, לומר טעמי הבל באלו על קרבנות וקטרת?! - הלא פמה תקונים נוראים עצומים, נעשים בכל העולמות למעלה למעלה עד אין סוף, על-ידי 'אמירת הקטרת' לבד. [הינו: שאם חס-ושלום כדבריהם המטעים, מה היה מועיל אמירת הקטרת והקרבנות?]

ואיך יבוא אחד לומר שטות פזה על 'טעם הקטרת', שמגיעים עד מקום שמגיעים, שאפלו האמירה לבד פועל מה שפועל למעלה למעלה, כמבאר בזהר-הקדוש ובכתבי האריז"ל.

אך באמת טעם הקטרת והקרבנות, אי אפשר להשיג כלל, רק אנו מאמינים לדברי משה-רבינו על-ידי-השלום. ובודאי יש פזה טעמים נוראים שאי אפשר להשיג בשום שכל אנושי כלל.

ומעצם גדלתם, גם אמירת פרשיות הקרבנות והקטרת מסגל מאד, ונעשה מזה תקונים נוראים בכל העולמות. וכן טעמי כל המצוות הקדושים, גבוהים ונשגבים מאד ונעלמים מעין כל חי וכו' וכו'.

יט. ספורי-מעשיות, מעשה ז מזנוב וענביש - ובא אל החכם, וספר לו האמת: "איך שהוא מלך, וכבש מלחמות, וכל המעשה שהיה, פנ"ל! ובקש ממנו לפתור חלומו!

והשיב לו: "אני בעצמי אני יכול לפתור, רק שיש זמן באותו יום באותו חדש, ואזי אני מקבץ כל סמני הקטרת, ועושה מהם 'מרפב', ומעשנין את האדם באלו הקטרת! - אותו האדם חושב במחשבתו מה שרוצה לראות ולידע, ואזי ידע הכל.

וישב המלך עצמו: מאחר שכבר כלה זמן רב בשביל זה, שימתין עוד עד אותו היום ואותו החדש, ואזי עשה לו החכם-פן פנ"ל, ועשן אותו עם הקטרת, פנ"ל, והתחיל לראות אפלו מה שהיה נעשה עמו קדם הלכה, בעת שהיה הנשמה בעולם העליון!

וראה: שהיו מזליכין הנשמה שלו דרך כל העולמות! והיו מכריזין ושואלין: "מי שיש לו ללמד חוב על זאת הנשמה, יבוא! - ולא היה נמצא אחד ללמד חוב עליה. וכו' וכו'.

כ. ספר-המדות, עניני 'קטרת' - [א] להמתיק הדין, תאמר הפרשה של 'אחת-עשרה יריעות עזים' (שמות כו), ו'קטרת' (שמות ל), ואחת-עשרה ברכות שברך משה את השבטים (דברים לג), ו'מרפבה של יחזקאל' (יחזקאל א) (המקת-דין פו).
[ב] כל הכבוד של כל המלכויות, נכללים ב'ארבע-מלכויות'. ועל-ידי 'מעשה מנורה' (שמות כה, לא-מ; לו, יזכר; במדבר ח, א-ד), וקדושי-החדש, ו'קטרת', ושמירה מן 'מאכלים-טמאים' - כל ה'ארבע-מלכויות' מחזירים את הכבוד שבתוכם להשם-יתברך (כבוד ח"ב ב). **[ג]** תקון ל'לשון-הרע', אמירת הקטרת (לשון-הרע יח). **[ד]** קטרת, מעשרת (קמון כב).

"והלבנה" (שמות ל, לד)

בשם שריחו רע וקורין לו 'גלבנ"א', ומנאה הפתוב בין סמני הקטרת. ללמדנו: שלא יקל בעינינו לצרף עמנו באגדת תעניותינו ותפלותינו את פושעי-ישראל שיהיו נמנין עמנו. (רש"י)

כא. שיחות-הר"ן רצה - אפלו אם האדם פמו-שהוא, אף-על-פי-כן יחזק ויאמץ לבבו להתפלל להשם-יתברך. ויחשב בלבו: הלא אם אני רחוק בעיני מהשם-יתברך פל-כף, מחמת רבוי עוונותי, אם-פן אדרבא, עקר שלמות התפלה על-ידי דיקא.

פי הלא אמרו רז"ל (פרייתות ו): "כל תפלה שאין בה מתפלת פושעי-ישראל, אינה תפלה, וילפינן מקטרת שהיה בהם חלבנה".

ובודאי אני צריך להתחזק ביותר להתפלל להשם-יתברך, ולבטח בחסדי-השם, שישמע ויקבל גם את תפלתי - פי אדרבא, דיקא על-ידי עקר שלמות התפלה, פי אי-אפשר להקטיר 'קטרת' בלא 'חלבנה'.

נִמְצָא: שָׁנָם 'חֲלֻבָּנָה' הִיא 'שְׁלֵמוֹת הַקְטָרֶת'. וּכְמוֹ-כֵן הוּא לְעִנְיֵן 'תְּפִלָּה וְכִנּוּל' - שֶׁבִּלְאֵי תְּפִלָּתִי הַגְּרוּעַ הַמְצַטְרֵפֵת לַתְּפִלַּת-יִשְׂרָאֵל, לֹא הָיָה שְׁלֵמוֹת לַהֲתַפְלָה - כְּמוֹ 'קְטָרֶת' בִּלְאֵי 'חֲלֻבָּנָה', וְכִנּוּל.

כב. סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה יג מִשְׁבַּעַה בַּעֲטֻלְעֹרֶס, יוֹם הַשְּׁנִי - וּבֹא עֲלֵיהֶם 'מְלֶכֶת-אֲכֹזֵר' עַל אוֹתָהּ הַמְדִינָה וְכוּ', וְהִלֵּךְ וּקְלַקֵּל אֶת הַחַיִּים-טוֹבִים שֶׁל הַמְדִינָה שֶׁהָיָה לָהֶם מִן הַגֹּן וְכוּ'. שֶׁהַשְּׂאִיר שָׁם בְּאוֹתָהּ הַמְדִינָה 'שָׁלֹשׁ פְּתוֹת עֲבָדִים, שִׁיחֵיו הוֹלְכִים וּמְקַלְקְלִים הַמְדִינָה וְכוּ'. וְכֵן קִלְקְלוּ אֶת הָרִיחַ, שֶׁכָּל הָרִיחוֹת יִהְיֶה לָהֶם 'רִיחַ חֲלֻבָּנָה' וְכוּ'. וְכֵן הֵם הַכְּנִיסוּ 'נְאוּף' בַּמְדִינָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְקַלְקַל הָרִיחַ.

"מִמְלַח טָהוֹר קִדְשׁ" (שְׁמוֹת ל, לה)

כג. ח"ב ד, יא - "הוּא צִפְרֵי מְלִיחֵי בַהֲדָן" (בְּבֹא-בַתְרָא עַד). פְּרוּשׁ: שֶׁהָיָה עִמָּנוּ "צִפְרֵי מְלִיחֵי", הֵינּוּ 'נִפְשׁוֹת-יִשְׂרָאֵל מְבַנְיֵי-עַמָּנוּ שֶׁטָּעוּ אַחֲרֵיהֶם אַחֲרֵי 'חֲכַמֵי-הַטָּבַע', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'חַיּוֹת-רְעוֹת' שְׂדוּרְסִים וְטוֹרְפִים רַבִּים מְבַנְי עַמָּנוּ.

וְזֶהוּ: "צִפְרֵי מְלִיחֵי" - כִּי הֵם "בְּצַפְרִים הָאֲחֻזוֹת בַּפֶּח" (קַהֲלַת ט, יב). וְזֶהוּ: "מְלִיחֵי" - לְשׁוֹן 'מִמְלַח', הֵינּוּ 'מְבַלְבֵּל' - כִּי גַם הֵם נִתְבַּלְבְּלוּ עַל-יְדֵי 'חַיּוֹת-רְעוֹת' הַנֶּ"ל, וְטָעוּ גַם-כֵּן אַחֲרֵיהֶם וְכוּ'.

"וּבִלְבַב כָּל חָכָם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה" (שְׁמוֹת ל, לו)

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: אֵינן הַקְדוֹשִׁים-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן חֲכָמָה, אֶלֶּא לְמִי שִׁישׁ בּוֹ חֲכָמָה, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּנִיאל ב, כא): "יָהֵב חֲכָמָתָא לְחַפְיָמִין וּמִנְדַעָא לְיַדְעֵי בִינָה". שְׁמַע רַב תַּחֲלִיפָא בַר מַעְרְבָא, וְאָמְרָה חֲכָמִיָּה דְרַבִּי אֲבָהוּ. אָמַר לִיהָ: אַתְּנִין מִהֲתָם מִתְּנִיתוּ לָהּ, אֲנִין מִהֲכָא מִתְּנִינִין לָהּ, דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת לו): "וּבִלְבַב כָּל חָכָם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה". (בְּרַכּוֹת נה.)

כד. ח"א נא, ג - צְרִיף הַמְקַבֵּל 'שִׁפְעֵי-אַלְקֵי', בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקְדוֹשׁ' - לְהִיּוֹת 'חָכָם' - כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא "יָהֵב חֲכָמָתָא לְחַפְיָמִין" (דְּנִיאל ב, כא), בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת לו, ז): "וּבִלְבַב כָּל חָכָם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה" (עַל-פִּי בְּרַכּוֹת נה.).

כה. ח"א מט, א - הַלֵּב הוּא הַצִּיר, שֶׁל הַמְדוּת, הֵינּוּ: הַחֲכָמָה-שֶׁבִּלְבָב, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שְׁמוֹת לו, ז): "וּבִלְבַב כָּל חָכָם לֵב" וְכוּ'.

וְעַקֵּר הַצִּירָה הִיְתָה בְּ'חֲכָמָה', כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תְּהִלִּים קד, כד): "כָּלֶם בְּחֲכָמָה עָשִׂיתָ". נִמְצָא: שֶׁ'לֵב' הוּא הַצִּיר, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שָׁם עג, כו): "צוּר לִבִּי".

"רְאֵה קְרָאתִי בְּשֵׁם בְּצֻלָּל וְגו'. וְאִמְלֵא אֶתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים, בְּחֲכָמָה, וּבְתַבּוּנָה, וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלָאכָה" (שְׁמוֹת לא, ב-ג)

כו. ח"ב סז - כָּל מִי שֶׁנִּכְלָל בְּ'הַחֲוֵי-הָאֱמֶת', שֶׁל הַצַּדִּיק שֶׁהוּא 'הַחֲוֵי וְהִפִּי שֶׁל הָעוֹלָם, דְּהֵינּוּ: שְׁמַתְקָרֵב אֵלָיו וְנִכְלָל בּוֹ - נִפְתַּחֵן עֵינָיו וְיִכּוֹל לְרְאוֹת, וְהַעֲקֹר לְהַסְתַּכֵּל עַל-עַצְמוֹ, עַל כָּל הַמְדוּת, אִיךָ הוּא אוֹחֵז בָּהֶם וְכוּ'.

וְזֶה (שְׁמוֹת לה, ל): "רְאוּ כִּי קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצֻלָּל" - "רְאוּ" דִּיקָא - כִּי עַל-יְדֵי שְׁנַתְּנָגְלָה וְנִתְגַּדֵּל "שֵׁם בְּצֻלָּל", עַל-יְדֵי-זֶה "רְאוּ" - כִּי עַל-יְדֵי-זֶה נִפְתַּחֵן הָעֵינַיִם וְרוֹאִין.

וְזֶה: "כִּי קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצֻלָּל" - הֵינּוּ: "כִּי ה'" הוּא "בְּשֵׁם בְּצֻלָּל" - כִּי "שְׁמוֹ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ" (ירושלָּמִי תַעֲנִית פ"ב ה"ו). וְעַל-יְדֵי-זֶה "רְאוּ" כִּי בְּ'כַח-הָרְאוֹת' נִמְשָׁךְ גַם-כֵּן מִבְּחִינַת הַשֵּׁם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת', שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ "תְּלַת גּוֹנִין דְּעִינָא וּבַת-עֵינִין" (תַּקּוּנֵי-זֶהר יח:).

וְזֶה בְּחִינַת (תַּקּוּנֵי-זֶהר שָׁם): "שִׁבְּתָת - שִׁי"ן בַּת. שִׁי"ן, תְּלַת גּוֹנִין דְּעִינָא, בַּת-עֵינִין" - כִּי "שִׁבְּתָת שְׂמָא דְקַדְשָׁא-בְּרִידָה-הוּא" (זֶהר יתְרוֹ פח:). גַּם הַצַּדִּיק הוּא בְּחִינַת 'שִׁבְּתָת', כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (זֶהר נשא קמד:): "אַנְתָּ הוּא שִׁבְּתָת דְּכָלְהִי יוֹמִי".

וְ'שִׁבְּתָת' הוּא בְּחִינַת הַגּוֹנִין הַמְאִירִין בְּ'מִקְדָּשׁ'. כִּי 'שִׁבְּתָת' הוּא בְּחִינַת 'כַּחַת-הָרְאוֹת', שֶׁהֵם "תְּלַת גּוֹנִין דְּעִינָא וּבַת-עֵינִין", הַמְאִירִין לְ'בֵית-הַמִּקְדָּשׁ' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵינַיִם'.

וְזֶה בְּחִינַת 'מַחֲוִין' - כִּי מִתְחַלֵּף נַעֲשֶׂה מִבְּחִינַת "שֵׁם ה'", שֶׁהוּא 'אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת' - בְּחִינַת 'אַרְבַּעַה מַחֲוִין, בְּחִינַת (שְׁמוֹת לו, ג): "וְאִמְלֵא אֶתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחֲכָמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה".

"חֲכָמָה, תַּבּוּנָה, וְדַעַת, וְכָל מְלָאכָה" - זֶה בְּחִינַת 'אַרְבַּעַה מַחֲוִין' (תַּקּוּנֵי-זֶהר יג: בַּהַקְדָּמָה), שֶׁנַּעֲשִׂין מִבְּחִינַת 'שֵׁם ה'", כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב: "רְאוּ כִּי קָרָא ה'

בשם בצלאל, ואמלא אותו וכו' בהכמה ובתבונה וכו'. ואחר-כך נעשה בחינת "תלת גנין דעינא ובת-עין", ואחר-כך ארבעה יסודות, כנ"ל.

כז. ח"ב עב - יש בחינת רוח' בכל אחד ואחד, וה'מנהיג-האמתי' של כל ישראל, בחינת 'משה', הוא בחינת רוח-הכולל, בחינת (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", ופרש רש"י: "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (במדבר רבה כא, טו). כי כלם מקבלים ממנו, כי הוא בחינת רוח-הכולל וכו'.

ו'רוח' ה'זה הוא בחינת "רוח אלקים", שהוא בעצמו בחינת ה'מחין', בבחינת (שמות לא, ג): "ואמלא אותו רוח אלקים, בהכמה ובתבונה ונדעת ובכל מלאכה" - דהיינו בחינת ה'מחין', שהם בחינת 'מלאכת בנין בית-המקדש'.

וכל אחד לפי בחינת ה'"רוח אלקים" שיש בו, שהוא בחינת רוח-הקדש', רוח-נבואה, כמו-כן הוא זוכה לחדש בתורה וכו' - כי ה'"רוח אלקים" הוא בעצמו ה'מחין' כנ"ל - על-כפן על-ידי-זה נמשך לכל אחד ה'הדושי-דאורייתא' וכו' - שכל זה נמשך מה'מנהיג', בחינת 'משה', דעת-הכולל, רוח-הכולל, כנ"ל.

"אך את שבתתי תשמרו" (שמות לא, יג)

- ענין 'שמירת שבת' -

כח. ח"א נט, ג - על-ידי שמקרב נפשות להשם-יתברך, ועל-ידי ה'תבודדות' שמתבודד ומשיח בינו לבין-קונו, ושופט ודן עצמו על כל מה שעשה (על-פי קצור לקוטי מוהר"ן) - זוכה ל'שמירת-שבת', שהוא 'בטול הרע והקלפות'.

וזהו בחינת (הקדמת הזרע) - על שמות לא, יג; ויקרא יט, ל; כו, ב): "את שבתותי תשמרו" - "שבתותי דא עגולא ורבויע דלגו". "עגולא" - בחינת 'כפא-כבוד', בחינת (מלכים-א י, יט): "וראש עגל לכפא". ו"רבויעא" - דא 'משפט', בבחינת (שמות כח, טז): "רבויע יהיה כפול", הנאמר ב'השן-המשפט'.

כי כהל השכינה מבררת ברורים, ובשבת היא שובתת. ולעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה יום שכלו שבת. על-כפן על-ידי 'עגולא ורבויעא', שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה נתהוה בחינת 'שבתותי', בחינת "עגולא ורבויעא".

ועל-ידי-זה יהיה לו פח להעמיד 'תלמידים-הגונים', ולהמשיך בהם "רוח חכמה".

כט. ספר-המדות, ענין 'שמירת-שבת' -

[א] על-ידי 'שמירת-שבת', ממשיך על-עצמו 'אור של משיח', גם על-ידי 'תשובה' (משיח ח"ב ה; שבת ח"ב ה; תשובה ח"ב י). **[ב]** על-ידי 'שמירת-שבת' - הוא כפן המתחטא לפני אביו, והוא ממלא שאלותיו. גם הוא גוזר, והקדוש-ברוך הוא מקימה. גם הקרן של המעשים טובים שלו, קימים לעולם-הבא, ואינו אוכל אלא מפרותיהם (שבת ח"ב ה). **[ג]** מי שמחזיר רשעים בתשובה, יזכה ל'שמירת-שבת' (תשובה מ).

ל. שיחות-הר"ן רסא -

עקר ה'כפירות' שבאין להאדם ומבלבלין האמונה - באים מ'גדלות' וכו'. וצריך כל אדם להשגיח ב'עינא פקיהא', לראות 'שפלותו' ו'רוממות השם-יתברך', ובדאי לא יבוא ל'גדלות וכפירות'.

וזהו על-ידי שבת, על-ידי שמקבלין שבת בכבוד גדול ובקדשה פראוי. כי 'שבת' הוא בחינת 'עין', שעל-ידי-זה זוכין לראות 'שפלותו' ו'רוממות השם-יתברך' וכו'. נמצא: שעל-ידי 'שמירת-שבת' - נצולין מ'גדלות', ואזי זוכין ל'אמונה'.

וזהו שאמרו רז"ל (שבת קיח:): "כל השומר שבת בהלכתו, אפלו עובד עבודה-זרה פדור אנוש, מוחלין לו" - כי על-ידי 'שבת', משברין ומבטלין ה'כפירות' שהם 'עבודה-זרה', וזוכין ל'אמונה'.

"לדעת כי אני ה' מקדשכם" (שמות לא, יג)

"אמר לו הקדוש-ברוך-הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנין, ו'שבת' שמה, ואני מבקש לתנה לישראל, לך והודיעם" (שבת י:)

לא. ח"ב ב, ו - על-ידי שממשיכין קדשה של שבת ל'ששת ימיה-הכל' - נתגלה ה'אחדות-הפשוט' יתברך. כי ב'ששת ימיה-הכל' הם 'פעלות-משתנות', שבכל יום נברא פעלה משנה.

ואי-אפשר להבין זאת ב'שכל-האנושי', ש'פעלות-משתנות' יהיו נמשכין מאחד הפשוט יתברך ויתעלה.

רק על-ידי 'שבת', שאנו זוכין שנתן לנו השם-יתברך 'מתנה גדולה', כמו שאמרו רז"ל (שבת י:): "מתנה טובה יש לי בבית גנין, ושבת שמה" - על-ידי-זה נתגלה 'אחדות-הפשוט'.

כִּי 'שַׁבָּת' מוֹרָה עַל 'אֱמוּנַת־הַיְהוּד', שְׁאֵנוּ מְאֱמִינִים: שֶׁכָּל הַפְּעֻלוֹת־מִשְׁתַּנּוֹת נִמְשָׁכִין מֵאֶחָד הַפְּשׁוּט יִתְבָּרֵךְ - שֶׁבָּרָא בָּלֵם ב'שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, וְשַׁבַּת בְּשַׁבָּת.

ל.ב. ח"ב עב - "וּמְדַבֵּר מִתְּנָה" (בַּמְדַּבֵּר כֹּא, יח).
 'מְדַבֵּר' הֵינּוּ 'שִׁפְלוּת', 'שְׁמֵשִׁים עֲצָמוּ ב'מְדַבֵּר'" (ערוֹבִין נד).
 עַל־יְדִי־זָה: 'מִתְּנָה' הֵינּוּ 'שַׁבָּת', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (שַׁבָּת י): "מִתְּנָה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גְּנָזִי וְשַׁבָּת שְׂמָה" - כִּי עֵקֶר 'תַּעֲנוּג עוֹלָם־הַבָּא', בַּחֲנִינַת 'שַׁבָּת', בַּחֲנִינַת 'חַיִּים־נִצְחָיִים', יִהְיֶה רַק לְהַשְׁפִּלוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד.

"וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת, לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדוֹרְתָם, בְּרִית עוֹלָם. בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעָלָם, כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפַּשׁ"
 (שְׁמוֹת לֹא, טז־יז)

ל.ג. ח"א יא, ז - גַּם הַגְּדוֹלִים שְׁזוּוּגָן אֵינָם תְּכוּפִים רַק מִשַּׁבָּת לְשַׁבָּת, גַּם לָהֶם הַזְּהִירָה הַתּוֹרָה עַל 'שְׁמִירַת־הַבְּרִית', שִׁישְׁמְרוּ אֶת־עַצְמוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת לֹא, טז): "וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת" - רְאֵשֵׁי־תְבוּת 'בִּיא"ה' (פְּרִיעֶץ־חַיִּים, שַׁעַר הַשַּׁבָּת פ"ה); שַׁעַר הַפְּסוּקִים וְלְקוּטֵי תּוֹרָה, פְּרָשַׁת כִּי תִשָּׂא.

הֵינּוּ: אֶהְיֶה־עִלְפֵי שְׁזוּוּגוֹ הוּא רַק מִשַּׁבָּת לְשַׁבָּת - אֶהְיֶה עַל־פִּי־כֵן צָרִיךְ שְׁמִירָה גְּדוֹלָה, בַּחֲנִינַת: "וְשָׁמְרוּ" וְכו'.

כָּל־שִׁכְּן הַקְּטָנִים שְׁזוּוּגָם תְּכוּפִים גַּם ב'שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל - מִכָּל־שִׁכְּן שְׁצָרִיכִים שְׁמִירָה גְּדוֹלָה לְשֹׁמֵר אֶת בְּרִיתָם, שִׁישְׁמְרוּ אֶת־עַצְמָם עַל־פִּי הַתּוֹרָה.

ל.ד. ח"א לא, ג - וְדַע: שְׁאֵין קִיּוֹם 'אֱמוּנָה', אֶלָּא עַל־יְדֵי בַּחֲנִינּוֹת 'בְּרִית', בַּבְּחִינּוֹת (תְּהִלִּים פט, כט): "וּבְרִיתִי נִאֱמָנָה לֹו".

וְזֶהוּ שְׁנֵאָמַר 'בְּרִית' ב'שַׁבָּת', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת לֹא, טז): "בְּרִית עוֹלָם בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכו'. (עֵינֵךְ שֶׁם בְּאוֹת ב).

ל.ה. ח"א לא, בסוף - עֵקֶר הַתְּהוּוֹת הַנְּפִשׁ - הוּא עַל־יְדֵי הַהִשְׁתַּוְּקוּת וְהַפְּסוּפִין שֶׁל אִישׁ יִשְׂרָאֵל אַחֵר הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, כָּל אֶחָד לְפִי מְדַרְגָּתוֹ שֶׁהוּא נִכְסָף וּמִשְׁתַּוְּקָק וּמִתְגַּעְגַּע לְהַגִּיעַ אֶל מְדַרְגָּה לְמַעְלָה מִמֶּנָּה - עַל־יְדֵי הַפְּסוּפִין אֲלוֹ

נַעֲשֶׂה 'נְפִשׁ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים פד, ג): "נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נְפִשִׁי" - הֵינּוּ: מַה שְׁאֵנִי נִכְסָף וְכָלָה אַחֵר הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, מְזָה בְּעַצְמוֹ נַעֲשֶׂה 'נְפִשִׁי'.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בִּיצָה טז. עַל שְׁמוֹת לֹא, יז): "וַיִּנְפַּשׁ" - "כִּיּוֹן שַׁשַּׁבָּת, וַי אֲבָדָה נְפִשׁ".

הֵינּוּ: שַׁבָּת־חֹלַת הַשַּׁבָּת שְׁצָרִיךְ לְקַבֵּל 'נְפִשִׁיתָרָה' - אֲנִי זוֹכְרִין מ'אֲבֹדַת־הַנְּפִשׁ בַּחֹל, וְאוֹמְרִים: "וַיִּנְפַּשׁ - וַי אֲבָדָה נְפִשׁ", וּמִתְחִלִּין לְהַתְּגַעְגַּע אַחֲרֶיהָ.

וְעַל־יְדִי־זָה בְּעַצְמוֹ שְׁאֵנוּ מִתְּגַעְגַּעִין אַחֵר הַנְּפִשׁ - מְזָה בְּעַצְמוֹ נִתְהוּוָה הַנְּפִשׁ־הַיְתָרָה.

[ב'לְקוּטֵי־עֲצוֹת שַׁבָּת ד: 'שַׁבָּת' הוּא בַּחֲנִינַת 'אֱמוּנָה' וְקִדְשֵׁי־הַבְּרִית, שְׁעַל־יְדִי־זָה זוֹכִין ל'אֲהָבָה' וְהַשְׁתַּוְּקוּת וְכַסּוּפִין טוֹבִים - שְׁעַל־יְדִי־זָה נַעֲשִׂין 'נְפִשׁוֹת קְדוֹשׁוֹת'.

וְעַל־כֵּן בַּתְּחִלַּת 'כְּנִיסַת שַׁבָּת', בָּא הַשְׁתַּוְּקוּת־דְּקִדְשָׁה לְהָאָדָם, וְזוֹכֵר אֶת־עַצְמוֹ מ'אֲבֹדַת־הַנְּפִשׁ בַּחֹל, בַּבְּחִינַת מַה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל: "כִּיּוֹן שַׁשַּׁבָּת, וַי אֲבָדָה נְפִשׁ". הֵינּוּ: שְׁזוֹכֵר אֶת־עַצְמוֹ מ'אֲבֹדַת־הַנְּפִשׁ בַּחֹל, וְאוֹמֵר: "וַי אֲבָדָה נְפִשׁ", וּמִתְחִיל לְהַתְּגַעְגַּע אַחֲרֶיהָ, וְעַל־יְדִי־זָה בְּעַצְמוֹ נִתְהוּוָה הַנְּפִשִׁיתָרָה שֶׁל 'שַׁבָּת', כִּי עֵקֶר הַתְּהוּוֹת 'נְפִשׁוֹת־דְּקִדְשָׁה', הוּא עַל־יְדֵי 'כַּסּוּפִין טוֹבִים'.

[ב'יִקְרָא־דְּשַׁבְּתָא ח"א לא - וְעַל־כֵּן נִתְקַן לִזְמַר סְמוּךְ לְכְּנִיסַת־הַשַּׁבָּת - 'שִׁירֵי־הַשִּׁירִים', שֶׁהוּא מְלֹא מַכְסוּפִין וְהַשְׁתַּוְּקוּת קִדְשׁ שֶׁל כְּנִסַּת־יִשְׂרָאֵל לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, כְּמֵאִמֵר (שִׁיר־הַשִּׁירִים א, ב): "וַיִּשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ" וְכו'. (עַן בְּחִינַת־מִתְבָּרֵךְ רַלֹא - הַסְּפּוּר שֶׁל אֲמִירַת 'שִׁירֵי־הַשִּׁירִים' בְּעֵרְב־שַׁבָּת, אֲצַל רַבְּנוֹ ז"ל כְּשֶׁהֵיךְ וְלֹד)].

ל.ו. ח"א מט, ז - "תּוֹרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נְפִשׁ" (תְּהִלִּים יט, ח). "תּוֹרַת ה' תְּמִימָה" - שֶׁהִיא 'תּוֹרָה דְּעִתִּיקָא', שֶׁהִיא 'תְּמִימָה' עֲדִין, שְׁעַדִּין לֹא הִשִּׁיגוּ מִמֶּנָּה כְּלוּם. "מְשִׁיבַת נְפִשׁ" - זֶה בַּחֲנִינַת 'שַׁבָּת' - "כִּי בּוֹ שַׁבָּת וַיִּנְפַּשׁ" (בְּרֵאשִׁית ב, ג - שְׁמוֹת לֹא, יז).

ל.ז. ח"א נח, ו - זֶה שֶׁהַחֶכֶם מְשַׁפִּיעַ "לָחֶם מְשֻׁנָּה" (שְׁמוֹת טז, כב), כִּי עַל־יְדֵי 'זְכוּתוֹ', זָכָה גַּם־כֵּן ל'חֶלֶק חֲבֵרוֹ', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חז"ל (חֲגִיגָה טו): "זָכָה - נוֹטֵל חֶלְקוֹ וְחֶלְקוֹ חֲבֵרוֹ". וְכַשְּׁבָא 'יוֹם הַשַּׁבָּת, וַיִּנְפַּשׁוּ' נִכְלָלָת ב'שַׁבָּת', בַּבְּחִינַת: "כִּי בּוֹ שַׁבָּת וַיִּנְפַּשׁ" (בְּרֵאשִׁית ב, ג - שְׁמוֹת לֹא, יז) - אַזִּי נוֹתֵן "לָחֶם מְשֻׁנָּה" ל'יוֹם הַשַּׁבָּת'. (עֵינֵךְ שֶׁם בְּאוֹת ח).

ל.ח. ח"א נט, ד - נִמְצָא לְהֶלֶן בַּפְּסוּק (שְׁמוֹת לב, טו): "לָחַת פְּתָבִים מְשֻׁנֵי עֲבְרִיהֶם, מְזָה וּמְזָה הֵם פְּתָבִים".

לט. ח"א סג - 'ברית' נקרא בלשון 'תרגום': 'אמה', וכמו שמזכר בלשון זה בגמרא (שבת קח): "והוא בחינת אמה בת ששה טפחים", שה'ברית' כולל מהם וכו'.

וכל ה'ששה טפחים' כלם כוללים ומנחים ב'ברית', כי ה'ששה טפחים' הנ"ל, הם בחינת: "ששת ימים שבהם עשה ה' את השמים ואת הארץ" (שמות כ, יא; לא, יז), בבחינת (תהלים לט, ו): "הנה טפחות נתת ימי", כמו שכתוב (שמות כ, יא): "ששת ימים עשה ה' וכו', וינה ביום השביעי".

הינו: שכל ה'ששת ימים', בחינת ה'ששה טפחים', הניה כלם ביום השביעי, שהוא 'שבת', שהוא בחינת 'ברית', כמו שכתוב (שם לא, טז-יז): "ברית עולם, ביני ובין בני ישראל".

וזה בחינת (תקוני-זהר לא: ועוד - על בראשית א, א): "בראשית - בר"א-שי"ת" - בחינת 'ששת ימים', 'ששה טפחים' הנ"ל, שכלם מנחים וכוללים ב'ברית'.

וזה (שם יח): "בראשית - ברי"ת א"ש" - הינו 'ברית' שהוא כולל מ'ששה ימים', 'ששה טפחים' וכו'.

מ. ח"א קנו - החבריא שבחו רבי שמעון בר יוחאי: "וי לדרא פד תסתלק"! (זהר פנחס רלו, ועוד) - והוא בחינת: "שבת וינפש" (שמות לא, יז) - "פיון ששבת וי אבדה נפש" (ביצה טז). הינו: שמחמת גדל התענוג של הנפש-יתרה שבא בשבת, על-פן מתחילים תכף להתגעגע ולהצטער על 'אבדת' הנפש ב'מוצאי-שבת'.

פן החבריא - מחמת גדל התענוגים והשעשועים שקבלו מרבם רבי שמעון בר יוחאי - על-פן תכף-ומיד התחילו להתגעגע, ועלה על לבם צער ההסתלקות שיהיה להם.

מא. ח"ב לט - ה'ששת ימים' הם ה'התחלה' שבהם נברא הכל, ו'שבת' הוא ה'סוף והתכלית' וכו'.

ובודאי יש חלוק בין הבריות, כי בודאי יש חלוק בין מה שנברא קדם, ובין מה שנברא בששי, שהוא סמוך יותר לשבת [לתכלית].

ואיתא בספרים (על שמות כ, י; לא, יז): "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ" - "שגם

ה'ששת ימים' בעצמן נבראו, והם בסוד 'עגלה' אל ה'נקדה-פנימיות' שהיא 'שבת'" (זהר ויקהל רד). - אך אף-על-פי-כן יש חלוקים.

מב. ח"ב מה - בענין בני-אדם שרוצים ומכינים עצמן פמה פעמים לנסע ל'צדיק-האמת', ואחר-כך יש להם מניעות, ונמנעים.

דע: כי שבת היא 'נקדה-הפנימיות', וממנה יונקים כל ה'ששה ימים', שהם בחינת העגולים סביב ה'נקדה' (זהר ויקהל רד).

וה'קלפות' מוליכין את ה'רשעים' סביב ה'נקדה', בבחינת (תהלים יב, ט): "סביב רשעים יתהלכון", ואינם מניחים אותם להתקרב לפנים אל ה'נקדה-הפנימית'.

וכל-זמן שהם עדין בתוך ה'עגולים' - עדין יש להם תקנה להתקרב. אפלו 'פושעי-ישראל', כל-זמן שלא יצא מן ה'עגולים' לגמרי חסו-ושלום, עדין יש לו תקנה להתקרב אל ה'נקדה-הפנימיות'.

אבל מי שכבר יצא לגמרי חסו-ושלום מן ה'עגולים', כגון 'משפדים' - אזי אי-אפשר לו להתקרב לכל.

וה'צדיק' הוא בחינת 'שבת' (זהר משפטים צד: ועוד), בחינת ה'נקדה-פנימיות' - שממנו יונקים הכל.

מג. ח"ב סז - "לעשות את השבת לדרתם" (שמות לא, טז), ואמרו חז"ל (תקוני-זהר סט: זהר פנחס רמג): "'לדרתם' פתיב - לשון 'דירה'".

הינו: כי על-ידי 'שבת' שהוא בחינת 'מאורי-אור', על-ידי-זה נעשה 'דירה', דהינו: בחינת ה'בית' המקדשי, שקיומו על-ידי 'שבת'.

גם 'דירה' ממש - כי על-ידי 'שבת' שהוא בחינת 'מאורי-אור' - על-ידי-זה נכנעין 'מאורי-אש', ונצולין מ'שרפות'. נמצא: שקיום 'דירות' ישראל, הוא על-ידי 'שבת'.

"שני לחת העדת" (שמות לא, יח; לב, טו)
- עניני ה'לוחות' -

מד. ח"א א - ה'תורה' היא בחינת 'וי"ו', כי "הלוחות ארפן וי"ו ורחפן וי"ו" (בבא-בתרא יד.). זהו בחינת (שם עג.) "'אלותא', דהינו 'מקלות', דחקיק עלה אי-הייה אשר אי-הייה" (שמות ג, יד).

היגו: שה'תורה' שעוסקין, הוא בחינת 'מקלות ושמות' - שבזה מפין ומכניעין ה'יצר-הרע', ומגרשין ה'שגעון' וה'רוח-שטות'.

מה. ח"א לד, וז - עשרת-הדברות עם ה'לוחות' - הוא בחינת 'מלאפום', שהוא 'יו"ד', וה'לוחות' הם 'וא"ו', כמו שאמרו חז"ל (בבא-בתרא יד.): **"והלוחות ארפן ו' ורחפן ו'"** וכו'.

ו'צדיק' עם 'ישראל' - הם גם-כן 'יו"ד וא"ו. 'צדיק' הוא 'יו"ד', ו'ישראל' הם 'וא"ו' וכו'.

ואצל כל-אחד בפני-עצמו - יש גם-כן בחינת 'יו"ד וא"ו. 'יו"ד' על-שם ה'פה', 'וא"ו' על-שם: **"והגות לבי תבונות"** (תהלים מט, ד), בחינת 'לוחות' שהם 'וא"ו', כמו שכתוב (משלי ג, א): **"פתבם על לוח לבך"**.

וכשה'לב', היגו בחינת 'וא"ו', בחינת 'לוחות', משקע ב'אהבות-רעות', היגו 'חרפות ובזיונות', הנקרא: **"ערלת לב"** (דברים י, טז) - אזי הוא בבחינת **'שבירי לוחות' -** היגו (תהלים סט, כא): **"חרפה שברה לבי"**. ו'חרפה' הוא בחינת 'ערלה' וכו', והוא בחינת 'אהבה נפולה ושבירה' וכו', הבאים מ'שבירת כלי החרס' וכו'.

וכשמקשר ה'לב', היגו ה'וא"ו'. לה'יו"ד', לה'נקדה', בחינת 'צדיק', ששם ה'אור האהבה הקדושה' שורה - אזי נתבטל ה'אהבות-רעות', ה'חרפות', ה'ערלת לב' - כי ה'צדיק' יאיר לה'וא"ו', לה'לב'.

מו. ח"א לת, ז - עקר ה'ארת התפלין' באים על-ידי ה'לוחות', כמוכא (זהר בראשית נב: תשא קצד.): **"כשאמרו ישראל נעשה ונשמע"** (שמות כד, ז), זכו לחגירת זינא עלאה".

ו'משה' זכה ל'קרון עזר פנים" (שמות לד, כט-ל), מ'אור הלוחות', כי הם ה'מחין' בעצמן. וה'לוחות' הם 'שרש התורה', ונקראים 'יו', על-שם 'עשרת-הדברות', **"וארפן וא"ו ורחפן וא"ו"** (בבא-בתרא יד.).

מוז. ח"א ס, א - ה'יו"ו' הוא בחינת ה'לוחות', **"שמשם נתעשר משה"** (רש"י שמות לד, א; נדרים לח.; ירושלמי שקלים פ"ה ה"ב), כי **"הלוחות ארפן ו' ורחפן ו'"** (בבא-בתרא יד.). (עין לקמן בפסוק שמות לד, א: 'פסל לך').

מח. שיחות שאחרי ספורי-מעשיות - מעשה: בצדיק אחד שנפל עליו עצבות וכבדות גדול וכו', ולא היה אפשר לו בשום דבר לשמח ולהרים עצמו וכו', והתחיל לשמח עצמו בשמחת **"שלא עשני גוי"**. וזה בודאי שמחה גדולה שאין לה שעור וכו'.

והתחיל לשמח עצמו בזה, והתחיל לשמח ולהרים עצמו מעט מעט, ובכל-פעם הרים ושמח עצמו ביותר, עד שבא לשמחה גדולה כל-יפה, עד שהגיע להשמחה שהיה למשה-רבנו על-יו השלום, בעת שעלה לקבל הלוחות. וכו' וכו'.

"לחת פתבים משני עבריהם,

מזה ומזה הם פתבים" (שמות לב, טו)

"מ"ם וסמ"ך שבלוחות, בנס היו עומדין" (שבת קד).

מט. ח"א ז, בסוף - "מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין" (שבת קד:). כי 'מס' הוא בחינת ה'שכחה', ועל זה אמרו רז"ל (חגיגה ט:): **"אין דומה השונה פרקו מאה פעמים, למאה פעמים ואחד"** - כי 'מס' בגימטריא 'מאה', **"ועד מאה' שולט ה'שר של שכחה"** (שערי-המצות, פרשת ואתחנן).

וזה שהמתיקו חז"ל: **"מ"ם וסמ"ך" -** היגו 'מ"ס' שהוא בחינת ה'שכחה'.

"בנס היו עומדין" - כי 'נס' הוא 'הפך השכחה' - כי 'נפים' הם בחינת 'תפלה', בחינת 'אמונה', 'הפך השכחה'.

נ. ח"א נט, ד - "מם וסמך שבלוחות בנס היו עומדים" (שבת קד.).

'מ"ם' - זה 'דבועא'.

ו'סמ"ך' - זה 'עגולא' ש'בלוחות-הלב', כמו שכתוב (משלי ג, א): **"פתבם על לוח לבך"**.

"בנס היו עומדין" - זה בחינת 'שבת', בחינת (שמות לא, יז): **"אות היא לעלם"**. (עין בפנים).

"לחת אבן" (שמות לא, יח)

נא. ח"א סא, ו - על-ידי ה'ספרים' שנתחדשים על-ידי ה'מחלקת' (עין בפנים) - נשלם התורה. ואזי ה'תורה' בבחינת (שמות כד, יב): **"לחת האבן"** - שמקבלת הארה מבחינת 'אבן שתיה'.

כִּי כָל דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, יֵשׁ לוֹ צְמֻצוֹם אַחֵר בְּכַמּוֹת וְאִיכוּת. וְכָל הַצְּמֻצוֹמִים שֶׁבְּעוֹלָם, בְּלִם נִרְשָׁמִים בְּאַבֵּן שְׁתִּיָּה, "שֶׁמֶמְנוּ הַשְּׁתַת הָעוֹלָם" (יוֹמָא נְדֵ), וְכֻלָּם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, וְשֵׁם הַמִּתְקַת כָּל הַדִּינִים, כִּי הוּא בְּחִינַת הַחֲמָה-עֲלָאָה, בְּחִינַת 'קִדְשֵׁי-קִדְשִׁים'.

"בְּאַצְבַּע אֱלֹקִים" (שְׁמוֹת לֵא, יח)

נב. ח"א סה, בסוף - "עֲתִיד הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת מַחֹל לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד-לְבוֹא, וְכָל אֶחָד מֵרְאֵה בְּאַצְבָּעוֹ" וְכו' (תַּעֲנִית לֵא).

"מַחֹל" - זֶה בְּחִינַת הַשְּׂמֵחָה שֶׁהִיא 'כָּלִי לְקַבְּלַת-הַתּוֹרָה'.

וְכִלְזֶה עַל-יְדֵי הַבְּטוּל אֵל הַתְּכַלִּית - שֶׁעַל-יְדֵי הַזְרִיחָה שֶׁל הָרְשִׁימוֹ מִן הַבְּטוּל, מִשֵּׁם בָּאָה הַתּוֹרָה עַל-יְדֵי הַכְּלִים.

וְזֶה בְּחִינַת "מֵרְאֵה בְּאַצְבָּעוֹ" - בְּחִינַת הַמֵּרְאָה וְהַזְרִיחָה שֶׁל הָרְשִׁימוֹ.

"בְּאַצְבָּעוֹ" - בְּחִינַת הַתּוֹרָה, בְּחִינּוֹת (שְׁמוֹת לֵא, יח):
"אַצְבַּע אֱלֹקִים".

נג. ח"א קא - יש שלש-שכליות: א) ישכלי-פשוטי, בְּחִינַת הַחֲמָה. (ב) וְכִשְׁלוֹמֵד וּמִבִּין, זֶה נִקְרָא 'בִּינָה'. (ג) וְאַחֲרֵיכֵן בְּשִׂידוּעַ הַתּוֹרָה, זֶה נִקְרָא 'דַּעַת'.

וְשֶׁלֹּשׁ-שְׂכָלִיּוֹת אֵלוֹ - הֵם בְּחִינַת "יְדִים לַתּוֹרָה" (עֵין מִסְכַּת יְדִים פ"ג מִשְׁנֵה גִדְדָה; שְׁבַת יֵד). - בְּחִינַת "יְד הַגְּדוּלָּה" (עַל-פִּי שְׁמוֹת יֵד, לֵא), וְ"יְד הַחֲזָקָה" (עַל-פִּי שְׁמוֹת יֵג, ט), וְ"יְד הָרַמָּה" (עַל-פִּי שְׁמוֹת יֵד, ח) - שְׁבָתָם מִתְקַבְּלַת הַתּוֹרָה.

"עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ" (שְׁמוֹת לֵב, א-כג)

נד. ח"א סב, א"ו; פתב"ד רבנו ז"ל (הַשִּׁיב לְח"א סב, הַנִּדְפָס בְּסוּף הַסֵּפֶר) - עַקֵּר טְעוֹתָם שֶׁל הַרְחוּקִים מֵאֱמוּנַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ - מַחֲמַת שֶׁעַקֵּר יְדִיעַת אֱלֻקוּתוֹ, אֵינוֹ אֶלָּא מֵגְלוּי' עַל הַסְּתוּמִים.

וּמַחֲמַת שְׁרוּאִים מֵגְלוּי': שֶׁהִנְהַגְתִּי-הָעוֹלָם הוּא עַל-יְדֵי 'מַעֲרַכְתֵּי-הַמְּזוּלוֹת' - נִפְלוּ בְּטַעֲוִיּוֹת, כָּל-אֶחָד לְפִי טְעוּתוֹ.

וַיֵּשׁ חוֹשְׁבִים: שֶׁהַכֹּל עַל-פִּי הַטָּבַע, עוֹלָם כְּמִנְהַגוֹ נוֹהֵג.

וַיֵּשׁ חוֹשְׁבִים: שֶׁצָּרִיךְ לְעַבֵּד אֶת הָאֱמָצְעִי - כְּמוֹ שֶׁטָּעוּ בְּעֵגְלָה, שֶׁרָצוּ לַעֲשׂוֹת הָעֵגֶל 'אֱמָצְעִי' בֵּינָם לְבִין הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, שֶׁאָמְרוּ: "אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ" (שְׁמוֹת לֵב, א-כג), בְּחִינַת 'אֱמָצְעִי'.

וּבְטַעֲוִיּוֹת כֵּזֶה, רַבִּים נִכְשָׁלִים, וְעוֹשִׂים אֶת הַסְּבוֹת, 'אֱמָצְעִי' בֵּינָם לְבִין הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ! - הֵינּוּ: שֶׁמֵּאֱמִינִים בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, אֲבָל מֵאֱמִינִים גַּם-כֵּן בְּאֱמָצְעִי, וְאוֹמְרִים שֶׁצָּרִיךְ לְסְבוֹת'.

הֵינּוּ: שֶׁמֵּאֱמִינִים לְמַשָּׁל בְּהַסְּבָה שֶׁל 'פְּרִנְסָה', שֶׁהוּא הַמְּשָׂא-וּמַתָּן, וְאוֹמְרִים: "הַסְּבָה שֶׁל מְשָׂא-וּמַתָּן עֵקֶר"! - כְּאִלוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם בְּלֵא הַסְּבָה שֶׁל מְשָׂא-וּמַתָּן, אֵינִי יִכְלַת בְּיַד הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְתַן לָהֶם 'פְּרִנְסָה'.

וּבְהַסְּבָה שֶׁל הַרְפוּאָה, שֶׁהוּא 'סְמִים': "עוֹשִׂים מֵהֶם עֵקֶר"! - כְּאִלוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם בְּלִי הַסְּמִים, אֵינִי יִכְלַת בְּיַד הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְרַפֵּא.

וְאֵינִי הַדְּבָר כֵּן! - כִּי "הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא - סְבַת כָּל הַסְּבוֹת, וְיַעֲלֵת כָּל הָעֲלוֹת" (זֹהַר בְּרֵאשִׁית כב: תְּקוּנֵי זֹהַר יז: 'פְּתַח-אֱלֹהִים'), וְאֵינִי צָרִיךְ לְשׁוֹם 'סְבָה'.

וְעַסְקָנוּ בְּאֵלוֹ הַסְּבוֹת: צָרִיךְ לְהֵאֱמִין בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְבַד! - וְלֹא לַעֲשׂוֹת מִהַסְּבוֹת עֵקֶר!

וּכְשֶׁהַצַּדִּיק מְבַטֵּל בְּתַפְלֹתוֹ אֵיזָה חַיּוּב שֶׁל 'מַעֲרַכְתֵּי-הַמְּזוּלוֹת' - אֵזִי נִתִּידַע מִהַגְּלוּי' עַל הַסְּתוּמִים: שֶׁיֵּשׁ אֵלָּכִי נִמְצָא, שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ 'תַּפְּלוֹת-הַצַּדִּיק', וּמְשַׁדֵּד הַמַּעֲרָכוֹת וּמְשַׁנֵּה הַטָּבַע וְכו'.

"וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיַּצֵּר אֹתוֹ בַּחֲרָט" (שְׁמוֹת לֵב, ד)

נה. ח"א כב, א-ב - כְּשֶׁנִּתְקַלְקַל חֲסִי-וְשָׁלוֹם 'חוֹתָם-הַיְדִים', שֶׁהוּא הָאֱמוּנָה - נַעֲשֵׂה מִזֶּה 'כְּפִירוֹת' שֶׁהִיא הַפְּדֵי-הָאֱמוּנָה, וְנַעֲשֵׂה 'אֱמוּנוֹת' כְּזִבּוּיּוֹת.

כִּי עַקֵּר הָעֲבוּדָה זְרָה אֵינִי לָהּ כַּח - אֶלָּא עַל-יְדֵי שֶׁמְקַבֵּל מִהַיְדִים אֵלוֹ, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת לֵב, ד): "וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיַּצֵּר אֹתוֹ בַּחֲרָט".

וּכְמִבְּאֵר בְּזֹהַר (תְּשָׂא קצב.) עַל פְּסוּק זֶה לְעַנְיָן 'מַעֲשֵׂה-הָעֵגֶל': "בְּמָה אֲצַלְחוּ בְּעוֹבְדֵי דָא, בְּגִין דְּוַיִּקַּח מִיָּדָם וְכו'." אֵלוֹ פֶּד נָטַל מִיַּדְהוֹן

הוּה שְׂדָא לְאַרְעָא, וְאַף-עַל-גַּב דְּיִטְל לַה לְבַתְרָא, לָא הוּה אַעְלַח עוּבְדָא בִישָׂא דָא וְכוּ".
(עיר-שם).

וְגַם תְּקוּנוֹ: הוּא גַם-יַפְן רַק עַל-יַיְדֵי בְּחִינַת ה'יָדִים/, בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית לַה, ד): "וַיִּתְּנוּ אֶל יַעֲקֹב, אֶת כָּל אֱלֹקֵי הַנְּכַר אֲשֶׁר בְּיָדָם" וְכוּ'.

"וַיַּעֲשֶׂהוּ עֵגֶל מִסֶּכֶה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלוֹךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שְׁמוֹת לַב, ד)
- עֲנִין 'חֲטָא הֶעֱגֵל' -

נו. ח"א מ - אִיתָא בְּעֶשְׂרֵה-מְאֻמְרוֹת' (לְהַרְמ"ע מִפְּאַנּוּ - מוֹבָא בְּיַלְקוּטֵי-רַאוּבֵנִי פֶרֶשֶׁת מִסְעִי): **"אֵלֶּה מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** (בְּמִדְבָר י, כח), **בְּשִׁבִיל שְׁחַטְאוּ ב'אֵלֶּה אֱלֹקֵיךָ יִשְׂרָאֵל"** (שְׁמוֹת לַב, ד), **בְּשִׁבִיל זֶה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**.

נִמְצָא: כָּל הַנְּסִיעוֹת' שֶׁל אָדָם, הוּא בְּשִׁבִיל 'קַלְקוּלֵי-הָאֱמוּנָה/, הֵינּוּ בְּחִינַת 'עֲבוֹדַת-אֱלֹלִים'! - כִּי אִם הָיָה מְאֻמִּין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁיִכּוֹל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא לְהַזְמִין לוֹ כָּל צְרֻכּוֹ, לֹא הָיָה נוֹסֵעַ שׁוּם 'נְסִיעָה'.

וְזֶה שְׁפָתוֹב בְּעֲבוֹדַת-אֱלֹלִים' (יִשְׁעִיה ל, כב): **"צֹא תֹאמַר לוֹ"**. - **"צֹא"** - זֶה בְּחִינַת 'נְסִיעָה וְטִלְטוּל'.

גַּם עַל-יַיְדֵי 'טִלְטוּל' - מִתְקַן אֶת ה'טִלְטוּל' שְׁגָרָם כְּבִיכּוֹל לְמַעֲלָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שֵׁם כח, ט): **"וְהַמִּסְכָּה צָרָה כִּהְתַּכְּנִס"**.

נז. ח"ב ח, א - ה'תּוֹכַחָה' צְרִיכָה לְהִיזוֹת בְּבַחֲיִנַת ה'תּוֹכַחָה שֶׁל מֹשֶׁה' שֶׁהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל 'מַעֲשֵׂה-הָעֵגֶל', וְהוֹסִיף וְנָתַן בְּהֵם 'רִיחֵ-טוֹב', בְּבַחֲיִנַת (שִׁירַת-הַשִּׁירִים א, יב): **"נִרְדִּי נָתַן רִיחוֹ"**, הַנְּאֻמָּר עַל 'מַעֲשֵׂה-הָעֵגֶל' - **"עֲזוֹב לֹא נֹאמַר, אֲלֵא נָתַן"** (רש"י שֵׁם; שְׁבַת פח:).

כִּי עַל-יַיְדֵי 'תּוֹכַחָתוֹ' - הוֹסִיף וְנָתַן בְּהֵם 'רִיחֵ-טוֹב', בְּחִינַת 'מְזוֹנָא-דְּנִשְׁמָתָא' - כִּי עֵקֶר 'יְנִיקַת הַנְּשָׁמָה' הִיא מִה'רִיחַ', כִּי עַל-יַיְדֵי 'קוּל הַמוֹכִיחַ הָרְאוּי', נוֹתֵן 'רִיחַ טוֹב' בְּהַנְּשָׁמוֹת.

וְזֶה בְּחִינַת: 'הַקּוּל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַנְּוִיעֵדוֹן, בְּחִינַת "הַשִּׁיר שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד" (שְׁמוֹת-רַבָּה כג, ה; זֶהר חֲזִירֵי-שְׂרָה קכג:), בְּחִינַת ה'"חוֹט שֶׁל חֶסֶד" (תְּמִיד כח) וְכוּ'.

נח. ח"ב סב - **"אֵלֶּה מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** (בְּמִדְבָר לג, א). אִיתָא בְּמִדְרָשׁ (מוֹבָא בְּיַלְקוּטֵי-רַאוּבֵנִי פֶרֶשֶׁת מִסְעִי):

"ש'מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ הַנְּסִיעוֹת שֶׁבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל נוֹסְעִין מִמְּקוֹם לְמְקוֹם, הֵם מִכְּפָרִין עַל "אֵלֶּה אֱלֹקֵיךָ יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹת לַב, ד) - הֵינּוּ עַל פְּנֵם עֲבוּדַת-הַזָּרָה'.

כִּי אִפְלוּ כְּשֶׁאִין עוּבְדִין עֲבוּדַת-הַזָּרָה, יֵשׁ פְּנֵם 'עֲבוּדַת-הַזָּרָה' - כִּי 'קַלְקוּל הָאֱמוּנָה' הִיא גַם-יַפְן בְּחִינַת 'עֲבוּדַת-הַזָּרָה' - וְכִמוֹ שְׁמוּבָא (בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב - בְּמֵאוֹרֵי-עֵינַיִם' פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת; וְעוּד) עַל פְּסוּק (דְּבָרִים יא, טז): **"וְסִרְתֶּם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹקִים אֲחֵרִים"** - **"שְׁתַּכְּפּוּ כְּשִׁפְרִים מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ הוּא בְּחִינַת 'עֲבוּדַת-הַזָּרָה'"**.

וְעַל-יַיְדֵי הַנְּסִיעוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נִתְכַּפֵּר. וְכָל זְמַן שִׁישׁ עֲבוּדַת-הַזָּרָה בְּעוֹלָם, חֲרוֹן-אַף בְּעוֹלָם" (סְפָרֵי פֶרֶשֶׁת רָאָה; רש"י דְּבָרִים יג, יח).

נִמְצָא: כְּשֶׁנִּתְכַּפֵּר פְּנֵם 'עֲבוּדַת-הַזָּרָה' כְּנֹל, נִמְתַּק ה'חֲרוֹן-אַף', וְנִמְשָׁךְ רַחֲמָנוֹת'.

נט. שיחות-ה'ר"ן קנג - מַעֲנִין קֶצֶת אֲנָשִׁים שְׁמֵתִקְרָבִים לְעֲבוֹדַת-הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאַחֲרֵי-כֵן מִתְרַחֲקִין - אַף-עַל-פִּי-כֵן יָקָר אֲצֵל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ ה'הִתְקַרְבוּת' בְּעֶצְמוֹ, אַף לְפִי שְׁעָה, אַף-עַל-פִּי שְׁאֲחֲרֵי-כֵן נַעֲשֶׂה מַה שְׁנַעֲשֶׂה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

הֲלֹא עַל 'שְׁעַת מִתְן-תּוֹרָה' נֹאמַר (שִׁירַת-הַשִּׁירִים ד, ט): **"לְבַבְתָּנִי בְּאֵת מַעֲיִנֶיךָ"** - וְאִיתָא בְּמִדְרָשׁ: **"שִׁבְעִין הַשָּׁנִית, כָּבֵר הָיוּ מִסְתַּפְּלִין עַל הָעֵגֶל"**.

נִמְצָא: שְׁבַשְׁעַת מִתְן-תּוֹרָה' כָּבֵר הָיָה דַעְתָּם לְפָרֵשׁ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הָיָה יָקָר בְּעֵינֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְאֹד ה'הִתְקַרְבוּת' בְּעֶצְמוֹ.

ס. חיי-מוהר"ן רב - בְּשִׁבוּעוֹת תְּק"ע הָיָה בְּאוּמִין בְּתַחֲלַת בְּנִיסָתוֹ לְשָׁם, וְלֹא אָמַר תּוֹרָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם-טוֹב.

אַחֲרֵי-כֵן אָמַר לָנוּ בְּדֶרֶךְ הַלְצָה: **"אַתֶּם אֵינְכֶם כָּל-כֵּךְ חוֹטְאִים שְׁאֹמַר לְכֶם תּוֹרָה!"**

וְסִיּוֹם אַחֲרֵי-כֵן בְּעֶצְמוֹ: כִּי יֵשׁ כְּפֹה תּוֹרוֹת שְׁנַעֲשִׂים עַל-יַיְדֵי חֲטָאִים דִּיקָא, כְּגוֹן 'פֶּרֶשֶׁת-הָעֵגֶל' וְכִיּוֹצֵא, שֶׁהַתּוֹרָה שְׁבְּאוֹתָן הַפֶּרֶשִׁיּוֹת נַעֲשׂוּ עַל-יַיְדֵי חֲטָאִים!

וְכֵן אָמַרוּ רַז"ל (נְדָרִים כב:): **"אֲלֹמְלִי לֹא חֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל, לֹא הָיָה לָהֶם רַק ה'סִפְרֵי-תּוֹרָה, וְיִסְפָּר יְהוֹשֻׁעַ"**. **"כִּי שְׂאֵרֵי נְבִיאִים-וְכַתּוּבִים' לֹא נַעֲשׂוּ רַק עַל-יַיְדֵי שְׁחַטְאוּ יִשְׂרָאֵל, וְהַצְּרִכּוּ לְהוֹכִיחֵם"** (רש"י שֵׁם).

נמצא: שעלידי החטאים של ישראל, נעשו תורות שלמות, דהינו כל ספרי נביאים וכתובים.
סא. שיחות שאחרי ספורי מעשיות - אומר: כי 'חלי הפאקי"ן' נעשה מ'חטא העגל'! ובענין הזה קשה: הלא גם אצל אמות העולם יש חלי זה?!

אך איתא במדרש (בראשית רבה פח): "שאמות העולם היו ראויים שלא יהיה להם שום חלי (מאחר שנפנו לחלקם העולם הזה), אך כדי שלא יהיו מוזנין ומתגזרין בישראל, נתן להם כל החלאים שיש לישראל".

וכמו שפרש רש"י על פסוק (תהלים לט, ט): "חרפת נבל אל תשימני" - "הבא גם עליו נגעים ומכאובות, כדי שלא יוכל לומר לי: אתם לוקים ואנו אין אנו לוקים! והתפלה הזאת גרמה להביא יסורי חלאים על האמות".

וגם לכאורה קשה: הלא גם קדם 'חטא העגל' בודאי היה חלי זה?!

אך קדם לא היה חלי קשה, רק שהיו ה'פאקי"ן' מחמת הדמים שהתינוק יונק במעי אמו, כידוע ל'חכמי הרופאים'! אבל לא היה חלי קשה שיהא מספן למות חסיושלום כמו עכשו! - וזה נעשה מחטא הנ"ל.

גם נרמז קצת ב'ירמיה' (ב, כב) נזפרים פלם בפסוק אחד: "גם פי תכבסי בנתר ותרפי לך בורית, נכתם עונך לפני".

פרוש רש"י: "על עוון העגל".

נתר - פרוש בלע"ז 'קריו"ד".

בורית - זיי"ף".

נמצא: שמרמז פאן סוד הסגלה הנ"ל הבא מ'חטא העגל' - דהינו: לכבס ב'נתר' שהוא 'קריו"ד', ולהרבות 'בורית' שהוא 'זיי"ף'. והבן נפלאות.

"לך רד פי שחת עמך" (שמות לב, ז)

סב. ח"א מט, בסוף - זריחתו של הצדיק, הינו 'השגתו' - אינו אלא עלידי ישראל, כמאמר (ברכות לב. - על שמות לב, ז): "לך רד פי שחת עמך" - פלום נתתי לך גדלה אלא בשביל ישראל".

וכשישראל חסיושלום נכנסין ב'חכמות חיצוניות של האמות' - אזי נופל הצדיק מ'השגתו', ונתחפה ונתפסה 'השגתו'.

וכשיוצאין ישראל מ'חכמתן של האמות' - אזי הצדיק יוצא מהחפה והמכסה שהיה לו עד עכשו.

סג. ח"א נט, ו - ודע: שיש כמה רשעים שאסור לקרובם תחת פנפי עבודתו, פי הם מורדים את המקרבם ממדרגתו - כמו שמצינו גבי 'משה', שקרב את ה'ערב רב', ואחר כך עלידי זה אומר לו הקדוש ברוך הוא (שמות לב, ז): "לך רד פי שחת עמך".

"סרו מהר מן הדרך" (שמות לב, ח)

סד. ח"א טז - "ונפיץ מיא מתרי אוסיא, בתרי מברי [נהרות] דסורא" (בבא בתרא עד.).

"ונפיץ מיא מתרי אוסיא" - הם בחינת 'תרין משיחין', שאליהם העכו"ם ידרשו וימשכו עצמם אליהם, כמו שפיתוב (ישעיה ב, ב): "ונהרו אליו כל הגוים".

וזה: "תרי נהרות דסורא" - "סורא" זה בחינת 'עכו"ם', על שם 'עבודת זרה', כמו שפיתוב (שמות לב, ח; דברים ט, יב): "סרו מהר מן הדרך". והם נכללים ב'שתי אמות': עשו וישמעאל וכו'.

סה. ח"א נג, בסוף - "מלחא פי סריא במה מלחי לה" [מלח פשהוא מסריח, במה מולחחים אותו] (בכורות ז).

"מלחא פי סריא" - זה שנפל ל'סרחון תאות' הממון. ועל כן אפקוהו בלשון: "פי סריא" - שהוא לשון הנאמר ב'עכו"ם', כמו שפיתוב (שמות לב, ח; דברים ט, יב): "סרו מהר" וכו' - פי המשוקע במקוון, עובד כל העכו"ם. [עין בפנים: שתקונו הוא ה'צדיק' שהוא 'ברית מלח עולם'. במדבר יח, יט].

"ואעשה אותך לגוי גדול" (שמות לב, י)

סו. ח"ב ז, אב - מי שהוא רחמן, הוא יכול להיות 'מנהיג' וכו'. ו'רחמן' כזה הוא רק 'משה' רבנו וכו', פי 'משה רבנו' היה לו 'רחמנות' באמת על ישראל, ומסר נפשו בשביל ישראל, והשליך נפשו מנגד, ולא היה חושש על עצמו כלל.

"והלחת מעשה אלקים המה, והמכתב מכתב אלקים הוא, חרות על הלחת" (שמות לב, טז)

פ.ט. ח"א י, זח - ה'תורה' היא בחינת 'ידין' ו'רגליו', כי יש בהתורה 'נגלה' ו'נסתר'.

'נגלה' הוא בחינת 'ידיים', כמו שכתוב (שירי-השירים ה, ד): "דודי שלח ידו מן החר".

"מן החר" - הינו: "חרות על הלחת" (שמות לב, טז), שהוא ב'נגלה'.

ו'נסתר' הם בחינות 'רגליו', כמאמר חז"ל (ספד מט: על שירי-השירים ז, ב): "חמוקי ירכיב" - "מה ירד בסתר" וכו'.

וזה בחינת: 'מרדכי' ו'אסתר'.

"מרדכי, מר דרור" (חליו קלט: על שמות ל, כג), 'דרור' לשון 'חרות', הינו בחינת: "חרות על הלחת", כמו שאמרו רז"ל (ערובין נד): "אל תקרי חרות, אלא חרות" - שהוא בחינת ה'תורה בנגלה'. זה בחינת 'ידיים', כמו שכתוב: "דודי שלח ידו מן החר" כנ"ל.

ו'אסתר' הוא בחינת 'רגלים', "מה ירד בסתר", כנ"ל.

"אין קול ענות גבורה, ואין קול ענות חלושה, קול ענות אנכי שמע" (שמות לב, יח)

ע. ח"א ל, בסוף - מ'קולו' של אדם, יכולין לידע בחינות ה'מלכות' שלו, כי יש בכל אחד ואחד בחינות 'מלכות', והוא נפר ב'קולו'.

ועל-כן יכולין להפיר האדם ב'קולו', כמו שנראה בחוש: כי כפי בחינות האדם כן הוא קולו! - כי יש "קול ענות גבורה, וקול ענות חלושה" (שמות לב, יח), כפי בחינת ה'מלכות' של כל אחד. (עין עוד בפנים, ענין קולם של שאול ודוד).

ע.א. ח"א נה, ו - צריך לתקן בתפלתו בחינת 'שליש-קולות'. א) "קול כסיל ברב דברים" (קהלת ה, ב). ב) "קול ענות אנכי שמע" (שמות לב, יח). ג) "כל היום כלמתי נגדי וכו', מקול מחרף ומגדף" (תהלים מד, טז). וזהו בחינת "עץ ארז ואזוב ושני תולעת" הנאמר ב'פרה' (במדבר יט, ו). (עין להלן במערכת 'פרשת פרה').

כי השם-יתברך אמר לו (שמות לב, י): **"ואעשה [ואעשה אותך] לגוי גדול"** - והוא לא השגיח על-זה כלל, רק אמר (שם לב, לב): **"אם תשא חטאתם וכו' - כי הוא היה רחמן ומנהיג-אמתי וכו'."**

"ויחל משה את פני ה' אלקיו" (שמות לב, יא)

סז. ח"א נה, ח - על-ידי תפלה בתקונו, מתנוצץ אור זכות-אבות, בבחינת: "חלה זכות אבות" (זהר שלח קעד). - **"על-ידי ויחל משה את וכו' (שמות לב, יא), בחינת תפלה"** (זהר שם), **"ובאתר דאבות תפון, שכינתא תפון"** (זהר שם), שהיא בחינת 'חלה' (זהר שם) וכו', שהיא **"גם זאת"** (ויקרא כו, מד). כי **"ג"ם בחינת חל"ה, שהיא שעור מ"ג ביצים"** (זהר שם). והוא בחינת 'ירשת ארץ-ישראל' וכו'.

ועל-ידי בחינת 'ארץ-ישראל' - לא די שנצול מ'רע-עין' של רשעים, אלא גם רואה בהם, מה שהם רצו לראות בו.

ועד עכשו עברו **"משכיות לבם"** (על-פי תהלים עג, ז), שהשיגו יותר ממה שהתאוו. ועכשו על-ידי **"ויחל", על-ידי "חלה זכות-אבות"**, על-ידי 'חלה-תרומה', על-ידי 'ארץ-ישראל' - נעשה 'לבם' **"תוחלת ממשכה מחלת לב"** (משלי יג, יב).

"למה ה' יחרה אפך בעמך" (שמות לב, יא)

סח. ח"א נב, א - יש מוכיחי-הדור, והם בחינות 'רגליו'. ונקראים 'רגליו', על שם שהם **"למודי ה'"** (ישעיה נד, יג).

הינו: שלומדין כביכול את השם - שנותנין לו 'עצות', והם הולכים בשליחותו לישראל, להוכיחם ולהחזירם להשם-יתברך.

ואלו ה'למודי ה"', מרבים שלום בעולם, כמו שכתוב (ישעיה שם): **"וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך"** - כי הולכים לפשר ולעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים.

ולפניו יתברך מקטינים הדבר וממליצים טוב בעדם, ולפני ישראל מגדילים החטא מאד, כמו שמצינו **אצל משה, שאמר להשם-יתברך (שמות לב, יא): "למה יחרה אפך בעמך". ולישראל אמר (שם לב, ב): "אתם חטאתם חטאה גדלה."**

"וַיִּשְׁלַךְ מִיָּדוֹ אֶת הַלַּחַת, וַיִּשְׂבֵר אֹתָם תַּחַת הַהָר"
 (שְׁמוֹת ל"ב, יט) - עֲנִין 'שְׁבִירַת הַלּוּחֹת' ו'שְׁבִירַת לּוּחֹת'

עב. ח"א לד, ז - נִמְצָא לְעֵיל בַּפְּסוּק (שְׁמוֹת ל"א, יח): **"שְׁנֵי לַחַת הָעֵדוּת."**

עג. ח"א נד, ז - בְּדִי לְשֹׁמֵר הַזִּכְרוֹן, צְרִיף לְשֹׁמֵר עֲצֻמוֹ שֶׁלֹּא יִפֹּל לְבַחֲנֵינָת 'רַעֲיַעֲיוֹן, לְבַחֲנֵינָת 'מִיתַת־הַלֵּב'.

כִּי עֵקֶר הַזִּכְרוֹן תּוֹלָה בְּ'עֵין' וְכוּ', כִּי ה'שְׂכַחָה' בְּאֵל-עֵלְיָדֵי 'רַעֲיַעֲיוֹן, עֵלְיָדֵי 'מִיתַת־הַלֵּב' וְכוּ'.

כִּי 'רַעֲיַעֲיוֹן' ו'מִיתַת־הַלֵּב' הֵם בַּחֲנִינָה אַחַת וְכוּ'. ו'מִיתַת־הַלֵּב' הִיא בַּחֲנֵינָת 'שְׁבִירַי־לּוּחֹת'. לֵב, הוּא בַּחֲנֵינָת 'לּוּחֹת', בְּבַחֲנֵינָת (מִשְׁלֵי ג, א): **"כְּתַבְּם עַל לּוּחַ לְבָבָם"**. ו'שְׂכַחָה' הִיא עֵלְיָדֵי 'שְׁבִירַי־לּוּחֹת', כְּמֵאֵמֶר חֲז"ל (עֲרוּבִין נד): **"אֶלְמָלֵא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ לּוּחֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת, לֹא הָיְתָה שְׂכַחָה בְּעוֹלָם"**.

נִמְצָא: שֶׁעֵקֶר ה'שְׂכַחָה' הִיא עֵלְיָדֵי 'רַעֲיַעֲיוֹן, בַּחֲנֵינָת 'מִיתַת־הַלֵּב', בַּחֲנֵינָת 'שְׁבִירַי לּוּחֹת', שֶׁמִּשְׁמֵם עֵקֶר ה'שְׂכַחָה'.

עד. ח"א ס, ז-ח - כְּשֶׁעוֹסֵק לְעוֹרֵר בְּנֵי־אָדָם, צְרִיף לְשֹׁמֵר עֲצֻמוֹ מ'תְּלַמִּידִים שְׂאִינֵם־הַגּוֹנִים! - בְּדִי שֶׁלֹּא יֵהָא נִדְבָק בּוֹ מִהֲרַע שְׁלָחָם, שֶׁלֹּא יִזִּיק לוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (חוּלִין קל"ג): **"כָּל הַמְּלַמֵּד לְתַלְמִיד שְׂאִינוֹ־הַגּוֹן" וְכוּ'.**

וְכֵן אָסְרוּ חֲז"ל (שַׁבָּת קח): **"לְכַתֵּב עַל עוֹר בְּהֵמָה טְמֵאָה, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת יג, ט): 'לִמְעַן תִּהְיֶה תוֹרַת ה' בְּפִיךָ, מִן הַמִּתֵּר לְפִיךָ"**.

וְכַשְּׁלוֹמֵד עִם אַחֵר, הוּא בַּחֲנֵינָת 'כְּתִיבָה' - כִּי ה'לְשׁוֹן' הוּא בַּחֲנֵינָת (תְּהִלִּים מ"ב, ב): **"לְשׁוֹנֵי עַט סוֹפֵר מִהִיר" - שֶׁנַּחֲקֵק וְנִכְתָּב עַל לֵב הַתְּלַמִּיד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי ג, א): "כְּתַבְּם עַל לּוּחַ לְבָבָם"**.

וְעֵלְיָן צְרִיף: שֶׁלֹּא יֵהִיו דְּבָרָיו נִכְתָּבִין עַל בַּחֲנֵינָת עוֹר בְּהֵמָה טְמֵאָה, הֵינּוּ: 'תְּלַמִּיד שְׂאִינוֹ־הַגּוֹן'.

אֵךְ אִי־אֶפְשֵׁר לְהִיּוֹת נִשְׁמֵר בְּעֲצֻמוֹ שֶׁלֹּא יִשְׁמְעוּ 'תְּלַמִּידִים שְׂאִינֵם־הַגּוֹנִים' מִמֶּנּוּ. וְלָזֶה צְרִיף שִׁיחָה לְמוֹדוֹ, **"לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד וּלְשֹׁמֵר וּלְעֹשֵׂוֹת"** (אָבוֹת פ"ד מ"ה; סוֹטָה לז; בְּרַכַּת אַחַב־דְּרַבָּה), דְּהֵינּוּ: שֶׁעֵלְיָדֵי לְמוֹדוֹ עִם תְּלַמִּידוֹ, יֵהִיָּה **"בְּאֵלוֹ עֲשָׂאוֹ לְחַבְרוֹ, וּכְאֵלוֹ עֲשָׂאוֹ לְדַבְרֵי־תוֹרָה"** (סִנְהֶדְרִין צ"ט).

וְאֵזִי הַשֵּׁם־יִתְבַּרֵּךְ שׁוֹמֵר אוֹתוֹ, שֶׁלֹּא יֵהִיו דְּבָרָיו נִכְתָּבִין בְּכַח הַזִּכְרוֹן שֶׁל ה'תְּלַמִּיד שְׂאִינוֹ־הַגּוֹן' - רַק יֵהִיו נִשְׂכָּחִין מִמֶּנּוּ.

וְזֶהוּ: **"וְאֵלֶּה לַחֲרָפוֹת" וְכוּ'** (דִּנְיָאֵל י"ב, ב), הֵינּוּ בַּחֲנֵינָת: **"חֲרָפָה שְׂבִירָה לְבִי"** (תְּהִלִּים ס"ט, כ"א), בַּחֲנֵינָת 'שְׂכַחָה', 'שְׂבִירַת־הַלֵּב', שֶׁהִיא בַּחֲנֵינָת 'שְׂבִירַת־הַלּוּחֹת', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: **"לּוּחַ לְבָבָם"** (מִשְׁלֵי ג, א). וְעֵלְיָדֵי 'שְׂבִירַת־הַלּוּחֹת' בְּאֵל 'שְׂכַחָה', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (עֲרוּבִין נד): **"אֶלְמָלֵא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ לּוּחֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת, לֹא הָיְתָה שְׂכַחָה"**.

הֵינּוּ: שֶׁאוֹתָן שְׂאִינָן רְאוּיִין לְקַבֵּל, שֶׁהֵם בַּחֲנֵינָת **"עוֹר בְּהֵמָה טְמֵאָה"**, נִשְׂכַּח מֵהֶם, כְּנ"ל.

עה. ח"א ר"ז - **"זִכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה"** (מִלְאֲכֵי ג, כ"ב) - רְאשֵׁי־תַבּוֹת: 'תַּמ"ז' חֶסֶד 'זא"ו'. כִּי אֵז 'בְּתַמּוּז' צְרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ הַזִּכְרוֹן לְתַקַּן ה'שְׂכַחָה', כִּי אֵז נִתְהַוָּה ה'שְׂכַחָה'.

כִּי עֵלְיָדֵי **"הַלּוּחֹת שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ בְּחֹדֶשׁ תַּמּוּז"** (תַּעֲנִית פ"ד מ"ו), נִתְהַוָּה ה'שְׂכַחָה' - כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (עֲרוּבִין נד): **"אֶלְמָלֵא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת, לֹא נִשְׁתַּפְּחָה תוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל"**.

וְעֵלְיָן חֶסֶד 'זא"ו' מ'תַּמּוּז' - כִּי מֵאֲחֵר שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ ה'לּוּחֹת', נִסְתַּלַּק ה'זא"ו'! - כִּי ה'לּוּחֹת' הֵם בַּחֲנֵינָת 'זא"ו', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (בְּבֵאֲרָתָא י"ד): **"הַלּוּחֹת אֲרָכָן שֶׁשָּׂה וְרַחֲבָן שֶׁשָּׂה"**.

גַּם 'ז'מָן מ'תָּן תוֹרַתְנוֹ" - רְאשֵׁי־תַבּוֹת: 'תַּמ"ז'. כִּי **"בְּתַמּוּז נִתְּנוּ הַלּוּחֹת"** (יוֹמָא ד:), וְגַם כָּאֵן חֶסֶד 'זא"ו', מִחֲמַת **"שֶׂאֵז נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחֹת"**, שֶׁהֵם בַּחֲנֵינָת 'זא"ו' כְּנ"ל.

עו. שיחות־הָר"ן פו - מַה שֶׁפּוֹסְקִין [אֵת הַחֲתוּם בְּאִמְצַע] ה'דְּרָשָׁה, זֶה בַּחֲנֵינָת 'שְׂבִירַי־לּוּחֹת'.

עז. חֵי־מוֹהָר"ן קצז - עֵקֶר הָעֲבוּדָה שֶׁיִּשׁ בְּכָל דְּבַר - מַה שֶׁמְּנִיחִין לְאָדָם עַל הַבְּחִירָה שֶׁלוֹ! - הֵינּוּ: שֶׁנִּשְׁאֵר הַדְּבַר עַל דַּעְתּוֹ. וְאֵין מְצוּיִן אוֹתוֹ עַל אוֹתוֹ הַדְּבַר שׁוֹם מְצוּהָ, רַק שֶׁנִּשְׁאֵר הַדְּבַר עַל דַּעְתּוֹ כְּפִי מַה שֶׁיִּבְחַר לוֹ.

וְזֶה בַּחֲנֵינָת (שַׁבָּת פ"ז): **"מֹשֶׁה הוֹסִיף יוֹם אֶחָד מִדַּעְתּוֹ"** - שֶׁזֹּאת הַבְּחִינָה נִמְצְאָת בְּכָל עֲבוּדָה, שֶׁבְּכָל עֲבוּדָה יֵשׁ דְּבַר שֶׁמְּנִיחִין לְאָדָם בְּלִי מְצוּהָ

ואזְהִירָה, רק תלוי בדעתו ובחירתו כמו משה־רבנו וכו'.

ועקר היגיעה והכבדות והיסורין שלו (של רבנו ז"ל), היא בבחינת: "הוסיף משה יום אחד מדעתו" כנ"ל, כי אינו יודע איך לעשות וכו'.

גם זה ששפר את הלווחות, היא גם־כן בבחינה הנ"ל - כי "זה עשה גם־כן מדעתו" (שבת שם), וכיוצא בזה וכו'.

"וישרף באש, ויטחן עד אשר דק, ויזר על פני המים, וישק את בני ישראל"
(שמות לב, ב)

ע. ח"א קעז - יש צדיקים־אמתיים, שיש להם פח בפשותיו וין לפעמים, למחל עוונות על־ידי־זה.

כי "יין יש לו שני בחינות, זכה נעשה ראש" וכו' (יומא עו:). וכשנעשה ראש, בחינות 'מחין' - על־ידי־זה יכול לכפר עוונות, כמו שכתוב (משלי טז, יד): **"ואיש חכם יכפרנה"**.

וזהו (במדבר יד, ט): **"ויאמר יי סלחתי כדברך"** (במדבר יד, כ) - ראשי־תבות: **"כוסי"** (תהלים כג, ה - "כוסי רויה").

"כדברך" - דב"ר - ראשי־תבות: "דשנת בשמן ראשי" (תהלים שם), בחינת 'שלמות־המחין', בחינת 'שמן' וכו'.

וזהו: **"סלחתי כדברך" - שהסליחה כד'ב'רך דיקא, כפי בחינת "דשנת בשמן ראשי" שאתה זוכה, הינו: כפי ה'מחין' שזוכה הצדיק־האמת על־ידי 'שתיית־היין', כמו־כן זוכה ל'סליחות־עוונות' - פי עקר ה'סליחה', על־ידי ה'חכמה' וה'מחין' הקדושים שמקבל.**

וזהו: **"דשנת בשמן ראשי כוסי רויה" - בחינת (שם סו, יב): "באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה", פי כן ה'יה אצל ה'עגל' (שמות לב, כ): "וישרף את העגל וכו', ויזר על פני המים" [וישק את בני ישראל].**

"ויאמר מי לה' אלי, ויאספו אליו כל בני לוי"
(שמות לב, נו)

ע.ט. חיי־מוהר"ן שצה - וכן 'עקב' ה'יה גם־כן עוסק בזה לקרב 'בני־הגעורים' להשם־יתברך, וחבר פמה אלפים ספרים בענין ה'אמונה'!

כי הוא חבר ספרים הרבה מאד בענין ה'אמונה הקדושה', גזמאות ספרים. והוא למד עם כל בניו דרכי ה'אמונה־הקדושה'. פי היו כלם צדיקים.

אך אף־על־פיי־כן חקר בדעתו: **"למי למסר כל חכמתו"?! - עד שמסר כל חכמתו ללוי, ולכלם מסר דאשי־פרקים'.**

ועל־כן 'שבט לוי' - היו דבוקים וחזקים בה'אמונה־הקדושה' יותר מכלם, ועל־כן לא טעו בעגל, וגם לא ה'יה עליהם שום 'עבודת־מצרים'.

"אתם חטאתם חטאה גדלה"
(שמות לב, ל)

פ. ח"א נב, א - נמצא לעיל בפסוק (שמות לב, יא): "למה ה' יחרה אפך בעמך".

"ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר נתבת. ויאמר ה' אל משה, מי אשר חטא לי אמחנו מספרי"
(שמות לב, לב-לג)

פ.א. ח"א ד, ז - ה'תלמיד־חכם' הוא בחינת 'משה', 'שמישים עצמו פשירים' (סנהדרין קיא:), כמו שכתוב (במדבר יב, ג): **"והאיש משה ענו מאד". ועל־ידי־זה נקרא 'איש חכם', כמו שכתוב (איוב כח, יב): **"והחכמה מאין תמצא"** (עין סוטה כא:). ובה יש פח לתלמיד־חכם לכפר, כמו שנאמר (משלי טז, יד): **"ואיש חכם יכפרנה"**.**

ובשביל זה פשהתפלל 'משה' על 'חטא העגל', אמר (שמות לב, לב): "אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא".

פי זה מן הנמנע, שלא יבוא לאדם איזה גדלות בפשומע שמספרין שבחו, כלי־שפן בשמלך גדול משבח ומפאר את האדם, אזי בודאי מן הנמנע שלא יבוא לו איזה גדלות.

אבל צריך לזה בטול כל הרגשותיו וחמירותיו, אזי יכול האדם לשמע שבחו ולא יבוא לו שום גדלות.

כמו משה־רבנו שראה פתוב בתורה: **"וידבר ה' אל משה", "ויאמר ה' אל משה", וישראל קוראין בכל יום בתורה שבחו של משה, והוא בעצמו מספר להם שבחיו, ולא ה'יה למשה שום 'התפארות וגדלות' מזה, כמו שכתוב: **"והאיש משה ענו מאד"**.**

וַיְבֹדְדֵנִי עַל-יְדֵי עֲנֹתָנֹתַי הִיא כַּח בַּיַּד מִשֶּׁה לְכַפֵּר עֲוֹן־הָעֵגֶל, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וְאִישׁ חָכֵם יִכְפָּרֶנָּה".

זֶה שְׁטָעַן מִשֶּׁה: "וְאִם אֵין" - הִינּוּ: "אִם לֹא תִשָּׂא חַטָּאתָם" - בָּזָה אֶתְּהָ מִרְאָה: שְׂאִין לִי כְּלִי כְּפָד עֲנִיּוֹתַי שְׂאוּכַל לְכַפֵּר לָהֶם עֲוֹן הָעֵגֶל.

בְּכֵן בְּקִשְׁתִּי: "מַחֲנֵי נָא" - כְּדֵי שֶׁלֹּא אֶכְשַׁל בְּגִדְלוֹתַי, שְׂאֵנִי רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ בְּכָל עֵת סְפוּר שְׁמִי וְשִׁבְחִי בַתּוֹרָה, כִּי מִי יוּכַל לְעַמֵּד בְּזֶה שִׁישְׁמַע סְפוּר שִׁבְחוֹ וְלֹא יִתְנַאֵה, אִם לֹא עֵנּוּ גְדוּלַי. וְאִם אֲנִי עֵנּוּ - צְרִיךְ לָךְ שֶׁתִּשָּׂא חַטָּאתָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מִיכָה ז, יח): "וְעִבֵר עַל פִּשְׁעֵי לְשֹׂאֲרֵיתָ" וְכוּ'.

כ.ב. ח"ב ז, ב - נִמְצָא לְעֵיל בַּפְּסוּק (שְׁמוֹת לב, י): "וְאַעֲשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גְדוֹל".

כ.ג. ח"ב סו - בְּשִׁישׁ לְיִשְׂרָאֵל אֵיזָה עֲנֵשׁ חֹסֵי וְשָׁלוֹם, נוֹגַע אֶת-עַצְמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכִיכּוֹל. כִּי עֵקֶר ה'עֲנֵשׁ', נוֹגַע בְּה'חַיּוֹת' שֶׁהוּא ה'שָׁם', ו'שְׁמוֹ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ" (ירושלמי תַעֲנִית יא).

וְעַל-כֵּן בְּשִׂאֲמֵר מִשֶּׁה (שְׁמוֹת לב, לב): "וְאִם אֵין מַחֲנֵי נָא", וְהַשִּׁיבּוֹ הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ (שָׁם לב, לג): "מִי אֲשֶׁר חָטָא לִי אִמְחַנּוּ" וְכוּ' - בְּקִשׁ מִשֶּׁה: שִׁיעֲשֶׂה לְמַעַן שְׁמוֹ הַגְּדוֹל הַמִּשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ. כִּי מֵאַחַר שֶׁשְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ, נִמְצָא בְּשִׁיעֲנִישׁ אוֹתָם, נוֹגַע אֶת-עַצְמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכִיכּוֹל, כַּנ"ל.

נִמְצָא: בְּשִׁנְתֵּרְצָה הַקְּדוּשֵׁי-בְרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל, וְאָמַר: "סִלְחָתִי כִּדְבָרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ) - אֲזִי בְּכִיכּוֹל נִגְדַל "שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ הַמִּשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ".

כ.ד. ח"ב פב - עֵקֶר ה'תְּשׁוּבָה' הוּא ב'חֲדָשׁ-אֵלוּל. כִּי הֵם 'יְמֵי-רְצוֹן' שֶׁעֵלָה מִשֶּׁה לְקַבֵּל לְוַחֲזוֹת אַחֲרוֹנֹתַי, וּפְתַח 'דְּרֹךְ-כְּבוֹשָׁה' לִילָךְ בָּהּ.

וְהַדְּרֹךְ שֶׁעֲשֶׂה מִשֶּׁה הוּא כַּךְ: שֶׁקָּשֶׁר עַצְמוֹ אֶפְלוֹ ל'פַּחֲזוֹת שְׁבִישְׂרָאֵל, וּמְסַר-נַפְשׁוֹ עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת לב, לב): "וְאִם אֵין מַחֲנֵי נָא".

"וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חוֹרֵב. וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֵהֶל וְגו'" (שְׁמוֹת לב, ו-ז)

כ.ה. ח"א לח, ו - מֹשֶׁה זָכָה ל'אוֹרֵי-הַתְּפִלִּין, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב ב'זִהָר' (ח"א הַשְּׁמֹטוֹת רסב - עַל שְׁמוֹת לב, ו): "וַיִּתְנַצְּלוּ אֶת עֵדִים" - "דָּא תְּפִלִּין".

"וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֵהֶל" (שָׁם לב, ז) - שֶׁלָּקַח אוֹתוֹן ה'אוֹרוֹת, מְלִשׁוֹן (אִיּוֹב כט, א): "בְּהִלּוֹ נָרוּ עָלַי רֵאשִׁי". (עֵינַי שְׁפָת פֶּת. וּבְרִשִׁי; וְעֵינַי זָהָר בְּרֵאשִׁית נָב: תְּשֵׂא קַצְד).

וְזָהוּ (שְׁמוֹת לד, כט): "כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו" - עַל-שָׁם: "קָרַן אַחַת הִיא לוֹ בְּמִצְחוֹ" (שְׁפָת כח: עֲבוּדָה-זָרָה ח. חֲלִין ס). זֶה בְּחִינַת 'תְּפִלִּין', שֶׁהוּא ב'מִצְחָ, וְעַל-יְדֵי זֶה (שָׁם לד, ל): "וַיִּרְאוּ מַגִּשֶׁת אֱלֹהִים" - כִּי הָאִיר עֲלֵיהֶם ה'יִרְאָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מִשְׁלִי ב, ה): "אֲזַ תִּבְיֵן יִרְאֵת ה'" וְכוּ'.

וְעַקֵּר ה'הָאֵרֶת הַתְּפִלִּין' בָּאִים עַל-יְדֵי ה'לוֹחֹת, כְּמוֹכָא (זָהָר בְּרֵאשִׁית וְתִשָּׂא הַנ"ל): "כְּשִׂאֲמֵרוֹ יִשְׂרָאֵל 'נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע' (שְׁמוֹת כד, ז), זָכוּ לְחֻגֵרֶת זֵינָא עֲלָאָה".

וּמֹשֶׁה זָכָה ל'קָרוֹן עוֹר פָּנָיו, מ'אוֹר הַלוֹחֹת, כִּי הֵם ה'מַחֲנִין' בְּעַצְמָן. וְה'לוֹחֹת' הֵם 'שְׂרִישׁ-הַתּוֹרָה, וְנִקְרָאִים י"ו, עַל-שָׁם 'עֲשֵׂר־הַדְּבָרוֹת, "וְאֶרְכָּן וְא"ו וְרַחֲבֵן וְא"ו" (בְּבִא-בְּתָרָא יד).

"וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֵהֶל וְגו', וְקָרָא לוֹ אֵהֶל מוֹעֵד, וְהָיָה כָּל מִבְקֵשׁ ה' יֵצֵא אֶל אֵהֶל מוֹעֵד. וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֵׁעַ בֶּן נוּן נָעַר לֹא יֵמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהֶל" (שְׁמוֹת לג, ד-יא)

כ.ו. ח"א ו, ה - מֹשֶׁה הוּא 'נִקְדָּה-הַעֲלִיּוֹנָה' שְׁפָתוֹךְ [אוֹת] הָאֵלֹהִים, ו'יְהוֹשֵׁעַ' הוּא 'נִקְדָּה-הַתַּחְתּוֹנָה'.

וְה'וְא"ו שְׁפָתוֹךְ הָאֵלֹהִים, הוּא ה'רְקִיעַ', הוּא בְּחִינַת ה'אֵהֶל, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת לג, יא): "וְיְהוֹשֵׁעַ בֶּן נוּן לֹא יֵמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהֶל", ו'אֵהֶל' הוּא 'רְקִיעַ', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישַׁעִיָּה מ, כב): "וְיִמְתַּחֵם כָּאֵהֶל לְשַׁבַּת".

כ.ז. ח"א מוהר"ן ב - בְּכָל-מְקוֹם שְׁמֵתוֹעֲדִין יַחַד 'רַבִּי' ו'תְּלַמִּיד' - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת זֹאת - בְּחִינַת 'מֹשֶׁה, ו'יְהוֹשֵׁעַ, ו'אֵהֶל-מוֹעֵד'.

"וְהִבִּיטוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה" (שְׁמוֹת לג, ח)

כ.ח. ח"א מוהר"ן תב - פְּעַם-אַחַת הָיוּ אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ קוֹבְלִים לְפָנָיו: "שֶׁקָּשָׁה לָהֶם לְסַבֵּל עֵנִין הַמַּחְלֻקָּת וְהַרְדִּיפוֹת!"

עָנָה וְאָמַר לָהֶם: תֵּאֱמִינוּ לִי: שִׁישׁ בְּיַדִּי כַּח לַעֲשׂוֹת שָׁלוֹם עִם כָּל הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוֹם הוֹלֵךְ עָלַי!

אבל מה אעשה שיש מדרגות והיכולות פאלו שאי אפשר לבא אליהם רק על ידי מחלקת.

והראיה: כי משה רבנו עליו השלום, בודאי היה לו ב'המושג' להמשיך את כל ישראל אליו וכו', ואף על פי כן מה פתיב (שמות לג, ח): **"והביטו אחרי משה"**, ודרשו רז"ל מה שדרשו וכו' (קדושין לג: תנחומא תשא כז), וכיצא בזה עוד.

וכליזה - פי יש דברים פאלו, שאי אפשר לבוא אליהם, רק על ידי מחלקת שחולקין עליו וכו'.

"כאשר ידבר איש אל רעהו" (שמות לג, יא)

פט. ח"ב צה - כשאומר תחנונות ובקשות, וחושב בלבו ומצפה שיבכה, זאת המחשבה אינה טובה, והיא מבלבלת גם כן את דעתו, כי מחמת זה אינו יכול לומר הבקשות בלב שלם בשלמות.

פי צריכין בשעת אמירת תחנונות ובקשות, לתרחיק מעצמו כל מיני מחשבות חוץ שבעולם! - רק לכון דעתו, אל הדבורים שהוא מדבר לפני השם יתברך, **"כאשר ידבר איש אל רעהו"** (שמות לג, יא).

ואז ממילא, בקל יתעורר לבו, עד שיבוא לבכיה גדולה באמת. ואם יזכה לבכיה באמת - מה טוב, ואם לאו - לאו, ולא יבלבל אמירתו בשביל זה.

צ. ח"ב צט - אמר: **הלא כשהשם יתברך עוזר ב'התבודדות' - אזי ה'התבודדות' הוא: "כאשר ידבר איש אל רעהו"** (שמות לג, יא).

צא. ח"י מוהר"ן תלט - כד עקר התפלה להשם יתברך בפשיטות גמור, כתינוק לפני אביו, **"כאשר ידבר איש אל רעהו"** (שמות לג, יא). (עיין שם הספור מרבנו ז"ל עם נכדו).

"הודיעני נא את דרכך" (שמות לג, יג)

"משה לא השיג בחייו, בחינת: 'צדיק ורע לו, רשע וטוב לו'" (ברכות ז).

צב. ח"א נו, ט - כל ה'דבורים' שמקבלין מבחינת 'ידים', בחינת 'שמים', בחינת 'רעמים' (עיין בפנים) א - ין לגנות המקבל, אף אם אין הלכה כמותו, מאחר שקבלם מן השמים.

ועל כן באמת **"אלו ואלו דברי אלקים חיים"** (ערוכה יג). ומה שאין הלכה כמותו, זה אי אפשר לנו להבין ולהשיג, פי זה בחינת 'רעמים', שמשם קבל

ה'דבורים', שעליהם נאמר (איוב לו, ה): **"ירעם אל בקולו נפלאות"**.

דהיננו: שהם באמת **"נפלאות תמים דעים"** (על פי איוב לו, טז), ואי אפשר לנו להשיג זאת. פי זה בחינת **"דרכי ה' שאי אפשר להשיג"** - הינו בחינת (ברכות ז): **"צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו; רשע וטוב לו, רשע ורע לו, שאפלו משה רבנו עליו השלום לא השיג זאת"**.

ועליזה בקש (שמות לג, יג): **"הודיעני נא את דרכך"**.

פי **"צדיק וטוב לו"** - זה בחינת: 'הצדיק שהלכה כמותו'.

"צדיק ורע לו" - זה בחינת 'הצדיק שאין הלכה כמותו'.

"רשע וטוב לו" - זה בחינת 'הרשע שמקרב להצדיק שהלכה כמותו'.

"רשע ורע לו" - זה בחינת 'הרשע שמקרב להצדיק שאין הלכה כמותו'.

ואפלו משה לא השיג זאת - פי הם בחינת **"דרכי ה'"**, בחינת 'רעמים', שהם **"נפלאות תמים דעים"** שאי אפשר להשיג.

ועל כן כשמקבלים דבורים מן ה'שמים', מבחינת 'ידים', בחינת 'רעמים' - אין לגנות אותו, אף אם אין הלכה כמותו - פי זה בחינת **"מחלקת לשם שמים"** (אבות פ"ה מ"ז), שבאמת **"אלו ואלו דברי אלקים חיים"**, רק שאי אפשר להשיג זאת, פי הוא **"נפלאות תמים דעים"**, בחינת 'רעמים', כנ"ל.

וזוה (איוב כו, יד): **"הן אלה קצות דרכו"** - הינו: שזה בחינת 'דרכי ה'', בחינת 'צדיק וטוב' וכו', שאי אפשר להשיג כנ"ל.

וזוה (שם): **"ומה שמץ דבר נשמע בו, ורעם גבורותיו מי יתבונן"** - הינו: שבאלו הדבורים שמקבלין מן השמים הנ"ל, אין בהם שום גנות, ואסור לגנות את המקבל, אף אם אין הלכה כמותו - פי זה בחינת 'דרכי ה'', בחינת 'רעמים', שאי אפשר להבין ולהשיג כנ"ל.

וזוה: **"ומה שמץ דבר" וכו'** - הינו: שאין בהם שום גנות, אף אם אין הלכה כמותו - פי: **"ורעם גבורתו"**

מי יתבונן – כי מי יוכל להבין **"רעם גבורותיו"**, שהם **"נפלאות תמים דעים"**, בחינת: **"ירעם אל בקולו נפלאות"** וכו'.

[בי"מ מזהרנ"ת ח"א ט: גם דבר עמי אז באותו העת, וספר לי: **"מגדל צערו ויסוריו בלי שעור, ועצם הצער והיסורים שיש לו מהילדה של בתו תחיה, שהיתה אז חולה ביותר מחלי המזלע"ו**] [אדמת] או **"פאקי"ו** [אבעבועות]. ואמר: **"שהוא מרגיש בלבו כל גניחה וגניחה של התינוק, ושהוא מרצה הלואי והיה לו חלי המזלע"ו בשביל התינוק!"**

ואמר: **"שהיסורים שלו הם בחינת דרכי השם שאי אפשר להבין"**. הינו: **שיש דרכי השם שאי אפשר להביןם**, שהם בחינת **"צדיק וטוב לו צדיק ורע לו"** וכו' (ברכות ז), אשר באותו השבועות דבר מזה בהתורה ח"א נ"ו (הנ"ל).

וספר אז מענין מה שמוזבא בשבחי האר"ז ל: שפעם אחת הפציר אותו הרבה הרב רבי חיים ויטאל ז"ל שיגלה לו סוד אחד, ולא רצה האר"ז, כי אמר: **"שהוא סכנה גדולה לפניו!"** והפציר אותו הרב רבי חיים ויטאל הרבה, ומחמת זה היה מקרח לגלותו, כי אמר: **"שלא בא לעולם, כי אם לתקן נשמת הרב רבי חיים ויטאל ז"ל"** – נמצא: כשרבי חיים ויטאל הפציר אותו, היה מקרח באמת לגלות הסוד לפניו.

ואחר כך תקף כשגלה זה הסוד, נעשה בנו חולה, ונפטר מחמת זה רחמנא לאלו. ואידך אפשר להבין זאת, כי הלא היה מקרח לגלות הסוד, מחמת הפצרת רבי חיים ויטאל פני"ל, ואף על פי כן נענש עליו. אך זה הוא בחינת: **דרכי השם שאי אפשר להביןם**.

וספר אז פל"ז, לענין יסוריו מבניו ויוצאי חלציו: שכל יסוריו הוא מחמתנו, מחמת שעוסק לקרב אותנו להשם יתברך, והלא פונתו באמת לשמים, ונודאי רצון השם יתברך באמת שיעסק בתקוננו לקרבנו אליו יתברך וכו', ואף על פי כן יש לו יסורים וענשים פאלו מחמת זה דיקא. אך זה הוא **דרכי השם שאי אפשר להביןם כולל בשום אופן**.

צג. ח"ב ה, טו – פשאהבתו חזקה כל כך להשם יתברך, עד שמסלק כל חכמתו, ומשליך עצמו לרפש וטיט בשביל עבודתו יתברך, כדי לעשות לו יתברך איזה נחת – אזי הוא טובה להמחין!

כי אזי זוכה להשיג, אפלו מה שהוא למעלה מהמחין, מה **"שגם משה בחייו לא השיג, הינו בחינת: צדיק ורע לו, רשע וטוב לו"** (ברכות ז), שזה בחינת **עונות המשפט**, כי זה נראה בעונות הדין חסד ושלום, **"שגם משה בחייו לא השיג זאת"**.

הינו: גם פשהמח בשלמות ואינו נסתלק, שזה בחינת **"משה בחייו"**, כי **הסתלקות המחין**, בחינת **"שנה"**, זה בחינת **הסתלקות משה**. וקיום המחין, בעת שהמחין קיימים ואינם נסתלקין, זה

בחינת **"משה בחייו"**. וגם אז אין יכולין להשיג השגה הנ"ל: **"מפני מה יש צדיק ורע לו"** וכו'.

אבל על ידי פשאהבתו חזקה כל כך להשם יתברך, שמשליך ומגלגל עצמו ברפש וטיט בשביל עבודתו יתברך, ועושה עבודת פקעבד ממש בשביל אהבתו יתברך – אזי זוכה להשיג גם מה שבחינת **"משה בחייו"**, דהינו בעת קיום המחין, אין יכולין להשיג! – דהינו: **"צדיק ורע לו, רשע וטוב לו"**.

כי יש בחינת **בן** – שמחפש בגנוזי אדמלקא פמו בן.

ויש בחינת **עבד** – שאין לו רק לעשות עבודתו שנתנו לו, ואסור לו לשאל שום טעם וחקירה על עבודתו, כי הוא מחיב רק לעשות את שלו, דהינו עבודתו שנתנו לו לעשות.

אבל יש בן, שאוהב כל כך את אביו – עד שמחמת האהבה הוא עושה מעשה עבד, מה שעבד פשוט צריך לעשות וכו', ומגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט, כדי לעשות נחת רוח לאביו, מה שאפלו עבד פשוט לא היה עושה עבודות פאלו.

ואזי פשאביו רואה אהבתו החזקה כל כך – אזי הוא מגלה לו גם מה שאין נמסר אפלו לבן – כי אפלו ה'בן יש מקומות שאסור לכנס לשם – הינו: שיש השגות שגם ה'בן אינו משיג אותם.

אבל על ידי שמסלק כל חכמתו ומשליך עצמו לעבודת פנ"ל – אביו מרחם עליו ומגלה לו מה שאינו נמסר אפלו לבן – הינו: שנתגלה לו בחינת: **"צדיק ורע לו, רשע וטוב לו, שגם משה בחייו לא השיג זאת"**.

צד. טיחות הר"ן פט; חיי מוהר"ן עא – **"אלמדה פשעים דרכיה, וחטאים אליה ישובו"** (תהלים נא, טו).

"דרכיה" – זה בחינת ה'שכשעשרה מדות, פמו שפתוב (שמות לג, יג): **"הודעני נא את דרכך"** – שהראה לו הקדוש ברוך הוא ה'שכשעשרה מדות' (שם לד, רז).

הינו: פשלומדים לעשות ה'שכשעשרה מדות – אזי: **"וחטאים אליה ישובו"** – שהחטאים הנשארים שבכל חבילה, שבים אל השם יתברך,

לקבל מִמֶּנּוּ חַיּוּת. (ע"ן להלן בפסוק (שמות לד, ו): 'ה' ה' אֵל רַחוּם וְרַחוּן").

"פני ילכו והנחתי לך" (שמות לג, יד)

צה. ח"א לא, ט - בזה שכל אחד מביא עולת־ראיה מניעתו שמתנגע כל השנה - נתתקן ונתעלה כל לחמו ופרנסתו, בבחינת "להם הפנים".

וְזָהוּ (דברים טז, טז): **"ולא יראה את פני ה' ריקם ברגלים - שאז נתגלן "פני ה'", בבחינת 'פנים'.**

וְזָהוּ שֶׁהַשֵּׁיב הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמִשָּׁה (שמות לג, יד): **"פני ילכו והנחתי לך".**

בי משה בקש בפרה! - והשיב לו: "פני ילכו" - שיתקנו בחינת 'רגלין', בבחינת 'פנים' - אזי יתכפר להם וכו'.

צו. ח"א סג - 'פנים' לשון 'פעם', כמו שכתוב (שמות לג, יד): "פני ילכו".

וְגַם 'פנים' לשון 'רצון' וְהַשְׁגַּחַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (במדבר ו, כה): **"יאר ה' פניו אליך".**

"כי מצאת חן בעיני ואדעך בשם" (שמות לג, יז)

צו. ח"ב א, יג - כשזוכה לתפלה שהיא בחינת "דבר ה'" (תהלים לג, ו), שהוא ה'שרשי-העליון', שכל השרים העליונים וכל צבא השמים כלם מקבלים כחם ממנו - אזי הם כלם בחינת 'לווין' אצלו, עד ה'שרשי-העליון' שהוא "דבר ה'" - שהוא בחינת ה'בעל-תפלה', שהוא ה'מלוכה הגדול', שכל צבא השמים הם בחינת 'לווין' ממנו, בבחינת (נחמיה ט, ו): **"וצבא השמים לך משתחווים".**

וְזָה: **"ויצבא השמים לך משתחווים" - ראשי-תבות: 'מלו' "ה' - כי כלם הם בחינת לווין זה מזה וזה מזה, עד ה'מלוכה הגדול', בחינת ה'בעל-תפלה' וכו'.**

וְזָה בְּחִינַת **'נשיאות-חן', בבחינת (אסתר ב, טז): "ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה" - "שכל אחד ואחד נדמה לו כאמתו" (מגלה יג).**

כִּי זֶה ה'בֵּעַל-תְּפִלָּה, הוּא בְּבַחֲנֵת "דבר ה'", ה'שרשי-העליון' וכו' כנ"ל. ועל-כן כל צבא השמים וכל השרים העליונים, **"כל אחד ואחד נדמה לו**

כאמתו" - הינו: שהוא נושא חן בעיניהם, וכל אחד נדמה לו שהוא עוסק עמו לבד - כי כלם מקבלים ממנו.

וְזָה בְּחִינַת (שמות לג, יז): **"כי מצאת חן בעיני ואדעך בשם" - שעל-ידי בחינת 'נשיאות-חן', שהוא בחינת (נחמיה ט, ו): "ויצבא השמים לך משתחווים", שכלם מקבלים ולווים ממנו, שעל-ידי זה 'נושא-חן' בעיניהם, בבחינת (מגלה יג): **"כל אחד ואחד נדמה לו כאמתו", כנ"ל.****

על-ידי-זה: **"ואדעך בשם" - שתוכל לדעת ולהכיר כל המפרסמים בעלי-השם. כי מי שהוא 'מפרסם' ויש לו שם על-ידי 'עזות' - הוא נופל לפניו (ע"ן בפנים כל הענין של להכיר המפרסמים).**

גַּם: **"ואדעך בשם" - זה בחינת ה'נפשות', בחינת (בראשית ב, יט): "נפש חיה הוא שמו". כי על-ידי ה'מפרסמים', הוא מקשר עם כל הנפשות. (ע"ן בפנים).**

"ויאמר הראני נא את כבודך" (שמות לג, יז)

צה. ח"ב פג - נמצא להלן בפסוק (שמות לג, כ): "כי לא יראני האדם וחי".

"והנתי את אשר אהן, ורחמתי את אשר ארחם" (שמות לג, יט)

"באותה שעה הראה לו הקדוש-ברוך-הוא את כל האוצרות של מתן-שכר' וכו', ואחר-כך ראה 'אוצר גדול', אמר: האוצר הזה של מי הוא? - אמר לו: מי שיש לו, אני נותן לו משכרו, ומי שאין לו, אני עושה לו חנם ונותן לו מזה, שנאמר: 'והנתי את אשר אהן, למי שאני מבקש לחון, וכן 'ורחמתי את אשר ארחם' (שמות דברה מה, ו)

צט. ח"ב עח - כל ה'פשוטים', הן למדן שעוסק בתורה לשם-שמים כשמבטל מלמודו, הן שאר הפשוטים - כל אחד ואחד כפי אחיזתו בהתורה, כן הוא מחיה עצמו בעת פשיטותו מבחינת 'קיום-העולם קדם קבלת-התורה', שהיה העולם מתקיים רק בחסדו, כי לא היה עדין תורה ושום עשייה של מצוה, שעל-ידי יתקיים העולם.

והצדיק בעת פשיטותו בשעה שבודל מן התורה, מקבל חיות מבחינה זו. וזה בחינת: "אוצר מתנת-חנם".

כִּי **"יש אוצר של מתנת-חנם, שמי שאין לו שום זכות כלל מקבל משם" (שמות דברה מה, ו).**

וּבִנְדָאֵי אֵין זֶה הָאוּצֵר מוֹכֵן בְּשִׁבִיל רְשָׁעִים, כִּי אִם-
כֵּן הִרְשָׁע גְּדוֹל מִן הַצְּדִיק, כִּי הִרְשָׁע בְּנֹדָאֵי אֵין לֹא
שׁוּם זְכוּת כְּלָל - וְכִי יִזְכֶּה בְּשִׁבִיל זֶה לְקַבֵּל
מִ'אוּצֵר מִתְּנַת־חַנּוּם'!?

רק זה ה'אוּצֵר מִתְּנַת־חַנּוּם' הוּא בְּשִׁבִיל הַצְּדִיק
לְבַד - הֵינּוּ: בְּשָׁעָה שֶׁהַצְּדִיק הוּא 'אִישׁ פְּשׁוּט' -
אֲזִי הוּא מְקַבֵּל מִזֶּה ה'אוּצֵר מִתְּנַת־חַנּוּם'.

שָׂזְהוּ בְּחִינַת: 'קָדָם קִבְּלַת־תּוֹרָה', שֶׁהִי מִתְּקִים
הָעוֹלָם בְּ'חִסְד־חַנּוּם' לְבַד, בְּבְחִינַת: "כִּי לְעוֹלָם
חִסְדוֹ" (תְּהִלִּים קיח), הַנֶּאֱמָר עַל 'קָדָם מִתְּנִי־תּוֹרָה',
כַּמּוּבָא בַּגְּמָרָא (פְּסָחִים קיח): "הֵנִי עֲשָׂרִים־וְשֵׁשָׁה כִּי
לְעוֹלָם חִסְדוֹ כִּנְגַד עֲשָׂרִים־וְשֵׁשָׁה דוֹרוֹת" וְכוּ'.

כִּי אֲזִי לֹא הִיָּה שׁוּם תּוֹרָה, וְהָיוּ עוֹסְקִין רַק בְּיִשׁוּבֵי
הָעוֹלָם וּבִדְרֹךְ־אֶרֶץ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (וַיִּקְרָא־רַבָּה ט. ג):
"גְּדוֹלָה דְרֹךְ־אֶרֶץ שֶׁקָּדְמָה לְתוֹרָה עֲשָׂרִים־וְשֵׁשָׁה
דוֹרוֹת", וְאֲזִי הִיָּה עֶקֶר קִיּוּם־הָעוֹלָם עַל־יַד־'חִסְד־
חַנּוּם' לְבַד וְכוּ'.

וְהַצְּדִיק בְּשָׁעָה שֶׁפּוֹרֵשׁ מִן הַתּוֹרָה וְהוּא בְּחִינַת
'אִישׁ פְּשׁוּט' - הוּא מְקַבֵּל חַיּוּת מִבְּחִינָה זוֹ שֶׁל
'קָדָם מִתְּנִי־תּוֹרָה', וּמִמֶּנּוּ מְקַבְּלִין חַיּוּת כָּל
הַפְּשׁוּטִים הַנִּלְכָּדִים.

וְכִלְיָאֲחָד כַּפִּי קְרוּבוֹ יוֹתֵר אֶל הַקְּדוּשָׁה וְאֶל הַצְּדִיק
הַנִּלְכָּד - כֵּן הוּא מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ חַיּוּת גְּבוּהָ יוֹתֵר.

וְזֶהוּ בְּחִינַת ה'דְרֹךְ שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' וְכוּ'. וּבִבְחִינַת
הַזֶּה זֹכִיךְ לְבּוֹא וּלְכַבֵּשׁ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

"כִּי לֹא יֵרָאֵנִי הָאָדָם וְחַי" (שְׁמוֹת ל. ג)

ק. ח"ב ז, ח - 'מֹשֶׁה הִשִּׁיג בְּחִינַת (שְׁמוֹת ל. ג, כ):
"כִּי לֹא יֵרָאֵנִי הָאָדָם וְחַי" - זֶה בְּחִינַת ה'הִשְׁגָּה
שֶׁל מ'ה', בְּחִינַת (הַקְּדָמַת הַזֵּהָר א:): "מָה חֲמִית מָה
פְּשַׁפְּשֵׁת", בְּחִינַת: "אֵיךְ מְקוּם כְּבוֹדוֹ" (קְדָשֶׁת כְּתוּב
לְשַׁבָּת; תְּקוּנֵי־זֵהָר), שָׂזְהוּ ה'הִשְׁגָּה שֶׁל דְרֵי־מַעְלָה',
בְּחִינַת 'בֵּין'.

וְיִשְׁעִיָּה שֶׁהִיָּה בְּמַדְרָגָה קְטַנָּה מ'מֹשֶׁה', אָמַר (ישַׁעִיָּה
ו, א): "וְאֶרְאֶה אֶת ה'" - זֶה בְּחִינַת ה'הִשְׁגָּה שֶׁל דְרֵי־
מַטָּה', בְּחִינַת 'תְּלַמִּיד', בְּחִינַת (שָׁם ו, ג): "מִלֹּא כָּל
הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ".

כִּי אַף־עַל־פִּי שִׁדְעָה יִשְׁעִיָּה: שִׁישׁ ה'הִשְׁגָּה שֶׁל
בְּחִינַת מָה' - אַף־עַל־פִּי־כֵן אָמַר לְפִי מַדְרָגָתוֹ,

שֶׁהוּא הִיָּה בְּבְחִינַת ה'הִשְׁגָּה' שֶׁל: "מִלֹּא כָּל הָאֶרֶץ
כְּבוֹדוֹ", בְּחִינַת: "וְאֶרְאֶה אֶת ה'".

קא. ח"ב פב - 'מֹשֶׁה־רַבֵּנוּ, כָּל מָה שֶׁעָלָה
לְמַעְלָה יוֹתֵר עָלֵינוּהָ, מְצָא שָׁם אֱלֹקִים, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יט, ג): "וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹקִים".

כִּי בְּנִשְׁמִיּוֹת אֲנִי רוֹאִים: שִׁישׁ אָדָם שֶׁהוּא לְמַטָּה
בְּדַחְקוֹת, אֲזִי הוּא עוֹבֵד הַשֵּׁם וּמְפִיר אוֹתוֹ.
וּכְשֶׁנִּתְעַלָּה לְמַעְלָה, שְׁנַתְעַשֵּׂר, אֲזִי שׁוֹכַח בְּהַקְדוּשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא וְכוּ'.

וְהַדְּבָר תְּמוּנָה: כִּי אֲדַרְבָּא, כָּל מָה שֶׁאָדָם נִתְעַלָּה
בְּיוֹתֵר, בְּנֹדָאֵי הוּא יוֹתֵר קְרוֹב ל'אֱלֹקוֹת', כִּי כָּל
ה'טוֹב' הוּא 'אֱלֹקוֹת', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה, ט):
"טוֹב ה' לְכָל". וְאֲנִי רוֹאִים בְּהַפְּךָ: כְּשֶׁאָדָם בָּא
בְּעִשְׂרֵי רוֹת, בְּטוֹב, אֲזִי שׁוֹכַח בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא!?

וְתִדְעַ: שָׂזְהוּ בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כז, א): "וַתִּכְהֶיךָ עֵינָיו
מִרְאֵת" - מִחֲמַת שְׁנַתְקָרַב בְּיוֹתֵר אֶל הָאוֹר אֱלֹקוֹת,
אֲזִי הָאוֹר מְכַהֵה עֵינָיו וּמְזִיק לוֹ - כְּמוֹ כְּשֶׁאָדָם
מִסְתַּכֵּל בְּעַצְמוֹ הַשֵּׁמֶשׁ, אוֹר הַשֵּׁמֶשׁ מְזִיק לְעֵינָיו.

אָבֵל יֵשׁ בְּחִינַת 'סְגוּלָּה' וְכוּ', שָׂזְהוּ בְּחִינַת (שְׁמוֹת ל. ג, כב):
"וְשַׁפְּתֵי כַּפִּי עָלֶיךָ" - כִּי בְּלֹא זֶה, הִיָּה עַצְמוֹ 'אוֹר־
הַכְּבוֹד' מְזִיק לְמֹשֶׁה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שָׁם ל. ג, כ"ג): "כִּי
לֹא יֵרָאֵנִי הָאָדָם וְחַי, וְרָאִיתָ אֶת אַחֲוֵרָי".

וְזֶה שֶׁבִּקֵּשׁ דָּוִד (תְּהִלִּים ע"ג, כד): "וְאַחֵר כְּבוֹד תִּקְחֵנִי"
- תִּקְרַבְנִי ב'הַתְּקַרְבוֹת שֶׁל מֹשֶׁה', שֶׁבִּקֵּשׁ מִמֶּךָ
(שְׁמוֹת ל. ג, יח): "הִרְאֵנִי נָא אֶת כְּבוֹדֶךָ", וְהִרְאִיתָ לוֹ
אֶת 'אַחֲוֵרֵי כְּבוֹדֶךָ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שָׁם ל. ג, כ"ג):
"וְשַׁפְּתֵי וְכוּ' וְרָאִיתָ אֶת אַחֲוֵרָי".

"הִנֵּה מְקוּם אֲתִי" (שְׁמוֹת ל. ג, כא)

"הִנֵּה מְקוּם אֲתִי - הָיוּ הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם,
וְאֵין עוֹלָמוֹ מְקוּמוֹ" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה סח, ט; שְׁמוֹת־רַבָּה מ"ו)

קב. ח"ב נו - כְּשִׁישׁ לְהָאָדָם 'לֵב', אֵין שִׁיךְ אֲצִלוֹ
'מְקוּם' כְּלָל, כִּי אֲדַרְבָּא, "הוּא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם"
וְכוּ' (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה סח, ט; שְׁמוֹת־רַבָּה מ"ו, ז). כִּי ה'אֱלֹקוֹת'
הוּא ב'לֵב' וְכוּ', וְאַצֵּל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ נֹאמַר: (שְׁמוֹת ל. ג,
כא): "הִנֵּה מְקוּם אֲתִי" - "שֶׁהוּא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם,
וְאֵין הָעוֹלָם מְקוּמוֹ" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה וּשְׁמוֹת־רַבָּה שָׁם).

נִמְצָא: מִי שִׁישׁ לוֹ לֵב יִשְׂרָאֵלִי, אֵין רָאוּי לוֹ
לְאָמַר: "שֶׁמְקוּם זֶה אֵין טוֹב לְפָנָיו"! - כִּי אֵין שִׁיךְ

אָצלו 'מקום' כָּל־כַּל - פי אֲדַרְבָּא: "הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו".

"וְשִׁמְתִיךָ בְּנִקְרַת הַצּוּר, וְשִׁפְתֵי כָפִי עָלֶיךָ עַד עֲבָרֵי וָגו'. וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרֵי, וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ"
(שמות לג, כב-כג)

קג. ח"א נד, ד - "וּכְשִׁחֲזַרְתִּי לְאַחֲרֵי, אָמְרוּ לִי: עֵינֵינוּ שָׁל אֲבִשְׁלוֹם הֵיחָה" (נדח כד:) - הֵינֵנו: ש'אֲבִשְׁלוֹם' נָפֵל לְבַחֲיַנְתָּ הִרְעֵי עֵינֶיךָ.

וְזָהוּ: "כְּשִׁחֲזַרְתִּי לְאַחֲרֵי" - הֵינֵנו: אַחֲרֵי הַתְּקוּנָה, שִׁחֲזַרְתִּי בַחֲיַנְתָּ 'מְשִׁיחַ' לְמִקְוָמוֹ, לְבַחֲיַנְתָּ 'אַחֲרֵי, כִּי שָׁם 'שֵׁרֶשׁ הַמְּלֶכֶךְ הַמְּשִׁיחַ, בְּבַחֲיַנְתָּ (שִׁירֵה-הַשִּׁירִים ג, ו): "מְלֶכֶךְ אֲסוּר בְּרֵהֲטִים", "בְּרֵהֲטִי מַחֲיִין" (תְּקוּנַיִתָּהּ כא). 'אֲסוּר', הֵינֵנו בַּחֲיַנְתָּ 'קֶשֶׁר שָׁל תְּפִלִּין', שֶׁהִיא בַּחֲיַנְתָּ 'אַחֲרֵי, כְּמֵאֲמַר חֲז"ל (בְּרֵכוֹת ז - עַל שְׁמוֹת לֵג, כג): "וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרֵי", "זֶה קֶשֶׁר שָׁל תְּפִלִּין". (עֵינֵינוּ בְּפִנְיָם).

קד. ח"ב ה, ז - וְזָה בַּחֲיַנְתָּ (שְׁמוֹת לֵג, כב): "וְשִׁמְתִיךָ בְּנִקְרַת הַצּוּר, הַנֶּאֱמָר בְּמִשְׁחָה, בְּעַת שְׁזָכָה לְרֵאוֹת וּלְהַשִּׁיג מִה שֶׁהַשִּׁיג.

הֵינֵנו: שֶׁהַבְּטִיחוּ הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ לְהַגִּן עֲלֵינוּ, שִׁיחֵיהָ נִסְתָּר "בְּנִקְרַת הַצּוּר", דִּהֵינֵנו בַּחֲיַנְתָּ 'צִמְצוּם' - שֶׁלֹּא יֵצֵא הַמֶּלֶךְ לְשׁוֹטֵט חוּץ לְגִבּוֹל שֶׁהָיָה לוֹ.

קה. ח"ב פב - נִמְצָא לְעֵיל בְּפִסּוּק (שְׁמוֹת לֵג, כ): "כִּי לֹא יֵרְאוּ אֶת הָאֱלֹהִים וְחֵי".

"פְּסָל לָךְ שְׁנֵי לַחַת אֲנָנִים נְרֵאִים" (שְׁמוֹת לז, א-ד)

קו. ח"א ל, ח - אִי-אֶפְשָׁר לָבוֹא אֶל הַתּוֹרָה, כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'עֲזוֹת-דִּקְדוּשָׁה'.

וּכְנִגֵּד זֶה יֵשׁ לְהַפּוֹד: 'עֲזוֹת מִן הַסְּטְרָא-אַחֲרָא, שֶׁמֶשׁ בְּאֵין תּוֹרוֹת אַחֲרוֹת. שֶׁהֵן תּוֹרוֹת שְׁלֵהֵן, שֶׁהֵם בַּחֲיַנְתָּ 'פְּסִילִים'.

כִּי "כָּל מִי שֵׁיִשׁ בּוֹ עֲזוֹת, בִּידוּעַ שֶׁלֹּא עָמְדוּ רַגְלֵי אֲבוֹתָיו עַל הַר-סִינַי" (נְדָרִים כ), וַיֵּשׁ לוֹ 'תּוֹרָה מִסְּטְרָא-אַחֲרָא' הַנִּקְרָאִין 'פְּסִילִים', שֶׁהוּא 'הַפֶּךְ מִן הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה שְׁלֵנוּ, שֶׁהוּא בַּחֲיַנְתָּ (שְׁמוֹת לז, א): "פְּסָל לָךְ" - כִּי הִיא נִקְרָאת 'פְּסִילָת', עַל שֶׁם הָעֵתִיד - כְּמֵאֲמַר חֲז"ל (פְּסָחִים ג): "אוֹר שֶׁהוּא יִקָּר בְּעוֹלָם הַזֶּה, יִהְיֶה קָפוּי וְקַל לְעוֹלָם-הַבָּא" -

שֶׁהִיא בַּחֲיַנְתָּ 'פְּסִילָת', שֶׁהוּא קָפוּי וְקַל וְצָר לְמַעֲלָה.

אָבֵל 'תּוֹרָתוֹ' הִיא 'פְּסִילָת' אֶפְלוּ בְּעוֹלָם-הַזֶּה. וְעַל-שֵׁם-זֶה נִקְרָאִין 'פְּסִילִים', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת כ, ג): "לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ פְּסָל". וְמִי שֵׁיִשׁ לוֹ 'עֲזוֹת שְׁלֵהֶם מִן הַסְּטְרָא-אַחֲרָא, הוּא מְקַבֵּל 'תּוֹרָה שְׁלֵהֶם, בַּחֲיַנְתָּ 'פְּסִילִים' כְּנ"ל.

קי. ח"א ס, א - דַּע: שֵׁיִשׁ 'שְׁבִילֵי הַתּוֹרָה' שֵׁיִשׁ בְּהֵם 'הַתְּבוּנָנוֹת גְּדוֹל מְאֹד', שֶׁאִי-אֶפְשָׁר לָבוֹא לְהַתְּבוּנָנוֹת הַזֹּאת, כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'עֲשִׂירוֹת' וְכו'. וְעַל-כֵּן 'מֹשֶׁה' וְכָל הַנְּבִיאִים' הָיָה לָהֶם 'עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל מְאֹד, כְּדֵי לָבוֹא עַל-יְדוֹ לְהַתְּבוּנָנוֹת הַזֹּאת.

וְכֵן כָּל מִי שֶׁעָבַר דְּרוֹךְ יְדָם הַתּוֹרָה, הָיָה לָהֶם 'עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל מְאֹד, דִּהֵינֵנו 'מֹשֶׁה-דְּבַנּוּ, שֶׁהִבִּיא הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הָיָה 'עֲשִׂיר גְּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל.

וְכֵן רַבֵּי שְׁסֻדָּר וְחֵתֵם הַמְּשִׁנִּיּוֹת, וְכֵן רַב אֲשִׁי שֶׁהָיָה 'חֲתִימַת הַתְּלֻמוֹד, וְסֻדָּר אֶת כָּל הַתְּלֻמוֹד, שֶׁגַּם-כֵּן הָיוּ 'עֲשִׂירִים גְּדוֹלִים מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (גִּיטִין נט, וְעַיִן בְּבֵא-מִצִּיעָא פה) - כִּי מַחֲמַת שֶׁתְּקַנּוּ וְסֻדָּרוּ כָּל הַתּוֹרָה שְׁבַע-עֶלְפָּה, וְעָבַר דְּרוֹךְ יְדָם הַתּוֹרָה, עַל-כֵּן הָיוּ גַם-כֵּן 'עֲשִׂירִים' כְּנ"ל, כִּי צָרִיךְ 'עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל' לְהַתְּבוּנָנוֹת הַנִּי"ל.

וְזֶה בַּחֲיַנְתָּ (שְׁמוֹת לז, א): "פְּסָל לָךְ", וְדַרְשׁוּ רַז"ל (נְדָרִים לח, ירוּשְׁלָמִי שְׁקָלִים פ"ה ה"ב): "הַפְּסִילָת יִהְיֶה שְׁלֵךְ" וְכו'.

כִּי כְּמוֹ שֶׁבְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, קָדָם שֶׁמְחַדְשִׁין אֵיזָה פִּשְׁט, צָרִיךְ לִזְמַר מִקְדָּם 'הַקְּדָמוֹת, וְאַחֲרֵי-כֵן מְשַׁלְּכִין הַקְּדָמוֹת, וּבָאִים אֶל הַמְּכֻנָּן, כִּי הַעֲקָר הוּא הַמְּכֻנָּן, וְכָל הַדְּבָרִים וְהַקְּדָמוֹת שֶׁמְקַדָּם, הֵם בַּחֲיַנְתָּ 'פְּסִילָת, שֶׁנִּסְרִין וְנִמְסָלִין סָבִיב הַמְּכֻנָּן.

כְּמוֹ-כֵן בְּהַתְּבוּנָנוֹת-הַתּוֹרָה, צָרִיךְ לִלְכֹּךְ מִקְדָּם, וְלִסְבֹּב בְּכַמְּה 'סְבוּבִים, עַד שֶׁבָּאִים אֶל הַמְּכֻנָּן, וְהַעֲקָר הוּא הַמְּכֻנָּן, וְכָל אֵלוֹ הַסְּבוּבִים' הֵם בַּחֲיַנְתָּ 'פְּסִילָת, וְהֵם בַּחֲיַנְתָּ 'עֲשִׂירוֹת' שֶׁעַל-יְדוֹ בָּאִים אֶל הַתְּבוּנָנוֹת.

וְזֶה בַּחֲיַנְתָּ: "פְּסָל לָךְ - הַפְּסִילָת יִהְיֶה שְׁלֵךְ", "מִשְׁשׁ נִתְעַשֵּׂר מֹשֶׁה" (רש"י שְׁמוֹת שָׁם; נְדָרִים לח,;

ירושלמי שקלים פ"ה ה"ב) - פי זה ה'פסלת של לוחות, הם בחינת ה'סבובים', שנגסרין ונגפסלין סביב, סביב ה'התבוננות', והם בחינת 'עשירות' כפ"ל, שעל-ידו באים אל ה'התבוננות' כפ"ל.

וזו אותיות "ממון", ראשי-תבות: "משם נתעשר משה". וה'וי"ו' הוא בחינת ה'לוחות', שמשם נתעשר משה, פי "הלוחות ארפן ו' ורחפו ו'" (בבא-בתרא יד).

קח. חיי-מוהר"ן תקעח - "פסל לך" (שמות לד, א), "הפסלת יהיו שלך" (נדרים לח; ירושלמי שקלים). הינו: שבכל-מקום שתראה איזה 'פסלת', יהיה ה'פסלת' שלך - שתתלה ה'פסלת' בד.

"משם נתעשר משה" (רש"י שמות שם; נדרים לח; ירושלמי שקלים פ"ה ה"ב) - הינו על-ידי-זה זכה ל'הכמה' בו. פי "החכמה מאין תמצא" (איוב כח, יב), ומחמת שהיה לו 'מדת הענוה' כל-כף, שכל ה'פסלת' היה רק שלו - על-ידי-זה זכה ל'הכמה'.

"ויפסל שני לחת אנבים נראשנים, וישפם משה בבקר ויעל אל הר סיני" (שמות לד, ד)

"עלה בראש-הדש אלול" (תנחומא תשא לא)
"בעלות-השחר של כ"ט באב" (חזקוני)

קט. ח"ב פב - עקר ה'תשובה' הוא ב'חדש' אלול. פי הם 'ימירצון' "שעלה משה לקבל לוחות אחרונות" (שמות לד, ד; ובתנחומא), ופתח 'דרך-כבושה' לילך בה.

והדרך שעשה משה הוא כך: שקשר עצמו אפלו ל'פחות שבישראל', ומסר-נפשו עליהם, כמו שפתיב (שמות לב, לב): "ואם אין מחני נא".

והיה מאסף ומיוחד ומקשר עצמו עם כל ישראל, אפלו עם ה'פחות-שבפחותים'. פי יש בחינת 'אלקות' אפלו ב'דיוטא-התחתונה', אפלו ב'עשרה כתרי דמסאבותא' - לקנים (תהלים קג, יט): "ומלכותו בכל משלה".

"ה' ה' אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה לא ינקה" (שמות לד, ו-ז)

- ענין 'שלוש-עשרה מדות של רחמים' -

קי. ח"א ת, א-ב-ג-ד-ח - הנה יקר גנוחי ונה (שקורין: קרעכץ) מאיש ישראלי, פי הוא שלמות

החסרונות, פי על-ידי ה'נשימה' שהוא ה'רוח' חיים, נברא העולם וכו', והוא גם-כן 'חיות האדם', פי 'חיות-האדם' הוא ה'נשימה' וכו'.

נמצא: פי עקר 'חיות כל הדברים' הוא בבחינת 'רוח'. וכשיש 'הסרון' באיזה דבר, עקר ה'הסרון', הוא בבחינת ה'רוח-חיים' של אותו הדבר, לאשר ה'רוח' הוא המקיים הדבר - וה'אנחה' הוא 'אריכת' הנשימה'.

והוא בבחינת (שמות לד, ו): "ארך אפים" - דהינו: "מאריך רוחה" (תרגום שם; ירושלמי תענית פ"ב ה"א) - ועל-כן כשמתאנה על החסרון ומאריך רוחה, ממשיך 'רוח-חיים' להסרון.

אך מאין מקבלין ה'רוח-חיים'?! - מהצדיק והרב שבדור וכו'!

פי עקר 'רוח-חיים' הוא בהתורה, והצדיקים דבקים בתורה. וכשהוא מקשר להצדיק והרב שבדור - אז כשהוא מתאנה ומאריך רוחה, ממשיך מפניו 'רוח-חיים'.

אך רשעים "הדוברים על צדיק עתק בגאווה ובוז" (תהלים לא, יט) - מאין מקבלין הם ה'רוח' להשלים ה'הסרון'?!
אך יש רב דקלפה, בחינת 'עשו', כמו שפתיב (בראשית לג, ט): "יש לי רב". בחינת "אלופי עשו" (שם לו, מ), ותרגומו: "דברבי עשו". ומהם מקבלין הרשעים ה'רוח', והוא בחינת 'רוח-הטמאה' וכו'.

וזוהו בחינת: "ארך אפים לרשעים" וכו' (ערובין כב, יקא סט; סנהדרין קיא; ירושלמי תענית פ"ב ה"א).

אך הדבוק בצדיקים - מקבל ה'רוח-חיים' שלמות החסרון, מהצדיק והרב דקדשה'.

ועל-כן "ואיש חכם יכפרנה" (משלי טז, יד) - פי ה'הסרון' הוא מחמת 'עוונות' וכו'. ועל-כן הצדיק הממשיך 'רוח-חיים' ומשלים החסרון, מכפר העון.

והוא מגדל רחמנות ורחינות מהבורא יתברך-שמו, שצמצם עצמו להיות ה'רוח-חיים' אצל הצדיקים, דהינו: שהם יקבלו ה'רוח-חיים' מהתורה, והם ממשיכין 'רוח-חיים' אל ה'הסרונות', ובזה מכפרין העוונות.

וזוהו בחינת 'שלוש-עשרה מדות' (שמות לד, ו): "ה' ה', אל רחום וחנון, ארך אפים".

"אָרְךָ אַפִּים" - הוא בחינת ה'רוח', שהוא **"מאריך רוחה"**, בחינת **'אנחה'** על ה'חפרון'.

והינו (שם): **"ורב חסד ואמת"** - כמו שאמרנו: שמקבלין ה'רוח-חיים' מהצדיק **'רבידקדשה'**, שהוא **"רב חסד"**, הפך **'עשו' רבידקלפה'**, שהוא **"אדמוני"** (בראשית כה, כה), **'תקף-הדין'**.

והינו: **"ואמת"** - פי ה'צדיק' מקבל ה'רוח-חיים' מה'תורה' שנקראת (מלאכי ב, ו): **"תורת אמת היתה בפיהו"**.

והינו (שמות שם): **"נצר חסד לאלפים"** - **"לאלפים"** זה בחינת **"אלופי עשו"**, **"רברבי עשו"**, שהם **'רבידקלפה'**.

וזהו: **"נצר חסד"** - ש'חסד', בחינת ה'רבי דקדשה', נוצר וממתיק בחינת **"אלופי עשו"**, **"רברבי עשו"**.

וזהו (שם): **"נשא עון ופשע"** - פי על-ידי רוח-החיים **'שלמות-החפרון'** שממשיכין מהצדיק על-ידי **'אנחה'** - נתפפרין העוונות **בנ"ל**.

וזהו בחינות **'ארבע ציצית'**, שהם בחינת ה'רוח-חיים', כמו שפיתוב (יחזקאל לד, ט): **"בה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח"** - שעל-ידי-זה מכניעין ה'רוח-סערה', ה'רוח של המתנגדים' החולקים על הצדיקים-אמתיים, שממשיכין **'אריכת הרוח'** שלהם מ'הרבידקלפה' וכו'.

וזה בחינת **'טלית-לבן'** - **"שנתעטף הקדוש-ברוך-הוא בטלית-לבן, וסדר שלש-עשרה מדות של רחמים"** (ראש-השנה יז). פי ה'שלש-עשרה מדות של רחמים', הם בחינת ה'רוח-חיים דקדשה' **בנ"ל**.

וזהו בחינת **'טלית'**, שהוא **'ארבע כנפות'** - בחינות **"הרוח"** **"מארבע רוחות"** **בנ"ל**.

והינו **'טלית-לבן'** - הפך בחינות **'רוח-דקלפה'**, בחינת **'עשו'**, שהוא **"אדמוני בלו באדרת שער"** (בראשית כה, כה), ופרש רש"י: **"בטלית"** - **"בטלית"** דיקא, בחינת **'טלית-דקלפה'** - בחינת **'טלית אדום'**, שמשם נמשך ה'רוח של הרשעים' **בנ"ל**.

ועל-ידי **'טלית-דקדשה'**, בחינת **'טלית-לבן'**, מכניעין אותו - פי משם נמשך ה'רוח-חיים

דקדשה', שהוא בחינת **'שלש-עשרה מדות של רחמים'** **בנ"ל**.

ועל-כן **"נתעטף הקדוש-ברוך-הוא בטלית-לבן דיקא, וסדר לפני משה שלש-עשרה מדות של רחמים"** - פי על-ידי **'טלית-דקדשה'**, בחינת **'ארבע כנפות'**, שהוא בבחינות **'מקיף'**, שהוא בחינת ה'רוח-חיים', בחינות (קהלת א, ו): **"סובב סבב הולך הרוח"** - נכנע **'טלית-דקלפה'**, בחינת ה'רוח-דקלפה'.

ק"א. ח"א מז - **'הארת-פנים'**, הוא תקון **"ואמת"** (שמות לד, ו), בחינת **'עקב'**, כמו שפיתוב (מיכה ז, כ): **"תתן אמת ליעקב"** - והוא בחינת **'תפלין'**.

ק"ב. ח"א ס, ו-נסוף - יש שנפל מפל ה'שבעים-פנים', עד שאי-אפשר לעוררו בשום פנים', פי-אם על-ידי **'ספורי-מעשיות של שנים קדמוניות'**, שכל ה'שבעים-פנים', **'שבעים שנים'** מקבלין חיות משם.

וזה בחינת **'עתיק'**, בחינת **'זקן'**, בחינת **'הדרת-פנים'**, שכל ה'שבעים-פנים' מקבלין **'חיות'** ו'הדור' משם.

וזה בחינת (שמות לד, ו): **"ורב חסד"** - פי **"הלומד את תלמידו הלכה אחת, עושה עמו חסד"** (על-פי פתבות צו. עין בפנים), ועל-כן כשמעוררו עם **'איזה פנים'** של ה'שבעים-פנים' שמלביש אותו - הוא בחינת **'חסד סתם'**.

אבל כשמעוררו על-ידי **'ספורי-מעשיות של שנים קדמוניות'** - הוא בחינת: **"ורב חסד"** - פי **כל ה'פנים' וכל ה'חסדים' מקבלין משם**.

ו**'מרדכי'** הוא בחינת (שמות לד, ו): **"ר"ב חס"ד"** - פי הם במספר-השנה [274] (מחברת-הקדש להארז"ל, פורים), בחינת **'עתיק'**.

ק"ג. ח"א עב - גם למעלה כביכול אצלו יתברך, מצינו בחינת **'יצר-הרע'**, כמו שדדשו רז"ל (בראשית-רבה יב, רש"י בראשית א, א): **"בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במדת-הדין"** - שזה בחינת **'יצר-הרע'**, ואחר-כך כביכול שבר ה'יצר-הרע', ו'שתף מדת רחמים' וכו'.

וּמִזֶּה הַכַּח נִשְׁתַּלְשַׁל וְנִמְשָׁךְ כַּח לְמִטָּה לְשֹׁבֵר הַיְצִירֵהָרַע' - כִּי לֹא זֹאת לֹא הָיָה כַּח לְשֹׁבֵר הַיְצִירֵהָרַע'.

וְכֵן מִבְּאֵר לְשׁוֹן זֶה בְּגִמְרָא (יומא טז): "זוֹ הִיא גְבוּרַת גְבוּרָתוֹ שֶׁכּוֹבֵשׁ אֶת יְצִרוֹ, שְׁנוֹתָן 'אֶרֶץ אֲפִים' לְרִשְׁעִים".

נִמְצָא: שָׁמָּה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כּוֹבֵשׁ מִדַּת־הַדִּין וּמֵאֲרִיךְ אִפּוֹ - הוּא בְּחִינַת 'שְׁבִירַת הַיְצִירֵהָרַע' אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעַיִן בְּזֵהר' בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת: שְׁבִיחַת מִדַּת־הַדִּין הוּא 'שֶׁרֶשׁ בְּחִינַת הַיְצִירֵהָרַע'.

קִיד. ח"א קנה - וְזֶה בְּחִינַת: "אֶרֶץ אֲפִים" (שְׁמוֹת לז, ו) - הֵינּוּ: מִה שְׂאִינוֹ יָרָא מְשׁוּם דְּבַר, וְאִינוֹ מִשְׁגִּיחַ עַל שׁוּם בְּטוֹל וּבְלָבוּל בַּעֲבוּדָתוֹ, רַק עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ, זֶה בְּחִינַת: "אֶרֶץ אֲפִים" - שְׂאִין שׁוּם דְּבַר יָכוֹל לְבַלְבֵּל אוֹתוֹ, כִּי לֹא אִכְפַּת לֵה שׁוּם דְּבַר, רַק עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בַּעֲבוּדָתוֹ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

כִּי "אֶרֶץ אֲפִים" הוּא תְלוּי בְּבְחִינַת "אֲמוּנָה" - כִּי "כָּל־זְמַן שִׁישׁ עֲבוּדֵה־זָרָה, בְּעוֹלָם הַרוּן־אֶף בְּעוֹלָם" (סְפָרֵי פְרָשַׁת רָאָה). אָבֵל עַל־יְדֵי "אֲמוּנָה" שֶׁהוּא 'הַפֶּךְ עֲבוּדֵה־זָרָה', נִתְבַטַּל הַ'הַרוּן־אֶף', וְזוֹכִין לְ'אֲרִיכַת־אֲפִים' שֶׁהוּא 'הַפֶּךְ הַהַרוּן־אֶף'.

הֵינּוּ: שְׁזוֹכָה עַל־יְדֵי 'אֲמוּנָה', לְ'אֲרִיכַת־אֲפִים', שִׁיאֲרִיךְ אִפּוֹ עַל כָּל דְּבַר בְּלָבוּל וּמְנִיעָה שְׁעוּבָר עָלָיו בְּתַפְלָתוֹ וְעֲבוּדָתוֹ, שִׁיסְבֵּל הַכֵּל, וְלֹא יִתְעַצֵּב וְלֹא יִתְעַצֵּל עַל־יְדִי־זֶה כֵּלָל, רַק יַעֲצֹר רוּחוֹ וְלֹא יִכְפַּת לֵה כֵּלָל, וְיַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בַּעֲבוּדָתוֹ, וְיַעֲבֹר עַל הַכֵּל, וְלֹא יַחֲוֹשׁ עַל כָּל הַבְּלָבוּלִים וְהַמְנִיעוֹת כֵּלָל.

שְׁכִלְיָה הוּא בְּחִינַת "אֶרֶץ אֲפִים", שְׁזוֹכִין עַל־יְדֵי 'אֲמוּנָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'כַּח־הַגּוֹדֵל וְכַח־הַצּוֹמֵחַ' - כִּי עַל־יְדִי־זֶה הוּא גְדֵל וְצוֹמֵחַ וּמְצַלִּיחַ בַּעֲבוּדָתוֹ, כִּי לֹא יוֹכֵל לְבַלְבֵּלוֹ שׁוּם מוֹנֵעַ לְהַפִּילוֹ בַּעֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת חֲסִי־וְשָׁלוֹם, וְלִמְנַעוֹ עַל־יְדִי־זֶה חֲסִי־וְשָׁלוֹם, רַק יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בְּזִרְיוֹת וּשְׁמִחָה וְכוּ'.

וְדַע: שֶׁ"אֶרֶץ אֲפִים" תְלוּי בְּ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', כִּי שֵׁם זוֹכִים לְבְּחִינַת "אֶרֶץ אֲפִים". כִּי 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה' וְכוּ', וְעַל־יְדֵי 'אֲמוּנָה' זוֹכִין לְבְּחִינַת 'אֲרִיכַת אֲפִים' כֵּן־ל'.

נִמְצָא: שֶׁעֵקֶר עֲבוּדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, זוֹכִין עַל־יְדֵי 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', בְּחִינַת

'אֲרִיכַת אֲפִים', בְּחִינַת 'כַּח־הַגּוֹדֵל וְכַח־הַצּוֹמֵחַ' וְכוּ', שְׂאִי־אֲפֶשֶׁר לְזָכוֹת לְעֲבוּדַת־הַשֵּׁם בְּאֵמֶת, כִּי־אִם עַל־יְדִי־זֶה, וְכֵן־ל'.

וְעַקֵּר גְדֵל הַהִשְׁתַּוְּקָקוֹת וְהַהִתְלַהֲבוֹת שֶׁל 'מֹשֶׁה־רַבֵּנוֹ' עַל־יְדֵי־הַשְּׁלוֹם, שֶׁהָיָה מִתְלַהֵב לְ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' כִּלְכֶּף, הָיָה רַק בְּשִׁבִיל מִדָּה זֹאת שֶׁל 'אֲרִיכַת אֲפִים', מִחֲמַת שֶׁרָאָה שֶׁשֵּׁם בְּ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' זוֹכִין לְבְּחִינַת "אֶרֶץ אֲפִים".

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (סְנַהֲדְרִין קִיא - עַל שְׁמוֹת לז, ח): "וַיִּמְהַר מֹשֶׁה וַיִּקַּד אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה", "מִה רָאָה, אֶרֶץ אֲפִים רָאָה". כִּי מִחֲמַת שֶׁרָאָה בְּחִינַת "אֶרֶץ אֲפִים", שֶׁהוּא תְלוּי בְּ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' כֵּן־ל' - עַל־כֵּן "וַיִּקַּד אֶרְצָה" - שֶׁהָיָה לְבוֹ בּוֹעֵר לְ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', כְּדִי לְזָכוֹת לְ"אֶרֶץ אֲפִים" כֵּן־ל'.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ שָׁם: "וַיַּחַד אָמַר אֵמֶת רָאָה, מִר אָמַר חֲדָא וּמִר אָמַר חֲדָא, וְלֹא פְלִיגִי". כִּי 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּחִינַת 'אֵמֶת', כִּי מִבְּאֵר בְּמְקוֹם־אֲחֵר (לְקוּטֵי־מוֹהֲרָן ח"א מז). וּמְסִיק שָׁם בְּגִמְרָא: "שָׁמַע מִנָּה אֶרֶץ אֲפִים רָאָה" - כִּי עֵקֶר הוּא בְּחִינַת 'אֲרִיכַת אֲפִים' כֵּן־ל'.

וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: "שִׁיְהִי לִי כְּסוּפִין וְגַעְגּוּעִים לְ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'!" וְגַם: "שִׁיְהִי גַעְגּוּעִים לְכָל הַצְּדִיקִים לְ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'. וְהוּא סִגְלָה לְהַ'כַּעַס' וְלְעֲצָבוֹת' - כִּי "כָּל הַכּוֹעֵס כָּאֵלוֹ עוֹבֵד עִבּוּד־עִבּוּדִים" (שְׁבַת קה). אָבֵל 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', בְּחִינַת 'אֶרֶץ־אֲפִים', הַפֶּךְ הַ'כַּעַס'.

[בְּשִׁבְחֵי־הַר"ן כב: וְאָמַר: שְׁמִתְחַלָּה הָיָה 'כַּעַס' גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד. וְאַחֲרֵי־כֵן מִחֲמַת שֶׁרְצָה לְהִיּוֹת אִישׁ כְּפֶשֶׁר כְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. הַתְּחִיל לְשַׁבֵּר מִדָּה זוֹ שֶׁל 'כַּעַס', עַד שֶׁזָּכָה לְשַׁבֵּר מִדָּה זוֹ שֶׁל 'כַּעַס'. רַק 'טוֹב', בְּלִי שׁוּם צַד קַפִּידָא בְּעוֹלָם - זָכָה רַק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

אָבֵל תְּכַלִּית שְׁבִירַת מִדָּה זוֹ מִהַפֶּךְ אֶל הַפֶּךְ, דְּהֵינּוּ לְהַתְּחַפֵּךְ לְטוֹב גָּמוּר, שֶׁלֹּא יִכְפַּת לֵה כֵּלָל וְכֵלָל שׁוּם דְּבַר, וַיְהִי יָרֵךְ טוֹב, בְּלִי שׁוּם צַד קַפִּידָא בְּעוֹלָם - זֶה זָכָה רַק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁם זָכָה לָזֶה שֶׁנִּתְבַטַּל הַכַּעַס בְּתַכְלִית הַבְּטוּל, וְזָכָה וְנַעֲשֶׂה 'טוֹב' מִקֵּשׁ, וְלֹא נִשְׁאָר בּוֹ שׁוּם צַד קַפִּידָא בְּעֻלְמָא.

עַד שֶׁאַחֲרֵי־כֵן - אֲפִלּוּ מִי שֶׁהָיָה עוֹשֶׂה לִּי כָּל הַרְעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, לֹא הָיָה בְּלָבוֹ שׁוּם צַד שְׁנֵאָה וּקְפָדָא עָלָיו, אֲדַרְבַּא הָיָה אוֹהֵבוֹ וְלֹא הָיָה בְּלָבוֹ עָלָיו כֵּלָל - כִּי הָיָה רַק 'כָּלֵל טוֹב' מִקֵּשׁ. וְגֵדֵל עֲצָם הַפְּלִגְתַּת מִדַּת טוֹבוֹ, הָיָה מְפָרְסֵם לְכָל מַכִּירָיו, כִּי הָיָה רַק 'כָּלֵל טוֹב' בְּלִי שׁוּם צַד קַפָּדָה וְכַעַס כֵּלָל רַק כָּלֵל טוֹב. וְזֶה זָכָה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל].

קטו. ח"א רנו; חיי-מוהר"ן קלו; פרפראות-לחנמה ח"א רנו - שם את"ה, מסגל על הים להכניע הגלים. והסוד (תהלים פט, י):
"בשוא גליו אתה תשבחם."

אמר המעתיק (הרב מטשעהרין ז"ל): שמעתי מאיש אחד ששמע מרבי שמעון: שהפירוש הוא פך: ש'את"ה' ראשי-תבות: 'אל"ף תי"ו ה"א'.

על-כן צריכין לכתב 'חמשה מכתבים' שקורין 'קוויטלעך' [פתקים], ועל כל 'קוויטל' יכתב שתי התבות: "ורב חסד" (שמות לד, ו) - שגימטריא שלו ר"פ, וחמשה פעמים ר"פ עולים אלף ת' [אלף וארבע מאות], וה'חמשה קוויטלעך' בעצמם הם ה"א.

וזהו שם 'את"ה' מסגל על הים - הינו: 'אל"ף תי"ו ה"א'.

ובשעת ה'רוח-סערה' חסו-ושלום, ישליך 'חמשה קוויטלעך' שכתוב בהם: "ורב חסד" - לתוך הים, ובודאי יועיל.

ורבי שמעון אמר: שהוא בעצמו השתמש בזה בהיותו על הים, והועיל לו מאד בעזרת-השם יתברך. וקדם שנסע פעם שניה לארץ-ישראל, היה פה ברסלב, והלך להסופר, וכתב לו כמה קוויטלעך הנ"ל, על גויל ובכתב-אשורית.

קטז. שיחות-הר"ן פט; חיי-מוהר"ן עא -
 דע: שיש 'חבילות חבילות של עברות' רחמנא-לצלן, פי 'עברה גוררת עברה' (אבות פ"ד מ"ב), הינו: פשאדם עובר עברה חסו-ושלום, אזי 'עברה ראשונה', גוררת אותו לעשות 'עברות אחרות' השייכים לה.

וכן בשעושה 'עברה אחרת' חסו-ושלום, אזי גוררת גם-כן 'עברות השייכים לה'.

ומכל 'חבילה וחבילה' - נבראת פת אחת של 'מחבלים ומקטרגים' (אבות פ"ד מ"א). וה'מחבלים' צועקים: "הב לנא חיי, הב לנא מזוני" [תן לנו חיים, תן לנו מזון]. פי הוא ה'בעל-עברה', הינו שהוא ה'בעל של העברה' - צריך לתן להם 'חיי ומזוני'.

פי 'עברה הראשונה' עשה בלי הכרת, וצריך בודאי לתן לה 'מזונות'. ואפלו ה'עברות האחרות' השייכים ל'עברה הראשונה' שנגררו אחריה, צריך

לתן להם גם-כן 'מזונות', ואף-על-פי שהיה כמו מכרה לעשותו, פי 'עברה הראשונה' גררה אותו, פי יש להם טענה: "היה לך לעשות מצוה תקף אחר עברה הראשונה, והיתה המצוה מגנה עליו"! - על-כן צריך לתן לכלם 'מזונות וחיות'.

והתקון הוא: שילמד לעשות ולקיים השלש-עשרה מדות של רחמים וחסדים. דהינו: שיהיה לו 'רחמנות', וירבה לעשות 'חסד', ויקים כל ה'שלש-עשרה מדות של רחמים'. ועל-ידי-זה מעורר למעלה כל ה'שלש-עשרה מדות העליונים של רחמים'.

ועל-ידי-זה נכנעין ועוברין ה'מחבלים' שנעשו על-ידי ה'עברות', בבחינת (סליחות): "אל מלך יושב על פסא רחמים וכו', מוחל עוונות עמו מעביר ראשון ראשון".

הינו: שעל-ידי ה'שלש-עשרה מדות של רחמים' - מעביר הקדוש-ברוך-הוא 'עברות הראשונים' שבכל חבילה וחבילה.

ועכשו שהשם-יתברך ברחמיו העביר ובטל ה'עיון ראשון ראשון' שבכל חבילה וחבילה - מהיכן יקבלו 'שאר העוונות' של כל חבילה וחבילה 'חיות', מאחר שנתבטל ונפסק 'שרשם' שהוא ה'עיון הראשון' שבכל חבילה וחבילה!?

אזי 'שאר העוונות' שבים ובאים אל השם-יתברך: "שיתן להם חיות"! - והשם-יתברך בעצמו נותן להם 'חיות'! - ונפטור האדם מהם - פי אין צריך לתן להם עוד 'חיות' עכשו, אחר שזכה לעורר רחמיו יתברך להעביר ראשון ראשון וכו' פנ"ל.

וזה בחינת: "אלמדה פשעים דרכיה וחטאים אליך ישובו" (תהלים נא, טו).

"דרכיה" - זה בחינת ה'שלש-עשרה מדות', כמו שכתוב: "הודעני נא את דרכך" (שמות לג, יג) - שהראה לו הקדוש-ברוך-הוא ה'שלש-עשרה מדות'.

הינו: בשלומדים לעשות ה'שלש-עשרה מדות' - אזי: "וחטאים אליך ישובו" - שה'חטאים הנשארים' שבכל חבילה, שבים אל השם-יתברך, לקבל ממנו 'חיות'.

אך מאין הקדוש־ברוך־הוא נותן להם 'חיות'!

דע: כי יש ב'סטרא־אחרא' בחינת 'ראשון לראשונים', בחינת 'אדום' שנקרא 'ראשון' (פסחים ה.), כמו שפתיב (בראשית כה, כה): **"ויצא הראשון אדמוני"**. והוא בחינת 'ראשון לראשונים', שהוא 'ראשון לה'עברות הראשונים' הנ"ל, כי בלם נמשכים ובאים על־ידו.

כי באמת לפי גדל קדשת ישראל - אין ראוי להם כלל לעשות עברות חס־ושלום, רק מחמת תקף הגלות שפובלים מהאמות על־ידי מסים וארגוניות, מחמת זה באים לעברות.

נמצא: שכל העברות נמשכים על־ידי 'אדום', שאנו מסודים בגלות אצלו, והוא בחינת 'ראשון לראשונים' כנ"ל.

ועל־כן הקדוש־ברוך־הוא נותן ה'עונות' עליו, ונמשך להם 'חיות' ממנו.

וכל־זה נעשה על־ידי ה'רחמנות', שעל־ידי־יה מעוררין ה'שלש־עשרה מדות של רחמים' כנ"ל.

אבל ה'עניים' שאין להם מדת 'רחמנות', מפני שהם בחינת **"תקפא דדינא"** וכו'. ומאחר שאין להם 'רחמנות', דהינו בחינת ה'שלש־עשרה מדות של רחמים', ואין יכולין לעורר ה'שלש־עשרה מדות העליונים - על־כן צריכין לבקש ולחנן מהשם־יתברך 'רחמים': **"שירחם מעצמו יתברך עם השלש־עשרה מדות שלו, ויעורר ברחמיו השלש־עשרה מדות של רחמים, ויעביר ראשון ראשון!"**

וזה בחינת שאנו מבקשים מהשם־יתברך (תהלים עט, ח): **"אל תזכר לנו עונת ראשנים, מהר יקדמונו רחמיך כי דלונו מאד!"** - לבל יזכר לנו 'עונות הראשונים' שבכל חבילה וחבילה של עונות.

דהינו: שיעביר ראשון ראשון שבכל חבילה וחבילה, בחינת: **"מעביר ראשון ראשון"** - שעל־ידי־יה ממילא בטלין ונסתלקין 'שאר העונות'.

אך לזה היינו צריכים לקים כל ה'שלש־עשרה מדות של רחמים' - כדי לעורר ה'שלש־עשרה מדות העליונים' כנ"ל.

ועל־זה אנו מבקשין: **"מהר יקדמונו רחמיך"** דיקא מעצמך, **"כי דלנו מאד"**. הינו: **"כי אנחנו**

דלים ואביונים מאד, ואין לנו 'מדת־הרחמנות' כנ"ל, ואין לנו פח שאנחנו נזכה לעורר ה'שלש־עשרה מדות של רחמים'.

על־כן אנו פורשים בפנינו לפניו ויתברך ומתחננים אליו: **שיעורר בעצמו ה'שלש־עשרה מדות של רחמים'!** - ועל־ידי זה: **"אל תזכר לנו עונות ראשונים"** וכו' כנ"ל. [תפלה ה]

"וימהר משה ויקד ארצה וישתחו" (שמות לד, ח)

ק"י. ח"א קנה - נמצא לעיל בפסוק (שמות לד, ו): **"ה' ה' אל רחום וחנון ארך אפים"**.

"כי לא תשתחוה לאל אחר" (שמות לד, יד)

ק"ח. ח"א י, ה"י - **"העצה היעוצה"** (לשון הפסוק ישעיה יד, כו) **לכטל הנאווה**, שהיא ה'עבודה־זרה' - הוא על־ידי ה'תקרבות לצדיקים'.

כמוכא ב'תקונים' (תקוני־זהר מח.): **"בתרועה, דאיהו ריחא, אתעביר אל אחר"** (שמות לד, יד). ו'צדיק' הוא בחינת 'ריחא', כמו שפתיב (במדבר כז, יח): **"איש אשר רוח בו"**, ועל־ידו נכנע 'רוח גבוה', **"אל אחר"**, ונעשה מ'אחר', 'אחד', כי הוא **"קוצא דאות ד"** (תקוני־זהר נה:).

והנה, כלל הדברים אלו: שעל־ידי ה'צדיק, שהוא בחינת ה'רוח' - **אתעביר "אל אחר"**, כפירות'.

ק"ט. ח"א נג, ה'בסוף - אלו המשקעים במקוון, הם בבחינת (בראשית ג, יז): **"בעצבון תאכלנה"**, שהוא בחינת 'טחול', בחינת 'עצבות ומרה־שחורה' ו'רבוי דאגות', והם מקשרים ב'פנים דסטרא־אחרא', **"אל אחר"** (שמות לד, יד) - שכל־זה הוא בחינת: **"הטחול, אמא דערב־רב, שחוק הפסיל, אל אחר"** (תקוני־זהר קמ.).

ובאמת: כל ה'רוח' המקנה בשם 'לדה', וכל ה'ממוון' וכל ה'השפעות' - נמשכין רק מ'שבירת תאות־ממוון', שהיא בחינת 'אמת' וכו'.

כי 'שקר', הוא 'עבודה־זרה', 'תאות־ממוון' וכו', כי 'עבודה־זרה' **"אל אחר"** - אסתרס ולא עבד פריין" (זהר משפטים קג.) - כי על־פי הרב: אלו הרודפים ביותר אחר 'תאות־ממוון', מתים 'בעלי־חובות', ומאומה אין בידם וכו'.

נמצא: שאין ממונו ממון כלל, כי אין לו שום הנאה מממונו, כי "אל אחר - אסתרם ולא עבד פרין", פנ"ל.

ועל-כן אי-אפשר להמשיך 'שפע ומזונות', ולהרויח 'ממון' הנקרא 'ממון', דהינו 'ממון' דקדשה' וכו' - כי אם על-ידי 'שבירת תאות' ממון', שהוא בחינת 'אמת', שמשם עקר ההשפעה.

קכ. "א לו, בסוף - כשמפסיק ה'נקדה' מה'דל'ת' של 'אח"ד', וה'נקדה' היא 'אות ברית' - אזי נעשה 'אח"ר' (תקוני-זוהר עז): הינו: כשמכנים בריתו ב'זונה', הנקראת 'מלכות-הרשעה', הנקרא "אל אחר" (שמות לז, יד).

קכא. אבל מי שמקדש עצמו מזאת התאוה - אזי נתקשר ב"מלכות-שמים הנקרא אני" (זוהר מקץ רד; וכו'.

[זה לשון זוהר שם: "והייתם קדושים כי קדוש אני" (ויקרא יא, מדימה) - מאן "אני", דא קודש-א-בריה-הוא, 'מלכות-שמים קדישא'. 'מלכותא-אחרא' דעובדי עבודת-כוכבים ומזלות, אקרי "אחר", דקתיב (שמות לז, יד): "כי לא תשתחוו לאל אחר כי ה' קנא שמו". עירשם עוד בזהר].

ועקר הנסיון והצרוף שמנסין לאדם - אין מנסין אותו אלא ב'נאות', שהיא 'כלולה משבעים' אמות, שהיא כלולה מסוד 'אח"ר', "אל אחר".

קכב. שיחות-ה'ר"ן רפב - כשנפרדין חסי ושלום מהצדיקים, פאלו עובדין עבודה-זרה, כי איתא בזהר-הקדוש (תקוני-זוהר כא): "שהצדיק הוא קוצא דאות ד'". וכשנפרדין מפנו חסו-שלום - אזי מפרידין קוצא דאות ד' ד'אח"ד', ונעשה חסו ושלום 'אח"ר', שהוא "אל אחר" (שמות לז, יד), 'פפירות'. כי עקר 'אמונת-היחוד', הוא על-ידי הצדיקים-האמתיים.

"והג האסיף תקופת השנה" (שמות לז, כב)

קכג. ח"ב א, ה - ב'ספות' נתתקן 'תאות' אכילה, כי 'ספות' נקרא: "הג האסיף" (שמות כג, טז; לד, כב), "שאוסף כל מיני מאכל" (רש"י שם), וזהו בחינת 'תקון תאות-אכילה', כי "אינו דומה מי שיש לו פת בסלו, למי שאין לו" (יומא עד:).

קכד. ח"ב ה, יד - 'ספה', זה בחינת 'תקון המלאך' - כי 'סופ"ה' בגימטריא 'מלאך', בחינת

"חלום על-ידי מלאך" (ברכות נה:), שנעשה על-ידי 'תקון המחין והתפלין', בחינת 'תקון-הברית'.

ועל-כן 'ספות' הוא 'זמן שמחתנו', בחינת 'שמחה של תפלין', לתן 'חזוק' לה'מלאך', כדי שלא יזיקו ה'מאכלים' לקלקל את ה'חלום', שלא לבא לידי 'טמאת-קרי' חסו-שלום על-ידי ה'מאכלים'.

כי 'ספות', הוא "הג האסיף" (שמות כג, טז; לד, כב), "שאוסף כל מיני מאכל" (רש"י שם). ועל-כן אז צריכין 'שמחה' לחזק את ה'מלאך', שזהו 'תקון-המאכלים' - ועל-כן אז הוא 'זמן שמחתנו'. (עין בפנים).

קכה. ח"ב ז, ו - יש 'מקיפים' שהם בחינת 'ימים', ויש 'מקיפים' שהם בחינת 'שנים', בחינת: "תקופות הימים" (שמואל-א א, כ), "תקופות השנים" (שמות לז, כב; דברי-הימים ב כד, כג). ו'השגות מקיפים' הללו, זה עקר ה'תענוג והשעשוע של עולם-הבא, אשרי מי שזוכה להשיגם.

"ויאמר ה' אל משה, פתב לך את הדברים האלה, כי על-פי הדברים האלה פרת אתך ברית ואת ישראל" (שמות לז, כז)

"ולא אתה רשאי לכתב תורה טבעל-פה" (רש"י - גיטין ס:)

"כתב לך את הדברים האלה" - תדא הוא דקתיב (הושע ה, יב): "אכתב לו רבי תורתך, כמו זר נחשבו". ב'שיע' שנגלה הקדוש-ברוך-הוא בסיני לתן תורה לישראל, אמרה למשה על הסדר מקרא ומשנה תלמוד ואגדה וכו'. אמר לו: למדה לישראל. אמר לפניו: רבונו-של-עולם אכתב אותה להם. אמר לו: איני מבקש לתנה להם בכתב, מפני שגילוי לפני ש'עובדי-כוכבים עתידים לשלט בהם, ולטל אותה מהם, ויהיו בזויים בעובדי-כוכבים. אלא המקרא אני נותן להם בכתב, והמשנה והתלמוד והאגדה אני נותן להם על-פה. שאם יבואו עובדי-כוכבים וישתעבדו בהם, יהיו מבדלים מהם. אמר לפניו: "אם אכתב לו רבי תורתך, כמו זר נחשבו". ומה אני עושה להם, נותן את המקרא בכתב, והמשנה והתלמוד והאגדה בעל-פה. "כתב" - זה ה'מקרא'. "כי על-פי הדברים האלה" - זו ה'משנה' וה'תלמוד', שהם מבדילים בין ישראל לבין העובדי-כוכבים. (שמות דרבה מז, א)

קכו. ח"ב כח - דע: שיש חלוקים בין התורות. כי: א) יש תורה שלא נתנה אפלו לדרש. ב) ויש תורה שנתנה לדרש ולא נתנה לכתב. ג) ויש שנתנה לכתב. וכמו שמצינו שאמרו רז"ל (גטין ס:): "דברים שבעל-פה, אי-אתה רשאי לאמדם בכתב" וכו'.

ומי שידע להבחין ולהפיר בין התורות, איזהו נתנה לכתב, ואיזהו לא נתנה לכתב - הוא יכול להפיר את 'אישי-ישראל' בין האמות. ואפלו אם אחד מישראל עומד בין פמה אמות, יכול להפירו.

וסוד זה מרמז בפסוק (הושע ה, יב): "אכתב לו רבי תורתך כמו זר נחשבו" - הינו: פשכותבין 'רבי

תורת"י, הינו: רב יותר מהראוי, דהינו: שפותבין מה שלא נתן לכתב פנ"ל - אזי "כמו זר נחשבו" - הינו: שאין יוכל להפיר את הישראל, וכמו זר נחשב אצלו, שנדמה לו לזר ולנכרי.

וכן להפך: שיוכל לטעות על הנכרי שהוא ישראל פנ"ל.

פי עקר ההבדל שבין ישראל לאמות - הוא בבחינת 'מה שלא נתן לכתב', בבחינת 'תורה שבעל-פה'. כמו דאיתא (שמות רבה מז, א - על פסוק הנ"ל): "שבשביל זה נתנה תורה שבעל-פה, מחמת שצפה שיהיו ישראל בגלות, ויעתיקו האמות לעצמן תורה שבכתב, על-כן נתן לנו תורה שבעל-פה, שזה אינם יכולים להעתיק, מחמת שהוא בעל-פה".

נמצא: "שעקר ההבדל והיתרון של ישראל על האמות, הוא בבחינת 'תורה שבעל-פה' שלא נתן לכתב" (על-פי המדרש שם).

ויש בכל אחד ואחד מישראל, חלק מבחינת 'תורה שבעל-פה' שלא נתן לכתב. ועל-כן מי שמפיר בין התורות שנתנו לכתב, ושלא נתנו לכתב - הוא יכול להפיר בין ישראל לאמות - פי זה עקר הבדלם, פנ"ל.

"ויהי שם עם ה', ארבעים יום וארבעים לילה"
(שמות לד, כח) - ענין 'ארבעים יום של התורה'

קבו. נמצאים ב'פרשת משפטים', בפסוק (שמות כד, יח): "ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה" - באלו התורות: ח"א ג / ח"א ת, ב'בסוף / ח"א יג, א'ביג'היו / ח"א לו, ב.

"ויכתב על הלוח את דברי הברית עשרת הדברים"
(שמות לד, כח)

קכת. עניני 'עשרת הדברות' - נמצאים ב'פרשת יתרו'.

"פי קרן עור פניו. והנה קרן עור פניו, וייראו מגשת אליו"
(שמות לד, כט-ל)

קכט. ח"א נא, ו - 'משה' הוא בבחינת 'שפע אלקי', בבחינת 'אור-הפנים', בבחינת (שמות לד, כט): "פי קרן עור פניו".

קל. ח"א לה, וז - נמצא לעיל בפסוק (שמות לג, ו): "ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב".

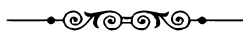
קלא. נוכבי-אור, אנשי-מוהר"ן נג - "וייראו מגשת אליו" - והנה רבי יודל ז"ל וכו', בבואו לאדמו"ר ז"ל, התחיל לדבר עמו בלשון גדולות, ואמר לו: "יורנו רבנו דרך לעבודת-הבורא-יתברך?! - וענה ואמר לו בלשון תמיה: "לדעת בארץ דרכך?!" (כמובא בשיחות-הר"ן רצ).

ואז הפיל עליו אדמו"ר ז"ל אימה ופחד גדול ועצום עד מאד, עד שנסוג אחור בבחלה גדולה, ונשאר עומד אצל הפתח, ונתירא מגשת אליו, והתחיל אדמו"ר ז"ל להראות לו פנים-שוחקות, והקל מעליו הפחד קצת, ואמר לו: "מה אתה מתירא ממני, הלא אני אדם כמותך, רק אני חכם ביותר ממך!" - והמשיך אותו בדבוריו הנעימים, עד שחזר נסמך אליו.

והפיל עליו שנית אימה ופחד, עד שחזר ונסוג אחור עד פתח הבית פנ"ל. ושוב התחיל אדמו"ר ז"ל עוד הפעם להראות לו פנים שוחקות להסיר מעליו הפחד והאימה, ואמר לו שנית: "מה אתה מתירא ממני, הלא אני אדם כמותך, רק אני חכם ביותר ממך!" - עד שהמשיך אותו שנית פנ"ל.

ואחר-כך חזר והפיל עליו אימה ופחד וכו', פנ"ל. וכן היה איזה פעמים - עד שצוה עליו אדמו"ר ז"ל: "שיתודה לפניו כל מה שעבר עליו" וכו'!

ומאז והלאה נתקשרו מאד, הוא ורבי שמואל איזיק ז"ל, לאדמו"ר ז"ל, והרבו מאד מיום אל יום לעסק בעבודתו יתברך בתורה ובתפלה ותשובה ומעשים טובים בהתעוררות רב ועצום מאד עד עת פטירתם ז"ל וכו', ונעשו צדיקים גדולים מאד.

פרשת פרה

- ענין 'פרשת פרה' -

א. ח"ב עד - "אחר פורים קורין פרשת פרה", שהוא 'הכנה לפסח' - כפי שיהיו נזהרין לטהר מטמאת מת, שיהיו טהורין לעשות הפסח" (מגלה כט).

וּבַתְּחִלָּה הוּא בְּחִינַת 'פּוֹר', כִּי 'פּוֹרִים עַל שֵׁם הַפּוֹר' (אֶסְתֵּר ט, כו), וְאַחֲרֵיכֵן נַעֲשֶׂה 'פָּרָה' (עֵינן פְּרִי-עֵץ-חַיִּים, פּוֹרִים פ"ו; עֵץ-חַיִּים שְׁעַר ט פ"ז). [תַּפְּלָה א

- פְּרִשְׁת פָּרָה]

- עֵבְיָנִי 'פָּרָה אֲדוּמָה' -

"וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה, אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל. וְשַׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו. וְהִזָּה וְכו' שְׁבַע פְּעָמִים. וְשָׂרַף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו. וְלָקַח הַנֶּהֱן עֵץ אֲרָז וְאֲזוּב וְשָׂנִי תוֹלְעָת, וְהִשְׁלִיךְ אֶל תּוֹךְ שַׂרְפַּת הַפָּרָה. וְאָסַף אִישׁ טָהוֹר אֶת אִפְרַת הַפָּרָה. וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי יִטְהַר. וְלָקַחוּ לְטָמֵא מֵעֵפֶר שַׂרְפַּת הַחֲטָאת. וְהִזָּה וְכו' וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי"

(בַּמִּדְבָּר יט, בִּגְדֵי-הַדֹּרֶשׁ-יִבְיָדוּיט)

"דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה. הַאִי 'פָּרָה' - לְדַבְּרוֹתָ קוֹא אֲתֵינָא, לְדַבְּרָהּ לְמִסְבָּבֵי. 'פָּרָה' - דְּקַבִּילַת מִן 'שְׂמַאלָא' וּמֵאֵן הוּא לְשְׂמַאלָא, 'שׂוֹר', כְּמָה דְאֵת אֲמֹר (יְחֻמָּאֵל א. י): 'וּפְגִי שׂוֹר מִהַשְּׂמַאל'. - 'אֲדוּמָה' - סוּמָקָא כְּוֹרְדָא, דְּכַתִּיב (שִׁיר-הַשִּׁירִים ב, ג): 'כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחֹחִים'. 'אֲדוּמָה' - גְּזֵרַת דִּינָא. 'תְּמִימָה' - מֵאִי 'תְּמִימָה' - כְּמָה דְתַנְיִן (בְּבַאי-מֵא): 'שׂוֹר תָּם וְשׂוֹר מוּעֵד'. 'שׂוֹר תָּם' - דִּינָא רְפִינָא. 'שׂוֹר מוּעֵד' - דִּינָא קְשִׁיָא. אוּף הַכָּא: 'תְּמִימָה' - דִּינָא רְפִינָא, גְּבוּרָה תַּתְּאָה, דָּא הִיא 'תְּמִימָה'. 'גְּבוּרָה עֲלָאָה' - דָּא הִיא דִּינָא קְשִׁיָא, וְהִיא יָד הַחֻזְקָה תְּקִיפָא. - 'אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל'. 'עוֹל' כְּתִיב - כְּמָה דְאֵת אֲמֹר (שְׂמוּאֵל-ב, ג, א): 'וַנֵּאֵם הַגְּבֵר הוֹקֵם עוֹל'. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּהִיא 'שְׂלוּמֵי אֲמוּנֵי יִשְׂרָאֵל' (שְׂמוּאֵל-ב, יט, וכו'). - כָּל מְלָה דְהִיא 'פָּרָה', הִיא ב'שְׂבַע', ד' כְּבוֹסִים וְכו', וְהָא אֲתַמַּר, מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּהִיא 'שְׂבַע טַעְמֵי שְׂמִטָּה', וּבַת-שְׂבַע' אֲתַקְרִי - וְעַל דָּא כָּל עוֹבְדוֹי ב'שְׂבַע'. (זֵהר חֲקוּת כפ:)

ב. ח"א נה, ד-הו - על-ידי חזוק הראיה של הצדיק - שרואה 'צדקת השם' - שהקדוש-ברוך הוא מחליש 'כח הדין', ומסלקו מהרשע לטובת הצדיק - על-ידי-זוה נתחזק אמונתו, ויכול להתפלל - כי לבו נתפשט מעקמימותו שהיה לו מקדם, ונתישר, בבחינת (תהלים לו, יא): 'וצדקתך לישרי לב'.

כי מתחלה נעקם לבו מלהאמין בשלמות בהשם-יתברך - כי היה נדמה לו: שעות חסוֹשֶׁלֶם הקדוש-ברוך-הוא את הדין.

אבל עכשו שרואה 'צדקות השם' - נתישר לבו בשלמות אמונה - ואז מחזק את-עצמו, ומתפלל על צרכיו. כי עקר ה'תפלה' היא על-ידי 'אמונה' - שמאמין שהכל ברשות הקדוש-ברוך-הוא, אפלו לשנות הטבע, ו'אין הקדוש-ברוך-הוא מקפח שכר כל בריה' (פסחים קיח. בבא-קמא לח: ועוד) - 'כי צדיק ה'" (תהלים יא, ז).

וְזֵהוּ בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יט, ב): "פָּרָה אֲדוּמָה" - כְּמֵאֲמַר הַזֵּהר (חֲקוּת כפ: - מוֹבָא לְעִיל כָּל לְשׁוֹן הַזֵּהר): "פָּרָה דְּקַבִּילַת מְשׁוֹר".

"פָּרָה" - זֶה בְּחִינַת 'תַּפְּלָה', בְּחִינַת (הוֹשַׁע יד, ג): "וַיִּשְׁלַמְהָ פָּרִים שְׂפָתֵינוּ".

"דְּקַבִּילַת מְשׁוֹר" - בְּחִינַת 'הַסְתַּכְלוּת', לְשׁוֹן (בַּמִּדְבָּר כד, יז): "אֲשׁוּרֵנוּ וְלֹא קְרוֹב".

וְזֵהוּ (שָׁם יט, ב): "אֲדָמָה תְּמִימָה". "אֲדָמָה" - דָּא גְּזֵרַת דִּינָא. תְּמִימָה - דָּא שׂוֹר תָּם, דִּינָא רְפִינָא (זֵהר שָׁם).

הֵינּוּ: שְׂרוּאָה שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחְלִישׁ כַּח הַדִּין וּמְסַלְקוֹ מֵהַרְשֵׁע לְטוֹבַת הַצְּדִיק, בְּבְחִינַת (דְּבָרִים לב, מא): "וְתֹאחֲזוּ בְּמִשְׁפַּט יָדַי".

"אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל" (בַּמִּדְבָּר שָׁם) - "דָּא 'שְׂלוּמֵי אֲמוּנֵי יִשְׂרָאֵל'" (זֵהר שָׁם, עַל-פִּי שְׂמוּאֵל-ב, יט) - זֵהוּ בְּחִינַת 'חֻזְק־אֲמוּנָה', בְּחִינַת 'תַּפְּלָה', שְׁנַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי 'חֻזְק־הָרְאִיָּה' כְּנ"ל - בְּחִינַת: "וְצַדִּיקְךָ לְיִשְׂרָאֵל לֵב", כְּנ"ל.

וְזֵהוּ בְּחִינַת "עֵפֶר וְאֶפֶר" הַנֹּאמַר ב'פָּרָה' (בַּמִּדְבָּר יט, ט"ז) - כִּי הַתַּפְּלָה צְרִיכָה לְבְחִינַת 'עֵפֶר וְאֶפֶר'.

"אֶפֶר שְׂבַתְּפִלָּה" הוּא - שְׂבַשְׂעַת-הַתַּפְּלָה צְרִיךְ לְהַכְנִיעַ 'הָרַע שְׂבַפְרִט', וְהָרַע שְׂבַבְכָּל, תַּחַת הַטוֹב.

"הָרַע שְׂבַבְכָּל" - בְּבְחִינַת (מְלָאכִי ג, כא): "וְעִסּוֹתֶם רִשְׁעִים כִּי יִהְיוּ אִפְרַת תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם" - הֵינּוּ: הַתַּפְּלוּת שֶׁל פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְפַּלְל עִמָּהֶם, יִבְטַל הָרַע שְׂלָהֶם, וַיַּעֲשֶׂה מֵהָרַע כְּפֶסֶל לְקַדְּשָׁהּ.

וְ"הָרַע שְׂבַפְרִט" - שְׂמַבְטֵל גּוֹפוֹ וְחַמְרוֹ הַמְּגַשֵּׁם בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה.

וְ"עֵפֶר שְׂבַתְּפִלָּה" - שִׁיקְשֵׁר עֲצָמוֹ עִם ה'שׁוֹכְנֵי-עֵפֶר', וַיַּעֲזֹר אוֹתָם בְּתַפְּלוּתוֹ, שִׁיתַּפְּלוּ עִמּוֹ, בְּבְחִינַת (ישַׁעְיָה כו, יט): "הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי-עֵפֶר". וְזֵהוּ שֶׁאֲמַר אֲבִרְהָם בְּתַפְּלוּתוֹ (בְּרֵאשִׁית יח, כז): "הִנֵּה נָא הוֹאֵלְתִּי לְדַבֵּר אֵל ה', וְאֲנֹכִי עֵפֶר וְאֶפֶר".

וְלַעֲזֹר 'שׁוֹכְנֵי-עֵפֶר' - זֶה יֵשׁ 'בְּפְרִט וּבְכָלֵל'.

'בְּפְרִט': הֵינּוּ: 'חֲלָקֵי נַפְשֵׁי-רוּחַ-נִשְׁמָה שְׂלוֹ' שְׂבָאוֹ כְּבָר בְּגִלְגוּל וְנִתְקַן.

"זאת התורה אדם כי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

ג. ח"א יג, ה - יש ארבע חיות בתורה וכו'. ו'אדם שבתורה', זה בחינת (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם". ויש בה 'קלות וחמורות', שהם בחינת (הקדמת-הזהר יג): "מסכני ועתירי".

[זה לשון הזהר שם: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" (בראשית א, טו). "נעשה אדם" - משותפא כלל דכר ונוקבא. "בצלמנו" - עתירי. "כדמותנו" - מסכני].

ובהוספות מפת-ביד רבנו ז"ל (השיף להתורה הזה - נדפס בסוף הספר): ו'אדם', זה בחינת: "זאת התורה אדם", כי בה 'קלות וחמורות', ויש בה 'קומה שלמה', רמ"ח אברים ושס"ה גידים.

ד. ח"א לז, ג - ה'גוף' לגבי ה'נפש' - הוא בחינת 'חמר', 'בהמה', 'סכלות', 'חשך', 'מיתה', ו'שכחה', בחינת 'הכמות-היצונית' - כנגד 'הכמות-התורה', שהם בחינת 'אדם' - בחינת 'צורה', 'אור', 'הכמה', 'זכרון', ו'חיים'.

וצריך כל אדם להכניע ה'חמר', הינו בחינות 'מיתה', בחינת 'סכלות של הגוף' של ה'ארבעי-יסודות' וכו', שהם ה'תאוות' - דהינו: להפריש עצמו מפל ה'תאוות'.

וזה נעשה על-ידי ה'תענית' - שעל-ידי ה'תענית', מחלישין ה'ארבעי-יסודות', ונתבטל ה'חמר', 'סכלות', 'חשך', 'שכחה', 'בהמה', ונתגבר ונתעלה בחינת ה'שכל', וה'צורה', ה'אור', וה'זכרון', 'אדם' וכו'.

והוא בחינת 'אדם', כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

וזה אותיות "אדם":

מ"ם סתומה - הוא בחינת 'תענית', בחינת 'עולם-הבא' וכו'.

ו'דל"ת' - הוא רמז ל'ארבעי-סודין' שגשפלים על-ידי ה'תענית'.

ונתעלה ה'שכל' הרמוז ב'אל"ף', כמו שכתוב (איוב לג, ג): "ואאלפך חכמה".

ה. ח"א צב - על-ידי ש'אדם' שהוא בחינת 'תורה', כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם", נע ונד אפילו בתוך ביתו - יכול להמתיק הדינים ולהחיות מתים.

ובכלל: הינו: 'נפש-רוח-נשמה של שוכני-עפר אחרים' - לעורר אותם שיתפללו עמו.

וזהו בחינת "שבעה שבעה" הנאמר ב'פרה' (במדבר יט, דייביט), שכל ענינה 'שבעה', כמובא (זהר שם; זהר אחרי עו: - במדבר-רבה יט, ב): "שבעה כבוסין, שבעה כהנים וכו'" (שבעה פעמים שבעה - שבע פרות, שבע שרפות, שבע הזאות, שבעה כבוסין, שבעה טמאים, שבעה טהורים, שבעה כהנים) - זהו בחינת 'תפלה', בחינת (תהלים קיט, קסד): "שבע ביום הללתיך".

"עץ ארז ואזוב ושני תולעת" הנאמר ב'פרה' (במדבר יט, ז) - הם בחינת ה'שלושה-דברים', 'שלשי-קולות', שצריך לתקן בתפלתו.

(א) "ארז" - זה בחינת (קהלת ה, ב): "קול כסיל ברב דברים", להעלות את הנופלים ב'אמונות-פזביות', בחינת "דרכי האמרי" (שבת פ"ו מ"י; שבת סז: תוספתא שבת פ"ח), שנאמר ב'אמורי' (עמוס ב, ט): "פגבה ארזים גבהו", וה'גבוהי-קומה' הם 'כסילים' על-פירוש.

(ב) "אזוב" - זה בחינת (שמות לב, יח): "קול ענות אנכי שמע", שעל-ידי 'פונת-הלב' בתפלה - מתקן את אלו 'ששכלם יותר ממעשיהם', בחינת 'קטני-קומה', בחינת 'אזוב'.

(ג) "ושני תולעת" - זה בחינת (תהלים מד, יז): "מקול מחרף ומגדף", בחינת (תהלים כב, ז): "ואנכי תולעת' ולא איש, חרפת אדם ובזוי עם" - שצריך להפך כל ה'בזיונות' ל'כבוד', ולבטל את עצמו מפל וכל כשעומד בהיכל המלך.

וזהו "שחיטה שרפה אסיפה" הנאמר ב'פרה' (במדבר יט, גח"ט).

(א) "שחיטה" - זה בחינת 'בטול אמונת-כסילים', בחינת (הושע ה, ב): "ושחטה שטים העמיקו".

(ב) "שרפה" - זה בחינת 'חזוקת-הלב', בחינת (תהלים לט, ד): "חם לבי במקרבי".

(ג) "אסיפה" - זה בחינת 'בטול הבזיונות של השונאים', בחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי". [תפלה ב - פרשת פרה]

ו. ח"א קא - צריך האדם להתנגע בתורה
 ולהמית עצמו עליה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות סג):
 על פסוק (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם פי
 ימות באהל", "אין התורה מתקיימת, אלא במי
 שמיית עצמו עליה", דהיינו 'עצמותו',
 המדות והתאוות רעות החקוקים על 'עצמותיו'.
 ועל ידי שמתנגע בתורה עד שיזכה להבין אותה -
 על ידי זה יוצא מאנפיו חשוכין ל'אנפין'
 נהירין, ונתבטל ממנו השעבוד של המדות
 והתאוות רעות של הע' עכו"ם, שהם ה'אנפין'
 חשוכין.

ואז נקרא: 'אדם', בחינת: "זאת התורה אדם",
 בחינת (במות סא): "אתם קרויים אדם, ואין
 העכו"ם קרויים אדם" - כי עקר שם 'אדם' זוכין
 על ידי התורה. כי עקר שם 'אדם', הוא ה'שכל'
 האמתי של 'הכמות התורה'.

פי יש 'שלש-שכליות': א) 'שכל-פשוט', בחינת
 'הכמה' (ב) וכשלומד ומבין, זה נקרא 'בינה' (ג)
 ואחר כך פשידע התורה, זה נקרא 'דעת'.

ואלו ה'שלושה-שכליים' - הם בחינת שלש פעמים
 י"ק. פי י"ק הם 'הכמה ובינה', שכלולים בכל
 אחד מה'שלוש-שכליות'. ו'שלוש-פעמים' י"ק
 הוא גימטריא 'אד"ם'.

נמצא: שעקר שם 'אדם', הוא בחינת ה'שכל'
 האמתי, דהיינו 'הכמות התורה', שהוא בחינת
 'אנפין נהירין' - בחינת הרחקת ושבירת כל
 התאוות ומדות רעות, כנ"ל.

ז. ח"א רמה - יש 'חדרי-תורה' - ומי שזוכה
 להם - כשמתחיל לחדש בתורה, הוא נכנס בהחדרים
 ומחדר לחדר וכו'.

אבל צריך לזהר מאד לבל יטעה בעצמו, פי יש כמה
 וכמה חדושין שאינם באים משם, רק מ'היכלי'
 התמורות, ויש שם 'חדושים נאים' שנדמים
 ל'השגות'.

למשל כשפותבין תבת 'אדם', זה מרמז על דמות
 האדם, אבל הוא רק רמז בעלמא, פי אין פתוב שם
 'ציור האדם'. ויש שמצירין 'צורת האדם', ושם
 נגלה יותר קצת דמות האדם, ואף-על-פי-כן אין

זה 'אדם ממש' - רק ה'אדם בעצמו', הוא
 ה'אדם באמת'.

כמו-כן יש כמה 'חדושי-תורה' שהם כמו שפותבין
 תבת 'אדם' לבד - פי ה'תורה' היא בחינת 'אדם',
 כמו שפתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

ויש שנכנס לפנים מזה, ואף-על-פי-כן אין זה 'אדם'.
 רק כשזוכין אל ה'תורה בעצמו', זהו בחינת 'אדם'
 באמת'.

ועוד: "זאת התורה אדם" - "זאת התורה" דיקא
 - שרק ה'תורה-האמתיות', הוא בחינת 'אדם'.

ח. לקוטי-הלכות, השנמת-הנקר א, יב (על-)
 פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב) - "פרה אדמה תמימה"
 (במדבר יט, ב). "אדמה - דא דינא קשיא, תמימה -
 דא דינא רפיא" (זהר חקת קפ:).

דהיינו: כשהוא בבחינת 'דינא קשיא', שמתגבר הרע,
 בחינת 'דינא קשיא', חס-ושלום - אזי צריך לרפות
 הדין, על ידי שמוצא בעצמו 'איזה נקדה-טובה'
 עדין.

ועוד בחינת (במדבר יט, ב): "אשר אין בה מום, אשר
 לא עלה עליה על" - פי ה'נקדה-טובה' היא
 בחינת: "יונה תמה" (על-פי שירי-שירים ה, ב - יונתי
 תמתי" - עיר-שם באות ז) שאין בה שום מום, פי היא
 נאה ויפה, בחינת (שם א, ח): "שחורה אני ונאווה".

ועוד בחינת (פיוט לפרשת-פרה): "מטהר טמאים,
 ומטמא טהורים" - פי זאת הבחינה, מה שדן את-
 עצמו לכף-זכות, ומוצא בעצמו 'נקדות-טובות' -
 זאת הבחינה מטהרת טמאים ומטמא טהורים.

פי מי שהוא במדרגה התחתונה - צריך דוקא
 למצא זכות בעצמו, כדי שלא יפל לגמרי חס-
 ושלום, ועקר טהרתו ותשובתו על ידי זה דיקא.

אבל מי שהוא טהור - כשיחזיק עצמו במדרגת
 הטוב - בודאי נפגם על ידי זה, פי יפול ל'גדלות'
 חס-ושלום וכמו שאמרו רז"ל (נדה ל:): "אפלו כל
 העולם פלו אומרים לך 'צדיק אתה!' - היה
 בעיניך כרשע".

על-כן אמרו: "כרשע!" - ולא 'רשע גמור' חס-
 ושלום! - פי אסור להחזיק עצמו ל'רשע גמור' חס-
 ושלום.

רק אדרבא! פשוטמה לו שהוא רשע גמור' חס' ושלום, ואפלו אם האמת הוא פד' חסיוןשלום, אפי' על-פייכן צריך לחפש ולבקש למצא בעצמו נקודה טובה' - לבל יהיה חסיוןשלום רשע גמור'. ועל-ידי זה נטהר, וזוכה לתשובה. וזה בחינת: **"מטהר טמאים, ומטמא טהורים"**, כנ"ל.

- הפטרת פרשת פרה -

וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם, מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכֹּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם - וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ, וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶן בְּקִרְבְּכֶם, וְהִסְרֹתִי אֶת לֵב הָאֵבֶן מִבְּשָׂרְכֶם, וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר - וְהִרְבִּיתִי אֶת פְּרִי הָעֵץ וְתַנּוּבַת הַשָּׂדֶה, לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֶרֶפֶת רָעַב בְּגוֹיִם.
(יחזקאל לו, כה-כ"ד)

ט. 'שיר-נעים' בתחלת הספר - נקב "לב האבן" (יחזקאל לו, כו), והאר לי משם מעט פניך ברה בחמה.

י. ח"א כה, א - בשיוצא מ"שרירות הלב" (על-פי דברים כט, יח), ומשבר **"לבו האבן"** (על-פי יחזקאל לו, כו) - זה בחינת 'שמיר', שעל-ידי נכנע ה'אבן'.

יא. ח"א כה, ג - אלו בני-אדם הרוצים לערף עבודתם, על-ידי התורה ששומעים מ'תלמידי-חכמים שדו"ר-יהודאין' שמקבלים תורתם הנפולה מ'אלפי-הנפולים'. ובאמת אין להם על מה שיסמכו, כמו ה'שדים שפורחין באויר'.

וכשהתלמיד-חכם האמתי רואה מחשבתם הרעה, אומר להם: שיציאו ה'טינא' מלבם, שנעשה על-ידי זה **"לב האבן"** (יחזקאל לו, כו), ואל יכפרו בהקדוש-ברוך-הוא, כי ה'טינא' ו"לב האבן", הוא מבחינת ה'אלפי-הנפולים'.

ומי שבונה ביתו על-ידי ה'תלמידי-חכמים האמתיים', שהם יסוד פל דבר - יש להם על מה שיסמכו.

יב. ח"א לט - 'רעב' הוא בחינת 'מחלקת', בחינת (יחזקאל לו, ל): **"חרפת רעב"** - שכשמרגיש איזה 'רעבון', שמתגבר עליו 'תאות-אכילה' - בא ב'מחלקת', שמחרפין ומבזין אותו.

יג. ח"א נא - 'קדם-הבריאה' היה 'כלו אחד', 'כלו אמת', 'כלו טוב', ו'כלו קדש' - ואפלו שם

'טהור' לא היה שייך לומר - פי 'טהור' אין שייך אלא כשיש 'טמאה', כמו שכתוב (יחזקאל לו, כה): "וטהרתם מכל טמאותיכם".

כי ה'טהרה' מרמזת שיש 'טמאה', והוא סימן שישתלשל עד שיהיה 'טמאה'. ועל-כן אפשר לזכך ולהעלות ה'טמאה' ל'טהרה' - כי היא בעצמה נשתלשלה מ'טהרה', כמו שכתוב: **"וטהרתם מכל טמאותיכם"**.

יד. ובהוספות מכתב-יד רבנו ז"ל (השייך להתורה הזה - נדפס בסוף הספר): **כי אם אין 'טמאה', לא צריך 'טהרה', כי אל 'טמאה' שייך 'טהרה', כמו שכתוב: "וטהרתם מכל טמאותיכם".** ודרך ה'טהרה', יכולה לתקן את-עצמה.

טו. ח"א נד, בסוף - 'יוסף' שהוא בחינת (בראשית לו, כג): **"אסף אלקים את חרפתי"**, הוא ממתיק את ה'רע', בחינת 'רעב', בבחינת (יחזקאל לו, ב): **"אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים"**.

טז. ח"א נו, ז - ה'מקוה' מטהר מכל הטמאות, כמו שכתוב (יחזקאל לו, כה): "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם" - כי 'אין יסורין בלא עון' (שבת נה.) - ועל-כן המקוה שמושיע מכל הצרות ומכל היסורים, הוא מטהר מכל הטמאות ומכל החטאים.

יז. ח"א נט, א - ה'רוח' הוא ב'לב', בבחינת (יחזקאל לו, כו): **"ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה"**.

יח. ח"א סא, ה - מי שכבר נשקע בטנפת של המותרות, על-ידי פגם 'אמונת-חכמים' - יש 'מים' שמטהר מזאת הטנפת, בבחינת (יחזקאל לו, כה): "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם". ועל-ידי זה בא ל'עצה-שלמה'.

יט. ח"א עח - כשאדם דבוק ל'מלכותא-קדישא', ומדבר 'תורה' או 'תפלה' - מוציא ומכניס 'רוח-הקדשה'.

וזהו (יחזקאל לו, כו): **"רוח חדשה אתן בקרבכם"** - הינו 'קרב' שלכם, כשהוא נושם נשימה של קדשה - אזי: **"רוח חדשה אתן"** - הינו: 'רוח-הקדש'.

כ. ח"ב טו - יש "לב אבן" (יחזקאל לו, כו), דהינו: **"אבירי לב הרחוקים מצדקה"** (ישעיה מו, יב) - וזהו

(תהלים קיד, ח): "ההפכי הצור אגם מים", שנתהפך ללב רך' להתנדב לצדקה'.

כא. ח"ב פג - על ידי 'תקון הברית' - נעשה 'בן-חורין', ולובש גוף קדוש מ'צני-עדין', ונתרומם 'מזלו', וזוכה ל'עשר', ונתחזק 'צירי-הטוב', הינו: "לב בשר" (יחזקאל לו, כו).

רבי ר' אלימלך מליזענסק זיע"א

א. חיי-מוהר"ן תצט"ק - פעם-אחד ספר מענין ה'בטחון', ואמר: שיש צדיקים שאין מניחים אצלם ממון מיום לחברו, כמו ש'מספרין מפמה צדיקים גדולים שהיו לפנינו, כגון ה'בעלי-שם-טוב' ז"ל, והצדיק הקדוש מורנו הרב אלימלך ז"ל, וכיוצא בהם - שבכל יום ויום היו מפזרין כל הממון שהיה בידם, ולא הניחו אצלם שום ממון מיום לחברו.

ואמר: שצריכין להיות לזה "בריה" [איש חיל] גדול, להיות חזק בהבטחון ולעמד על עמדו, בראם שוגים בזה תנועה קלה בעלמא, לא טוב.

אבל יש מעלה גבוהה יותר - דהינו: שהצדיק האמתי יחזיק אצלו הממון. וזה קשה יותר, הינו: כי עבודה זו, גבוהה וכבדה ביותר, כי הוא ז"ל לא היה מתנהג הנהגה הנ"ל.

ואמר כמה פעמים: שזה קשה וכבד יותר, הינו: להחזיק אצלו הממון ולבלי לפזרו בכל יום לצדקה וכיוצא - זה קשה וכבד יותר הרבה וכו'. ואמר: שעבודה זו גבוהה וכבדה יותר אצל גדולי הצדיקים האמתיים המפלגים במעלה גבוהה ביותר.

אבל הרבה לדבר עמנו משבח מעלת הנהגה הראשונה הנ"ל - הינו: לפזר המעות בכל יום לצדקה ועל הצטרפותו המכרה, ולא יניח כלל מיום לחברו.

כי לאנשים-פשוטים הרוצים לזכות לנפשם לאחז בדרך-הצדיקים, בודאי טוב לפניהם הנהגה הראשונה הנ"ל. הינו: לבלי להניח אצלו הממון כלל מיום לחברו. והפליג בשבח מעלת הנהגה זו והאריך בשיחה זאת.

וכפי המובן מדבריו אז היה: שהיה חפץ ומשתוקק לזכות אותנו להגיע להנהגה הקדושה הזאת, למדרגת 'בטחון' הנ"ל, לבלי להניח שום ממון מיום לחברו.

ב. חיי-מוהר"ן תקנ"ג - כשראה רבנו ז"ל את הספר הקדוש "נעם אלימלך", התפלא מאד ואמר: "שקדשת מעלת הרב הקדוש רבי אלימלך ז"ל, נשגבה למעלה למעלה ממה שגראה ומובן מתוך ספרו הנ"ל!"

וגם בקדשת אחיו הרב הקדוש רבי זוסיא ז"ל, הפליג מאד מאד וכו', בידוע אצלנו (עין חיי-מוהר"ן תקיח). (עירושם גדל מעלת שאר הצדיקים הקדושים שהפליג רבנו ז"ל מאד במעלתם הקדושה).

ג. שיח-טורי-קדש החדש ח"ג תתט - מקבל היה בין אנ"ש באומאן לענין 'שמונה הבעלי הזכרונות' ב'ספורי-מעשיות' מעשה י"ג 'מהשבועה פעטלערס' (ביום הראשון, ה'בעטלער העור): שרבנו ז"ל אמר: "ש'אחד מהם היה הצדיק הקדוש הרב רבי אלימלך מליזענסק זיע"א!" - ולא ידוע על מי מהזקנים אמרו רבנו ז"ל. (ועין לקוטי-הלכות תפלין ה - גדל מעלת אלו הזקנים הקדושים).

לקוטי תפלות על התורה - פרשת פי תשא

תפלות בענין: קטרת | וחנותי את אשר אחן | 'ש'לש-עשרה מדות של רחמים'

אשרינו שזכינו ברחמיך הרבים וחסדיך היקרים, לקבל תורתך-הקדושה, ולקיים מצותיך היקרות, "הנחמדים מזהב ומפז רב".

עזרנו ברחמיך-הרבים, שימשך עלינו שמחה גדולה ממי שהשמחה במעונו, שנזכה לשמח מאד

[א] לקוטי-תפלות ח"א כד

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כד, 'אמצעותא דעלמא' - לעיל 'פרשת פי תשא' אות טו)

"קח לך סמים וגו'. ועשית אתה קטרת וגו'"
(שמות ל, לד-לה) - **ענין ה'קטרת'**

אשרינו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירושתנו.

⊙ [ב] לקוטי תפלות ח"א ל

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ל, מ'שרא דסבינא)

"ויאמר: אני אעביר כל טובי על פניך, וקראתי בשם ה' לפניך, וחסתי את אשר אחן, ורחמתי את אשר ארחם" (שמות לג, יט)

מה אעשה אבי שבשמים, כי אני דומה בעיני, פאלו הייתי תפוס ברשת, וכאסור בכבלי ברזל ודלתות נחשת, ואין לי שום תקנה, כי אם לרחמיך וחסדיך וחסנינותיך האמתיים.

כמו שהודעת למשה רבנו: שאתה חונן ומרחם אה-על-פי שאינם פדאים והגונים לרחם עליהם, כמו שכתוב: "ויאמר: אני אעביר כל טובי על פניך, וקראתי בשם ה' לפניך, וחסתי את אשר אחון, ורחמתי את אשר ארחם". ודרשו רבותינו זכרונם לברכה: "אה-על-פי שאינו כדאי לחון, אה-על-פי שאינו כדאי לרחם".

"הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים, כי תגמל עלי".

⊙ [ג] לקוטי תפלות ח"ב ד

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ד, ז'את הערבים צויתי לכלבך)

"וחסתי את אשר אחן, ורחמתי את אשר ארחם" (שמות לג, יט)

אנא ה', קרב מרחק כמוני, הוס על רחוק מרחמנות כמוני, הושיעה נא לרחוק מישועה כמוני, רפא נא לחולה ונדפה כמוני בגשמיות ורוחניות, אשר אין רופא בעולם לרפאת חולה כזה, כי אם אתה לבד, ברחמיך הרבים,

באמת, בעת שאנו זוכים לעשות מצוה, עד שנזכה תמיד, לעשות מצות רבות בכל יום ויום, בשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה מאד.

ואזכה להמשיך עלי שמחה שלמה בשעת עשיית כל מצוה. "שוש אשיש בה", תגל נפשי באלקי", עד שאזכה לעשות כל מצוה ומצוה וכל דבר שהוא רצונך, בשמחה שלמה וחדוה רבה באמת כרצונך הטוב.

עד שאזכה על-ידי עשיית המצות בשמחה, לברר ולהעלות כל נצוצות הקדשה שנפלו בין הקלפות על-ידי, על-ידי עונותי ופשעי המרבים שהטאתי לפניך בין בגלגול זה בין בגלגול אחר.

לברר כלם, על-ידי שמחת המצוה, בסוד אחד-עשר סממני הקטרת.

ונזכה להוציא כל החיות מן הקלפות, עד שיתבטלו כלם לגמרי, ויהיו כאין וכאפס. ונזכה להעלות כל נצוצות הקדשה לשרשם, להשלים על-ידם קומת השכינה.

ותרחם עלינו ותהיה בעזרנו, שנזכה להעלות השכינה מהגלות, על-ידי עשיית המצות בשמחה גדולה, ויתגלה מלכותך על כל באי עולם, ויקבלו כלם את עול מלכותך, ותמלך עליהם מהרה לעולם ועד.

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֹךְ. וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ
רַחֲמִים רַבִּים, רַחֲמִים גְּדוֹלִים.

בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, בְּחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים,
בְּחַסְדֶיךָ הַנּוֹרְאִים.

☉ [ה] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב מ"ח ☉

(על-פי שיחות-הַר"ן פט; חיי-מוֹהַר"ן ע"א, לְדַבֵּק עִצְמוֹ בְּשֵׁלֶשׁ-
עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים - לְעֵיל 'פְּרֻשֶׁת כִּי תִשָּׂא אוֹת קטז)

"ה' ה' אֵל רַחוּם וְחַנוּן אַרְךָ אַפִּים וְרַב
חֶסֶד וְאֱמֶת. נִצַּר חֶסֶד לְאַלְפִים נִשְׂא עוֹן
וּפְשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה" (שְׁמוֹת ל"ד, ו-ז)
- 'שֵׁלֶשׁ-עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים' -

כִּי אַתָּה "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּךָ
מִזְמָה". וּבְכָל דּוֹר וְדוֹר אַתָּה
"עוֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת עַד אֵין חֶקֶר, נְפִים
וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר". וְלֶךְ נָא
לְהִרְאוֹת גְּדֻלָּתְךָ וְגִבּוֹרוֹתֶיךָ הַגְּדוֹלָה,
וְרַחֲמֶיךָ הַרַבִּים, אֲשֶׁר אַתָּה עוֹזֵר לְכָל
כַּח, וּמְרַחֵם עַל מִי שְׂאִינוֹ רְאוּי לְרַחֵם
מִכָּל הַצְּדָדִים, וְחוֹנֵן אֶת מִי שְׂאִינוֹ רְאוּי
לְחַנּוּנָה בְּשׁוּם אַפֶּן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:
"וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אַחַן, וְרַחֲמֹתַי אֶת
אֲשֶׁר אֲרַחֵם".

☉ [ד] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ז ☉

(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"ב ז, 'כִּי מְרַחֵם יִנְקָהם')

"וַיֹּאמֶר: אֲנִי אֶעֱבִיר כָּל טוֹבִי עַל פְּנֶיךָ,
וְקִרְאתִי בְּשֵׁם ה' לְפָנֶיךָ, וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר
אַחַן, וְרַחֲמֹתַי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם" (שְׁמוֹת ל"ג, י"ט)

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, "כִּי לֹא עַל
צְדָקָתֵנוּ אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ
לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרַבִּים", כִּי עַל
רַחֲמֶיךָ הַרַבִּים אָנוּ בְּטוֹחִים, וְעַל חַסְדֶיךָ
אָנוּ נִשְׁעָנִים, וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אָנוּ מְקוּיִם,
וְלִישׁוּעָתְךָ אָנוּ מְצַפִּים.

וְקַיִם לָנוּ מְקַרָּא שֶׁכָּתוּב: "וַיֹּאמֶר: אֲנִי
אֶעֱבִיר כָּל טוֹבִי, עַל פְּנֶיךָ
וְקִרְאתִי בְּשֵׁם ה' לְפָנֶיךָ, וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר
אַחַן, וְרַחֲמֹתַי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם".

וְתַמְלֵא עָלֵינוּ רַחֲמִים, כִּי אַתָּה הוּא
בְּעַל הַרַחֲמִים, כִּי אֵיל רַחוּם
שְׁמֹךְ, אֵל חַנוּן שְׁמֹךְ, בָּנוּ נִקְרָא שְׁמֹךְ, ה'

"אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רַאשׁוֹנִים, מִהֵר
יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דְלוּנוּ מְאֹד".
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, בְּעַל הַרַחֲמִים וּבְעַל
הַסְּלִיחוֹת, "אֵל מְלֶכֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא
רַחֲמִים, מִתְנַהֵג בְּחַסִּידוֹת, מוֹחֵל עֲוֹנוֹת
עַמּוֹ, מְעַבֵּיר רַאשׁוֹן וְרַאשׁוֹן, מְרַבֵּה
מְחִילָה לְחַטָּאִים וְסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים".
רַב חֶסֶד וּמְרַבֵּה לְהַטִּיב, אֲשֶׁר רַחֲמֶיךָ
וְחַסְדֶיךָ אֵינָם כָּלִים לְעוֹלָם.

לְמַדְנוּ וְהוֹרְנוּ, אֵיךְ לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
בְּאֱמֶת בְּשִׁלְמוֹת, שֵׁלֶשׁ-עֶשְׂרֵה
מִדּוֹתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים, בְּאֶפֶן שֶׁנִּזְכָּה כָּל
אֶחָד וְאֶחָד, אֶפְלוּ הַגְּרוּעַ שֶׁבַּגְּרוּעִים
וְהַפְּחוֹת שֶׁבַּפְּחוֹתִים, אֶפְלוּ כְּמוֹנֵי הַיּוֹם,
לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ הַפְּשׁוּטִים
שֶׁאֵין בָּהֶם שׁוּם תְּעַרְבַת דִּין כָּלָל.

בְּאֶפֶן שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לָנוּ, עַל
כָּל חַטָּאתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ
וּפְשָׁעֵינוּ, שֶׁחָטָאנוּ וְשָׁעוּינוּ וְשִׁפְשָׁעֵנוּ
לְפָנֶיךָ מֵעוֹדְנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְתַעֲבִיר
רַאשׁוֹן רַאשׁוֹן, עַד אֲשֶׁר יִתְבַטְּלוּ
וְיִתְכַפְּרוּ כָּל הָעֲוֹנוֹת מִמִּילָא לְגַמְרִי.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָה אוֹמֵר לְפָנֶיךָ
יוֹשֵׁב מְרוֹם, וּמָה אֶסְפֹּר לְפָנֶיךָ

שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. אַתָּה יוֹדֵעַ כִּמָּה וְכִמָּה
חֲטָאִים וְעֲוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וּפְגָמִים גְּדוֹלִים
וְנוֹרָאִים שֶׁעָשִׂיתִי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה,
עַד אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ מֵהֶם כִּמָּה וְכִמָּה חֲבִילוֹת
חֲבִילוֹת שֶׁל עֲבֵרוֹת.

וְאַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כָּל עֲבֵרָה וְעֵבֶרָה אֵיךְ
נִגְרְרָה וְנִמְשָׁכָה מִהֶעֱבֵרָה
הִרְאִישׁוֹנָה הַשִּׁיכָה אֵלֶיךָ, וְכֵן מֵעֲבֵרָה
לְעֲבֵרָה הַסְּמוּכָה לָהּ, עַד אֲשֶׁר נַעֲשִׂית
חֲבִילָה שֶׁל עֲבֵרוֹת. וּבְעֲוֹנוֹתֵי הָרַבִּים
חִזְרָתִי וְעָשִׂיתִי מִחֻדָּשׁ עֲבֵרָה שֶׁהִיא
רֵאשׁוֹנָה לְחֲבִילָה שְׁנִיָּה, כִּי עַל־יְדֵהָ חִזְרוּ
וְנִמְשָׁכוּ וְנִגְרְרוּ כִּמָּה וְכִמָּה עֲבֵרוֹת,
וְעֲבֵרוֹת מֵעֲבֵרוֹת רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, עַד
שֶׁחִזְרָה וְנַעֲשִׂית חֲבִילָה שְׁנִיָּה שֶׁל עֲבֵרוֹת.

וְכֵן עָשִׂיתִי כִּמָּה פְּעָמִים, עַד אֲשֶׁר
"הִשְׁתַּרְגְּנוּ עָלָי עַל צְוָאֲרֵי",
חֲבִילוֹת חֲבִילוֹת שֶׁל עֲבֵרוֹת.

אֹי לִי וַי לִי, אֹי, מִי יַעֲצֵר כַּח לְזַכֵּר
חֶלֶק אֵלֶיךָ וּרְבֵבָה מִמַּעֲשֵׂי־הָרַעִים
וַיִּזְכַּל לְחַיּוֹת, אִם לֹא בְדַרְךָ נִסְיָךְ
וְנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרָאוֹת.

וְעַתָּה אָבִי שִׁבְשָׁמַיִם. אָבִי שִׁבְשָׁמַיִם
מָה אַעֲשֶׂה, אָבִי אֵב הַרְחֵמֵן מָה
אֶפְעַל, לְהִיכֵן אֶפְנֶה, לְהִיכֵן אֲשׁוּטֵט,
לְהִיכֵן אֶבְרָחָה, בְּמָה אֶזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ פְּלִאִי
רַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ הַפְּשׁוּטִים עָלַי, בְּאִפְן
שֶׁאֶזְכֶּה עַל־כָּל־פְּנִים מֵעַתָּה, לְהַנְצִיל
וְלְהַשְׁמֵר מִכָּל מָה שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לְהַנְצִיל
וְלְהַשְׁמֵר.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
רְבוּנוּ דְעֵלְמָא כְּלָא, מִי כִּמּוּךָ

מְרַבָּה לְהַטִּיב, מִי כִּמּוּךָ רַב לְהוֹשִׁיעַ, רַב
סְלִיחוֹת וּבַעַל הַרְחָמִים.

עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ, וּסְלַח לָנוּ, וּמַחַל לָנוּ,
וּכְפַר לָנוּ, כָּל הָעֲוֹנוֹת
הִרְאִישׁוֹנִים שֶׁבְּכָל חֲבִילָה וְחֲבִילָה,
וְתַעֲבִיר רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן, בְּאִפְן שֶׁכָּל
הָעֲוֹנוֹת הַנִּשְׁאָרִים שֶׁבְּכָל חֲבִילָה
וְחֲבִילָה, יָשׁוּבוּ אֵלֶיךָ, וְלֹא יִקְטַרְגּוּ עוֹד
עָלֵינוּ כָּלֵל.

וְאַתָּה תְּרַחֵם עָלֵינוּ וְתַחֲזֹר וְתַתֵּן
אוֹתָם, עַל הִרְאִישׁוֹן לְעֲוֹנוֹת
רֵאשׁוֹנִים, שֶׁהוּא "עֲשׂוּ הוּא אָדוּם",
אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ בְּגִלּוֹת אֲצִלוּ. אֲשֶׁר הוּא
הַגּוֹרֵם הִרְאִישׁוֹן לְכָל הָעֲוֹנוֹת הִרְאִישׁוֹנִים
וְהָאֲחֵרוֹנִים, עַל־יְדֵי עֵצֶם הַגִּלּוֹת הַמֵּר
שֶׁמִּתְנַבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם, אֲשֶׁר "כָּשַׁל כַּח
הַסֶּבֶל".

אֲשֶׁר כִּמְעַט בְּכָל יוֹם מוֹצִיאִין הַדְּמִים
מִקְרַב עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי רַבּוּי
הַמַּסִּים וְאֲרֻנּוּנִיּוֹת וְהַנְּתִינּוֹת שׁוֹנוֹת
וְהַגְּזִילוֹת וְהַשְּׁחָדִים שֶׁמוֹצִיאִין מֵעַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר זֹאת הִיָּה בְּעוֹכְרָנוּ, כִּי עַל־
יְדִיָּזָה בָּאֵנוּ לְכִמָּה וְכִמָּה עוֹנוֹת, כֹּאֲשֶׁר
הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל־יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם
עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעַת צָרָה
הַזֹּאת, "כִּי בָאוּ בָנִים עַד מִשְׁבֵּר, וְכַח אֵין
לְלַדָּה".

רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֹךְ, בְּאִפְן שֶׁאֶזְכֶּה
עַל־כָּל־פְּנִים מֵעַתָּה לְפַעַל
בְּקִשְׁתִּי בְּרַחֲמִים אֲצִלְךָ, שֶׁתַּעֲשֶׂה אֶת
אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֵלֶיךָ וְאֶת מִצְוֹתֶיךָ אֲשַׁמֵּר,
וְלֹא אֲשׁוּב עוֹד לְכַסְלָהּ.

רַחֵם עָלַי מְלֵא רַחֲמִים, בְּרַחֲמִים
הַיְדוּעִים לְךָ, שִׁישׁ בָּהֶם כַּח
לְהוֹצִיאֵנִי מִכָּל הַמְקוֹמוֹת שִׁירְדָתִי בָהֶם,
וּלְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמַת מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

חַמֵּל עָלַי בְּחַסְדֶיךָ, וְהוֹרְנֵי דַרְכֶיךָ,
וְזַכְּנֵי לְאַחֵז בְּמִדּוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת,
וּבְדַרְכֵי טוֹבָה וְרַחֲמֶיךָ, הַכְּלוּלִים
בִּשְׁלֹש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים'
שֶׁאֲתָה מִתְנַהֵג בָּהֶם עִם בְּרִיּוֹתֶיךָ, שְׂאֻזְכָּה
גַּם אֲנִכִי לִילְכֶךָ בְּדַרְכֶיךָ, לְרַחֵם עַל
הַבְּרִיּוֹת בְּרַחֲמֵנוֹת אֲמָתִי, בְּכָל מִינֵי
רַחֲמֵנוֹת הַכְּלוּלִים בִּשְׁלֹש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
שֶׁל רַחֲמִים'.

וְאֻזְכָּה לִהְיוֹת טוֹב לְכָל, וּלְהַשְׁפִּיעַ
צְדָקָה, וְטוֹב, וְחֶסֶד, וְרַחֲמִים,
לְכָל הַצְּרִיכִים חֶסֶד, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה
לְעוֹרֵר וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה
מִדּוֹתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים', שֶׁתִּרְחַם עָלַי וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל בְּכֻלָּם, וְתִמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר
לָנוּ, עַל כָּל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ
הַרְאֵשׁוֹנִים וְהָאֲחֵרוֹנִים, וְלֹא יִהְיֶה נִשְׂאָר
מֵהֶם שׁוּם זָכָר וְרֶשֶׁם כָּלֵל. וְתִמְחַר
וְתַחֲשֵׁ לְגַאֲלָנוּ וּלְהוֹצִיאֵנוּ מִהַגְּלוּת הַמֵּר
וְהָאָרֶץ הַזֹּאת.

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מַעֲתָה, מִכָּל מִינֵי
חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים,
בְּשׁוֹנֵג וּבְמִזִּיד בְּאוֹנֵם וּבְרִצּוֹן, וְתִשְׁיַבֵּנוּ
אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה
לִהְיוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב בְּאֵמַת תְּמִיד, אֲנַחְנוּ
וְזָרְעֵנוּ וְזָרַע זָרְעֵנוּ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

וְתִהְיֶה בְּעִזְרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, שְׂאֻזְכָּה
לְזַכּוֹת גַּם אַחֲרַיִם, שְׂאֻזְכָּה
לְלַמֵּד פּוֹשְׁעִים דַּרְכֶיךָ, שִׁיִּלְכוּ כָּלֵם

בְּדַרְכֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים, לְאַחֵז בְּדַרְכֵי טוֹבָה
וְרַחֲמֶיךָ, לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת בְּכָל מִינֵי
רַחֲמֵנוֹת וְחֶסֶד הַכְּלוּלִים בִּשְׁלֹש־עֶשְׂרֵה
מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים', וַיִּקִּים בִּי מִקְרָא
שְׁכַתוֹב: "אֲלֹמְדָה פּוֹשְׁעִים דַּרְכֶיךָ
וְחַטָּאִים אֵלֶיךָ יִשׁוּבוּ".

מְלֵא רַחֲמִים, אֲתָה יוֹדֵעַ פְּמָה אֲנִי
רְחוֹק מִרַחֲמֵנוֹת מְלִרְחֵם עַל
הַבְּרִיּוֹת כְּרֵאוֹנִי, כִּי עָנִי וְאֲבִיוֹן אֲנִכִי דַל
וְנִשְׁחַת, וְאִין בְּיָדֵי לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת
וּלְגַמֵּל עִמָּהֶם חֶסֶד וּלְהַרְבּוֹת בְּצַדִּיקָה,
אֲפִלּוּ חֵלֶק אֶחָד מֵאַלְפָּה וּרְבֵבָה מֵהֶרְאוֹנִי
לְפִי רַבּוּי עוֹנוֹתִי.

וְגַם מַעֲט דְמַעֲט שִׁישׁ בְּיָדֵי לְפַעֲמִים
לְתַן צְדָקָה וּלְגַמֵּל חֶסֶד, רַבּוּ
הַמְּנִיעוֹת כְּנִגְדֵי בְלִי שְׁעוֹר, כִּי נִתְקַלְקַל
הַרְבֵּה הַרַחֲמֵנוֹת אֲצִלִּי, עַל־יְדֵי חֶסְרוֹן
דַּעֲתִי וְעִנְיוֹתִי בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת.

וְעֲתָה מֵאִין יָבֵא עֲזָרִי, מֵאִין תִּבְא
תְּשׁוּעָתִי, בְּמָה אֻזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ
עָלַי שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים'.
עַל־כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרַחֲמִים,
יְהִמוּ נָא מַעֲיָךְ וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ
לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁלֹש־
עֶשְׂרֵה מִדּוֹתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים', בְּעֲצֻמָּה
וּבְכַבּוּדְךָ, בְּלִי אֲתַעְרוּתָא־דְלִתָּהָ כָּלֵל,
כִּי בְדִלּוֹתֵנוּ אִין בְּנוּ כַּח לְעוֹרֵרֵם מִלְמַטָּה
עַל־יְדֵי רַחֲמֵנוֹתֵינוּ, כִּי דְלוּנוּ מְאֹד, וְאָנוּ
רְחוּקִים מִרַחֲמֵנוֹת.

לְמַעַנְךָ לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ, רֵאָה
עֲמִידָתֵנוּ דְלִים וְרַקִּים, עוֹשֵׂה
צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וְרוּחַ, לֹא כְרַעוּתֵינוּ
תְּגַמֵּל, "מֵהָר יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ מַעֲצֻמָּה כִּי

דְלוֹנוּ מְאֹד", וְאִין לָנוּ כַח לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ
עַל־יְדֵי רַחֲמֹנֹתֵינוּ.

רַחֵם מְלֵא רַחֲמִים, וְזִכּוֹר לָנוּ בְרִית
שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה, וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ
וְחַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ, וְתִמְחַל
וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לָנוּ עַל כָּל־כֵּל, וְלֹא יִהְיֶה
נִשְׂאָר מֵהֶם שׁוֹם רֶשֶׁם כָּל־ל, רַק תִּהְיֶה
אוֹתָם לְטוֹבָה, שְׂיֵהִיו כָּל עוֹנוֹתֵינוּ
נִתְּהַפְּכִין לְזִכִּיּוֹת, כִּי־לֹא עָשִׂינוּ תְּשׁוּבָה
שְׁלֵמָה הֲרֵאוּיָה לְהַפֵּךְ עוֹנוֹת לְזִכִּיּוֹת.

"כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפְּיִלִים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, כִּי עַל רַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים", בְּכַח וְזִכּוֹת הַצְּדִיקִים־
הָאֱמֹתִיִּים, אֲשֶׁר הִמְשִׁיכוּ דְרָכֵי טוֹבָךְ

וְרַחֲמֶיךָ בְּעוֹלָם, וְגַלּוּ לָנוּ לְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ,
וְלַצַּעֲק אֶלֶיךָ, וְלִהְפָּצִיר אוֹתָךְ תְּמִיד,
יְהִי־הוּא אִיךָ שְׂיֵהִיָה, בְּכַחֵם הַגָּדוֹל לְבַד
בְּטַחָנוּ, לְבֹא וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל כָּל־
אֵלֶּה.

וְאַתָּה הַטוֹב בְּעֵינֶיךָ עָשָׂה עִמָּנוּ, כִּי
"אֲנַחְנוּ הַחוֹמֵר וְאַתָּה יוֹצֵרֵנוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כָּל־נוֹ. זְכוֹר רַחֲמֶיךָ ה'־
וְחַסְדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הָמָּה. אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ
עוֹנוֹת רֵאשׁוֹנִים, מִהֵר יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי
דְלוֹנוּ מְאֹד. אַתָּה ה' לֹא תִכְלֵא רַחֲמֶיךָ
מִמֶּנִּי, חַסְדְּךָ וְאַמְתָּךְ תִּמְיֵד יִצְרוּנִי".
"יְהִיו לְרָצוֹן אֱמֹרֵי־כִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ,
ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי".

לְקוֹטֵי תְּפִלוֹת לְפָרֶשֶׁת פָּרָה

עָלִי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, הַקֹּדֶשֶׁה
וְהַטְּהָרָה הַנִּמְשָׁכֶת מֵה'פָּרָה אֲדַמָּה'
שְׂמִטְהָרַת מ'טְמֵאת־מֵת', אֲשֶׁר
צוּיָת עָלֵינוּ לְעַסֵּק בְּקִרְיַאת הַפָּרָשָׁה
הַזֹּאת שֶׁל 'פָּרָה אֲדַמָּה' אַחֲרֵי
'פּוֹרִים', וְגַלִּית לָנוּ: שְׁעַל־יְדֵי
'פּוֹרִים', זוֹכִין לְטְהָרַת הַפָּרָה
אֲדַמָּה', לְמַעַן גִּזְכָּה לְהִיּוֹת טְהוֹרִים
לְקַבֵּל קֹדֶשֶׁת הַקָּרְבָּן־פֶּסַח בְּזַמְנוֹ.

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְחַיֶּה חַיִּים,
"אֱלֹקִים חַיִּים וּמְלֹךְ
עוֹלָם", רַחֵם עָלֵינוּ וְהַחֲיֵינוּ וְקִיַּמְנוּ,
וְקִדְּשֵׁנוּ וְטַהַרְנוּ מ'טְמֵאת־מֵת'
שֶׁהִיא 'אֲבֵי אֲבוֹת הַטְּמֵאָה', שֶׁהֵם

☪ [א] לְקוֹטֵי־תְּפִלוֹת ח"ב לז ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"ב עד, 'אֲחֵר פּוֹרִים קוֹרִין
פָּרֶשֶׁת פָּרָה' - לְעֵיל 'פָּרֶשֶׁת פָּרָה' אוֹת א)

וּבִכֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ עוֹשֶׂה נְפִים
וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר,
וּבְכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה,
לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי וְחַנּוּנִי וְזַכֵּנִי, שְׂאֲזַכֶּה
לְשִׂמְחַת־פּוֹרִים בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמֶּת,
שְׂאֲזַכֶּה לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בְּכָל לֵב
וּנְפֶשׁ, בִּימֵי־הַפּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים,
בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, בְּשִׂמְחָה שְׂאִין לָהּ
קֶץ.

עַד שְׂאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי הַשְּׂמִיחָה
וְהַקֹּדֶשֶׁה שֶׁל פּוֹרִים, לְהַמְשִׁיךְ

☪ [ב] לקוטי תפלות ח"א נה ☪

(על פי לקוטי מוה"רן ח"א י, אבא-שאול, ארץ-ישראל -
לעיל 'פְּרַשְׁת פְּרָה' אות ב)

וְתִהְיֶה תְּפִלָּתֵנוּ בְּשָׁלְמוֹת גְּדוֹלָה
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, עַד
שִׁיתֶקֶן עַל-יְדֵי תְּפִלָּתֵנוּ, כָּל
הַתְּקוּנִים שֶׁנִּתְּקְנוּ עַל-יְדֵי הַפְּרָה
אֲדָמָה' שֶׁשָּׂרַף מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בַּמִּדְבָּר.

הוצאות הגליון נתנדב

ע"י ידידינו החשובים

הר"ר חיים צבי רוטנברג שליט"א

הר"ר יוסף יהושע בלום שליט"א

הר"ר יעקב יוסף איגל שליט"א

הר"ר ישכר רייך שליט"א

הר"ר שמעון ישראל טוטיאן שליט"א

- לכבוד נשמת -

רבן של ישראל ופאר הדורות

רבינו רבי' אלימלך מליזענסק

בעל מחבר ספר הקדוש "נועם אלימלך"

היארציית ביום השישי כ"א אדר

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הלימוד והתפלה בגליון הזה

לע"נ כ"ק אדמו"ר הרה"ק

רבי רפאל ב"ר שמואל זצוק"ל

נלב"ע כ' אדר א' תשס"ה לפ"ק - תנצב"ה

הַרְהוּרֵי-נְאוּף' שֶׁהִתְגַּבְּרוּ
וְהִתְפָּשְׁטוּ בְּעוֹלָם מָאד, עַד אֲשֶׁר
"טַבַּעְנוּ בֵּינוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעַמָּד,
בָּאנוּ בְּמַעַמְקֵי מַיִם וְשִׁבַּלַת
שִׁטְפָתֵנוּ".

זַכְּנוּ בְּכַח קִדְשַׁת מְצוֹת פּוּרִים,
שֶׁנִּזְכָּה לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ קִדְשַׁת וְטָהֳרַת הַפְּרָה אֲדָמָה
תְּמִימָה", לְטָהֳרָנוּ בְּאַמַּת מְטַמְּאֵת-
מֵת, בְּעוֹלָם-הַזֶּה וּבְעוֹלָם-הַבָּא.

וְאִזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה, לְקַבֵּל חַג
הַפֶּסַח הַקָּדוֹשׁ זְמַן
חֲרוּתֵנוּ, בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה וּבְשִׂמְחָה
רַבָּה וְעִצּוּמָה. וְנִזְכָּה בְּרַחֲמֵיךָ לְקַיֵּם
כָּל הַמְצוּוֹת שֶׁל פֶּסַח, בְּקִדְשָׁה
גְּדוֹלָה וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּה רַבָּה.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'שִׂמְחַת-פּוּרִים'
עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, לְשִׂמְחָה
תָּמִיד בְּךָ בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה רַבָּה
בְּאַמַּת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְקִדְשַׁת
וְטָהֳרַת הַפְּרָה
אֲדָמָה', וּלְקִדְשַׁת פֶּסַח בְּאַמַּת.
וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וַיְקַיֵּם
בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח
לְבַנּוֹ כִּי בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ בְּטָחָנוּ", "יִהְיֶה
לְרַצּוֹן אֲמַרֵי-כִּי וְהִגִּינוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי".